

முல்லைக் கொடியாள்

544

PUBLIC LIBRARY

APR 1958

107
252
Dupa
Duplicate

‘ விந்தன் ’

ஸ்டார் பிரசுரம்

முல்லைக்
கொடியாள்

விந்தன்

ஸ்டர் பிரசுரம்
பெண்-5

ஏன்றும் பதிப்பு: 1952

'விலை' ரூ. 3/-

STAR PUBLICATIONS

37, Car Street

TRIPPLICANE

MADRAS-5

பதீப்புரை

சிறுகதைகளை வெறும் பொழுதுபோக்கிற்காக எழுதவும் கூடாது; படிக்கவும் கூடாது. அதிலும் தன்னம்பிக்கையைத் தவிர மற்ற எல்லா நம்பிக்கைகளும் இருக்கும் சமக்கு, இப்பொழுது அம்மாதிரிக் கதைகள் தேவையே இல்லை!

பின் எம்மாதிரிக் கதைகள் வேண்டும்? மனித உணர்ச்சிகளை, வாழ்க்கையின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை, சமூக அநீதிகளை, சரீதிக் கொடுமைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகள் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவை எழுதுபவர்களுக்கும் படிப்பவர்களுக்கும் மட்டும் அல்ல; நாட்டுக்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியவையாக யிருக்கும். அம்முறையில் அமைந்துள்ளவைதான் “விந்தன்” எழுதும் கதைகள்.

தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை இலக்கியம் இன்று மேல்நாட்டுச் சிறுகதை இலக்கியத்துக்கு நிகராக விளங்குவதற்கு மேற்கூறிய முறையில் எழுதப்படும் கதைகளை காரணமாகும்.

இத்தகைய கதைகளுக்குத்தான் மக்களிடத்திலும் நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறதென்பதற்கு இம்மூன்றும் பதிப்பே தக்க சான்று.

இதை அவ்வப்பொழுது உணர்த்தி, எங்கள் உற்சாகத்தை மேலும் மேலும் தூண்டிவரும் தமிழ்ப் பெருமத்களுக்கு வணக்கம்; நன்றி.

கண. இராமநாதன்
பதிப்பாசிரியர்.

முன்னுரை

இந்தப் புத்தகத்திலடங்கிய சிறுகதைகளை எந்
கெனவே அவை பத்திரிகையில் வெளியான காலத்தில்
அவ்வப்போது நான் படித்திருக்கிறேன்.

முன்னுரை எழுதும் அவசியத்தை முன்னிட்டு
இப்போது இன்னும் ஒரு தடவை படிக்கலாமென்று
எண்ணினேன். ஆனால் அதற்கு யோசனைகளும் புனரா
லோசனைகளும் செய்து பெரிதும் தயங்கினேன்.

“விந்தன்” கதைகளைப் படிப்பதென்றால் எனக்கு
எப்போதும் மனதிலே பயம் உண்டாகும். படித்தால்,
மனதிலே என்னென்ன விதமான சங்கடங்கள் உண்
டாகுமோ, எப்படிப்பட்ட வேதனைகளுக்கு ஆளாக
நேருமோ என்றுதான் பயம்!

*

*

*

ஒரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் சிறிய கதைகளும்
பெரிய கதைகளும் பெரும்பாலும் ஒரு ஜாதியாரைப்
பற்றியே வந்துகொண்டிருந்தன. எழுதுகிறவர்களும்
படிக்கிறவர்களும் பெரும்பாலும் பிராமணர்களா யிருந்த
படியால் அந்தச் சாதியாரைப் பற்றியே கதைகள் எழுதப்
பட்டன. அந்தக் கதைகளில் கையாளப்பட்ட தமிழ் நடை
பிராமணக் குடும்பங்களில் வழங்கும் தமிழர்களவே இருந்தது.

மற்ற சாதிக்காரர்களில் படிப்பவர்கள் அதிகமான
போது பிராமணக் கதை, பிராமணத் தமிழ் ஆகியவற்றைக்
குறித்து வாசகர்களிடையே புகார்கள் எழுந்தன.

இதன்பேரில், மற்ற சாதியாரைப் பற்றிய கதைகள்
பல வரத் தொடங்கின. பிராமண எழுத்தாளர் கஷ்டப்

பட்டு வேறு சாதியாரைப் பற்றிக் கதைகள் எழுதும் போது அவர்கள் வர்ணிக்கும் நடை உடை பாவனைகள் அவ்வளவு சரியா யிருப்பதில்லை. மிக்க சிரமம் எடுத்துக் கவனித்து எழுதினாலும் சில சமயம் 'ராபண' என்று குட்டை உடைக்கும்படியான தவறுகள் நேர்ந்துவிடும்.

இன்னொரு அபாயமும் அதில் ஏற்படுவதாயிற்று.

கதை என்றால், அதில் நல்ல பாத்திரங்களும் வருவார்கள்; துஷ்ட பாத்திரங்களும் வருவார்கள்.

பிராமணர்களைப் பற்றி யார் என்ன எழுதினாலும் அதைப்பற்றிச் சாதாரணமாக ஆட்சேபம் ஏற்படுவதில்லை. அவர்களை என்ன பாடு படுத்தி எப்படி வதைத்து எடுத்தாலும் கேள்வி முறை யிராது. ஒரு பிராமண கதா பாத்திரத்தைத் தலை மொட்டையடித்துக் கழுதை மேலேற்றி வைத்து ஊர்வலம் விட்டால், கதை படிப்பவர்களில் சிலர் அருவருப்படைவார்கள்; சிலர் சிரிப்பார்கள்; ஆனால் யாரும் சண்டைக்கு வரமாட்டார்கள்.

ஆனால் ஒரு செங்குந்தரையோ, ஒரு வன்னிய குலத்தாரையோ, ஒரு கவுண்டரையோ, ஒரு விசுவ குலத்தாரையோ, ஒரு ஹரிஜன சகோதரரையோ கதையில் பொல்லாதவகைச் செய்திருந்தாலும், பரிசாசம் செய்திருந்தாலும் வந்தது மோசம்; அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கதையைப் படிக்க நேர்ந்துவிட்டால் ஆசிரியரோடு துவந்த யுத்தம் செய்ய வந்துவிடுவார்கள்!

இதன் காரணமாக, மற்ற சாதிகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் கூடத் தத்தம் சமூகக் குடும்ப வாழ்க்கைகளைப் பற்றிக் கதை எழுதத் தயங்கிப் பிராமணத் தமிழில் பிராமணக் குடும்பங்களைப் பற்றிய கதைகளை எழுதினார்கள்!

அதெல்லாம் ஒரு காலம். அந்தக் காலம் போய் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய உலகத்தில் சாதிப் பிரச்சனை ஒருவாறு தொலைந்தது. எந்தச் சாதியாரையும் பற்றிப் பயமில்லாமல் கதை எழுதலாம் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்தச் சமயத்தில் நவயுக மறு மலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள். ருஷியக் கதைகளையும் மற்ற மேனாட்டுக் கதைகளையும் படித்தார்கள். அந்தக் கதைகளைப்போல் இந்த

கல்கி

நாட்டு ஏழை எளியவர்களையும் உழைப்பாளி மக்களையும் பற்றிக் கதை எழுதத் தொடங்கினார்கள்.

மிராசுதார்களையும் தாசில்தார்களையும் ஐ. சி. எஸ். காரர்களையும் வக்கீல்மார்களையும் கைவிட்டுவிட்டு, ஏழைக் குடியானவனையும் ஆலைத் தொழிலாளியையும் ரிக்ஷா வண்டிக்காரனையும் சுமை கூலிக்காரனையும் பற்றிக் கதை எழுதத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் எவ்வளவுதான் அநுதாபத்துடனும் இலக்கியப் பண்புடனும் எழுதினாலும் அந்தக் கதைகள் கதை என்ற முறையில் நன்றாயிருக்குமே தவிர, அவற்றில் உண்மை ஒளி தோன்றுவதில்லை.

பாடுபட்டு அறியாதவன் பாட்டாளியின் துயரத்தைப் பற்றியும், சேற்றில் இறங்கி அறியாதவன் குடியானவனுடைய கஷ்டத்தைப்பற்றியும் என்னதான் கண்ணீரில் பேனாவைத் தோய்த்துக்கொண்டு எழுதினாலும், அந்தக் கதைகளில் மற்ற எல்லாச் சிறுகதை இலட்சணங்களும் இருக்கலாம்; உள்ளத்தை ஊடுருவித் தைக்கும்படியான இதயம் ஒன்றிய ஈடுபாடு இருப்பதில்லை.

அப்படிப்பட்ட உண்மை ஒளி வீசும் சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கு ஏழை எளியவர்களிடையே யிருந்தும் உழைப்பாளி மக்களிடையே யிருந்தும் ஆசிரியர்கள் தோன்ற வேண்டும்; அவர்களுடைய எழுத்தில் இலக்கியப் பண்பும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும்.

மேற்கூறிய இலட்சணங்கள் பொருந்திய கதை ஆசிரியர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ வி. கோவிந்தன். உழைப்பாளி மக்களிடையே பிறந்து வளர்ந்து உழைத்துப் பண்பட்டவர். ஏழை எளியவர்கள், தொழிலாளிகள், பாட்டாளிகளின் சுகதுக்கங்களை இதயம் ஒன்றி அநுபவித்து உணரும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

அந்த உணர்ச்சிகளை உயிருள்ள தமிழ் நடையில் சித்திரித்து இலக்கியப் பண்பு வாய்ந்த சிறுகதைகள் பல வற்றை அவர் திறம்பட எழுதி யிருக்கிறார்.

ஏழை எளியவர்களின் வாழ்க்கையிலுள்ள சுக சந்தோஷங்களைப் பற்றியும் அவர் எழுதுகிறார்; அவர்களுடைய துன்ப வேதனைகளைப் பற்றியும் எழுதுகிறார்.

ஆனால் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தில் துன்பமும் வேதனையும் தான் அதிகமாக நிலைபெற்று உறுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

அவருடைய கதா பாத்திரங்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் நாம் தான் காரணமோ என்று எண்ணி எண்ணித் தூக்கமில்லாமல் தவிக்க நேரும்.

அவ்விதம் வாசகர்களின் மன அமைதியைக் குலைக்கக் கூடிய இயல்பு வாய்ந்த கதைகள் தான் உண்மையான இலக்கியம் என்று தற்காலத்து இலட்சிய புருஷர்களும் இலக்கிய மேதாவினரும் சொல்கிறார்கள்.

இது உண்மையானால் “விந்த”னுடைய சிறுகதைகள் உண்மையான இலக்கியம் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

*

*

*

“விந்தன்” கையாளும் தமிழ்நடை மிகவும் எளிமையான நடை; ஆனால் பெரிதும் சக்தி வாய்ந்த நடை.

பொருள் விளங்காத பழைய சங்கத் தமிழ்ச் சொற்களையோ, பொருள் இல்லாத புதிய மறுமலர்ச்சிச் சொற்களையோ உபயோகித்து அவர் வாசகர்களைத் துன்புறுத்துவதில்லை. வரிக்கு வரி வாக்கியத்துக்கு வாக்கியம் எதுகை மோனைகளைப் போட்டு நம்மைத் திணற அடிப்பதில்லை. ‘பேச்சுத் தமிழ்’ என்ற பெயரால் படிக்க முடியாத கொச்சைத் தமிழைக் கையாண்டு நம்மைக் கொல்லுவது மில்லை.

தாம் எழுதுவது படிப்பவர்களுக்கு விளங்க வேண்டுமென்றும் நோக்கத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு நடுநிலையான பேச்சுத் தமிழ் நடையைக் கையாளுகிறார்.

மனிதனுக்கு மனிதன் செய்யும் அநீதியையும் கொடுமையையும் எடுத்துக் காட்டும்போது “விந்த”னுடைய தமிழ்நடையின் சக்தி உச்ச நிலையை அடைகிறது.

உதாரணமாக இதைப் பாருங்கள் :—

செட்டியார் கடைக்கு வந்த இறங்கும் அரிசி மூட்டை, சர்க்கரை மூட்டை முதலியவைகளை யெல்லாம் சின்னச்சாமி

கடை வாசலிலிருந்து தன் முதுகில் சமந்துகொண்டு போய்க் கடைக்குள் அடுக்குவான். மூட்டைக்குக் காலணை வீதம், எந்தக் காலமாயிருந்தாலும் சரி—அதாவது, யுத்தகாலமாயிருந்தாலும் சரிதான்; சமாதான காலமாயிருந்தாலும் சரிதான்—எண்ணிக் கொடுத்துவிடுவார் செட்டியார். ஆனால் என்றைக்காவது ஒரு நாள் சின்னச்சாயி அறுபத்து நாலு மூட்டைகளுக்கு மேல் தூக்கி அடுக்கிவிட்டு, ஒரு ரூபாய்க்கு மேல் கூலி வாங்க வந்துவிட்டால் செட்டியாரின் கண்களிலிருந்து ஏனோ இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் கீழே விழும்.

இந்தத் துக்க மீவர்த்திக்காக, அவன் கூலியிலிருந்து திருப்பதி தேவஸ்தானத்தின் தர்ம உண்டிக்கென்று செட்டியார் இரண்டணுவைப் பலவந்தமாக எடுத்துக் கொள்வார். “இக லோகத்தில்தான் அவன் தன்னுடன் சமத்துவமாக வாழாவிட்டாலும், பரலோகத்திலாவது வாழட்டுமே!” என்பது செட்டியாரின் பரந்த நோக்கம்!

செட்டியாருக்குக் கண்ணீர் வருகிறது; நமக்கோ கோபம் கோபமாய் வருகிறது; ஆத்திரம் பொங்கி வருகிறது.

“விந்தன்” கதைகளைத் தமிழ் மக்கள் ஆர்வத்துடன் வரவேற்றுப் படித்து மேலும் மேலும் கோபமும் ஆத்திரமும் அடைவார்களென்றும், அதன் பலனாகச் சமூகத்திலுள்ள அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் ஒழிக்க ஊக்கங் கொள்வார்கள் என்றும் நம்புகிறேன்.

முல்லைக்கொடியாள்

'சோ' வென்று பெய்துகொண்டிருந்த சித்திரை மாதத்துச் செல்வ மழை அப்பொழுதுதான் விட்டது. மேகத்தின் பின்னால் அதுவரை மறைந்திருந்த ஆதவன், வான வில்லின் வர்ண விசித்திரத்தைக் கண்டு அதிசயித்த வண்ணம் வெளியே வந்தான். 'ஜில்'லென்று வந்த தென்றல் காற்று, 'ஜம்'மென்று மலர்ந்த மலர்களின் 'கம்'மென்ற மணத்துடன் கலந்து வந்தது. மழைக்குப் பதுங்கியிருந்த பட்சி ஜாலங்கள் 'படபட'வென்று தங்கள் சிறகுகளை அடித்துக்கொண்டு வான வீதியை நோக்கி மேலே கிளம்பியபோது, அவற்றிலிருந்து வைரத்தைப் பழிக்கும் நீர்த் துளிகள் 'சொட சொட' வென்று கீழே உதிர்ந்தன. கார் அரசன் தந்த இந்தக் காட்சியைக் கண்டு பொருமை கொண்ட காற்றரசன், பொங்கியெழுந்து பூங்கொடிகளைக் குலுக்கிக் கொட்டி, பூமா தேவியையே 'பூ' தேவி யாக்கிவிட்டான். அந்த அழகில் ஈடுபட்ட ஆனந்தத்தாலோ என்னமோ, தாவர இனங்கள் தலைவிரித்தாடின. அந்த ஆனந்த நடனத்திலிருந்து கிளம்பிய அற்புத கீதம், என்னை அறையை விட்டு வெளியே வரச் செய்தது.

திண்ணைக்கு வந்தேன். அந்தக் கிராமத்திற்கே ஒரு தனி அழகைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த வெளுத்த

வானம் கண் கொள்ளாக காட்சியா யிருந்தது. நான் இருந்த வீட்டுக்கு எதிர் வீட்டில்தான் அவள் இருந்தாள். அந்த வீட்டுக்கு முன் பக்கத்தில் கட்டியிருந்த வேலி மீது முல்லைக் கொடி படர்ந்திருந்தது. சந்திரன் தலை காட்டியிருந்த சமயம்; அவள் வெளியே வந்தாள். வேறெதற்கு? பூப் பறிக்கத்தான்.

என்னைப் போல் முல்லைக் கொடிக்கும் அவளுடன் ஓடியாடி விளையாட வேண்டுமென்று வெகு நாட்களாக ஆசை போலிருக்கிறது. அதற்கேற்றூற்போல் அவளுக்கு எட்டாத உயரத்திலிருந்த ஒரு கொடியில் முல்லை மலர்கள் அரும்பியிருந்தன. மந்த மாருதத்தில் மெல்ல அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்த அந்த முல்லைக்கொடி தன்னை நெருங்கி வரும்போது, அவள் துள்ளிக் குதித்து அதை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றாள். அவளைச் சிரிக்க வைத்து அழகு பார்ப்பதைவிட, அழ வைத்து அழகு பார்ப்பதில் அந்தக் கொடிக்கு ஆனந்தம் அதிகம் போலிருக்கிறது; இல்லாவிட்டால் அது ஏன் அவளை அப்படி ஏமாற்றிவிட்டு அத்தனை உயரத்தில் போகவேண்டும்?—அவளும் அதை விடவில்லை; அதுவும் அவளை விடவில்லை!—இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்துத்தானே என்னமோ, அவளுடைய கை வளைகள் 'கலகல'வென்று நகைத்தன.

அதென்னமோ, இந்த ஆண்களுக்குப் பெண்களைக் கண்டாலே ஒருவிதமான பச்சாத்தாபம் உண்டாகிவிடுகிறது! அதற்கு நான் மட்டும் விதி விலக்கா, என்ன? எனக்கும் அவள்மீது பச்சாத்தாபம் உண்டாகத்தான் செய்தது. திண்ணையை விட்டு எழுந்து சென்றேன்; அந்தக் கொடியைப் பிடித்து இழுத்து அதிலிருந்த முல்லை மொட்டுக்களை யெல்லாம் பறித்து அவளிடம் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பி வந்தேன்.

அப்பொழுது அவள் என்னைப் பார்த்த பார்வை நன்றியுடன் பார்த்ததா யில்லை; அநென்னமோ மாதிரியா யிருந்தது!—அவள் ஏன் என்னை அவ்வாறு பார்த்தாள்?

*

*

*

கோடை விடுமுறை மணிக் கொருதரம் வராவிட் டாலும் மாதத்திற் கொருதரமாவது வரக் கூடாதா? அதுதான் இல்லை. வழக்கம்போல் அது வருடத்திற்கொரு முறைதான் வந்தது; நானும் வழக்கம்போல் என் தங்கை யின் கிராமத்திற்குச் சென்றேன்—சொல்ல மறந்து விட் டேனே? அந்த முல்லைக் கொடியாளும் அக் கிராமத்தில் தான் இருந்தாள்.

நான் போன சமயம் என் தங்கை வீட்டில் இல்லை; கதவு மூடி யிருந்தது. சுற்று முற்றும் பார்த்துத் ‘திருதிரு’ வென்று விழித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் வந்தாள். —யார்? என் தங்கையல்ல; அன்று பார்த்த அதே முல்லைக் கொடியாள் தான்!

யார் முதலில் பேசுவது?

சிறிது நேரம் இருவரும் மௌனமா யிருந்தோம்.

இப்படியே எவ்வளவு நேரம் சும்மா இருக்க முடியும்? நான்தான் “இவர்கள் எங்கே?” என்று முதலில் அவளை விசாரித்தேன்.

“என்னைக் கேட்டால்?” என்று கேட்டுவிட்டு அவள் உள்ளுக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“பின் எதற்காகத்தான் இங்கே வந்தாய்?”

“அதைச் சொல்லத்தான்!”

“சொல்லேன்?” என்றேன் நான்.

“ஊஹும்” என்று மயிலின் சாயலோடு அவள் தன் தலையை அசைத்தாள். அதே சமயத்தில் முல்லைப் பந்த

லின்மேல் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு மைனா, 'கூஹும்' என்று அவளை நையாண்டி செய்துகொண்டே பறந்து சென்றது.

அழகும் ஆசையும்கூட ஒருவிதமான 'லாகிரி' தானே? அவற்றை அநுபவிக்க அநுபவிக்க எனக்கு ஒருவிதமான போதை எழுந்தது. இருந்தாலும் அதை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு பேசாமலிருந்தேன்.

அவளே சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, "இது தெரியாதா, உங்களுக்கு? அவர்கள் திருநாளுக்குப் போயிருக்கிறார்கள்!" என்றாள்.

"எப்பொழுது வருவார்கள்?" என்று கேட்டேன்.

"நானைக்கு!"

"அட, ராமா! கதவைத் திறந்து வைத்துவிட்டாவது போயிருக்கக் கூடாதா?—இப்பொழுது நான் எங்கே போவது?" என்றபடி, ஒன்றும் தோன்றாமல் நான் வந்த வழியே திரும்பினேன்.

அவள், "எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"தெரியவில்லை!" என்றேன்.

"பைத்தியந்தான்; எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள்!" என்றாள்.

அந்த அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருக்க அவள் சொல்வதுபோல் எனக்கென்ன பைத்தியமா? சென்றேன். எனக்கு முன்னால் அவள் 'திடுதிடு'வென்று ஓடி உள்ளேயிருந்து ஒரு செம்புத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து "காலை அலம்பிக் கொள்ளுங்கள்" என்றாள்.

அதை வாங்கிக்கொண்டு "நான் வாசலுக்கு வந்தேன். 'அது யார், அம்மா?' என்று உள்ளே இருந்தபடி யாரோ கேட்டது என் காதில் விழுந்தது.

"எதிர்த்த வீட்டு அண்ணியின் அண்ணை; ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறார்!" என்று சொன்னாள் அவள்.

“ஐயோ, பாவம்! அவர்கள் திருநாளுக்குப் போய் ருப்பது தம்பிக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கிறது. முதலில் அவனுக்குச் சாப்பாடு போடு, அம்மா! எப்பொழுது சாப்பிட்டு வந்ததோ, என்னமோ?”

காலைக் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே சென்றேன். அங்கே இருந்த ஒரு கிழவி, “வா, அப்பா! வா!” என்று என்னை வரவேற்றாள்.

அந்தக் கிழவியைத் தவிர அவளுடைய வீட்டிலும் வேறு யாருமில்லை. நான் அதிசயத்துடன், “உங்கள் வீட்டில்கூட ஒருவரும் இல்லையா?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“இல்லை, அவர்களுடன்தான் இவர்களும் திருநாளுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தப் பாட்டியை மட்டும் எனக்குக் காவலாக விட்டுவிட்டுப் போனார்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் சிரித்தாள்.

“அவளுக்குக் காவல்!”

இதைக் கேட்டதும் எனக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது—மனமிருந்தால் மார்க்கந்தான இல்லை?

இவ்வாறு எண்ணி நான் வியந்து கொண்டிருந்த போது, “இலை போட்டாச்சு; சாப்பிட வாருங்கள்!” என்று என்னைப் பரிவுடன் அழைத்தாள் அந்தப் பாவை. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் என்னுடன் கிழவியையும் உட்காரவைத்து அவள் சாத்தம் பரிமாறினாள். பசி தீர்ந்த பிறகு, நான் படுத்துக் கொள்வதற்காகத் திண்ணைக்கு வந்துவிட்டேன்.

அவள் பாயைக் கொண்டுவந்து திண்ணையில் விரித்த போது, “உன்னுடைய பெயர்...?” என்று ஏதோ ஒரு விதமான உணர்ச்சி வசப்பட்டு இழுத்தேன் நான்.

“பெயரில் என்ன இருக்கிறது? பேசாமல் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் உள்ளே சென்றாள்.

*

*

*

முன்றாவது சந்திப்புக்கு முந்நூற்று அறுபத்தைந்து நாட்கள் காத்துக் கிடந்த பிறகு, அந்த முல்லைக் கொடியாளின் கிராமத்திற்குப் போவதற்காக ரயிலில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். ‘கூகுக்’ கென்று கூவி, ரயில் தான்கிளம்பப்போவதை அறிவித்தபோது, “முல்லை மொக்! முல்லை மொக்!” என்று ஒரு பூக்காரன் கூவிக்கொண்டே வந்தான்.

“இந்த முல்லையில் ஒரு படி மொட்டை வாங்கிக் கொண்டுபோய், அவள் தலையில் கொட்டி அபிஷேகம் செய்தால் என்ன?” என்று நினைத்தேன். உடனே அவளைக் கூப்பிட்டு ஒரு படி மொட்டையும் வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன்.

அதற்குப் பிறகு, “ஆமாம், இதை எப்படி அவள் தலையில் கொட்டுவது?” என்ற பிரச்சனை தோன்றி என்னை வதைத்தது. “போகும்போது அவள் வீட்டுக் கொல்லைப் பக்கமாகப் போவது; வழியில் சந்தித்தால் அவள் தலையில் கொட்டுவது; இல்லாவிட்டால் தங்கை இருக்கவே இருக்கிறாள்!” என்று கடைசியில் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

*

*

*

அவள் வீட்டை நான் நெருங்கியபோது மணி ஆறுக்குமேலிருக்கும். நான் எதிர்பார்த்தபடி அவள் கொல்லைப் பக்கத்தில்தான் இருந்தாள். அவளுக்கு எதிரே ஓர் எருமைக் கன்று துள்ளித் துள்ளி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதைப் பிடித்துக்கட்ட எத்தனித்துக் கொண்டிருந்த

அவள் என்னைக் கண்டதும், “அன்றைக்கு முல்லைக் கொடியைப் பிடித்துக் கொடுத்தீர்களே, இன்றைக்கு இந்த எருமைக்கன்றைப் பிடித்துக் கொடுங்களேன், பார்க்கலாம்?” என்றாள்.

அவள் ஏமாந்தால் தன் தாயின் மடியில் இருக்கும் பாலை யெல்லாம் குடித்து விடலாமென்று எண்ணங்கொண்டிருந்த அந்த எருமைக் கன்று, சிறிது நேரம் என்னையும் ஆட்டிப் படைத்த பிறகு, சிக்கிக் கொண்டது. அவள் அதைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டே, “நல்ல சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தீர்கள்!” என்றாள்.

“நல்ல சமயமா! என்னத்திற்கு?” என்று கேட்டேன் நான்.

“நீங்கள் பட்டணத்துப் பணக்கார ராஜா; நாளை பட்டிக்காட்டு ஏழைப் பெண். என்னுடைய கல்யாணத்தின்போது நீங்கள் வருகிறதாயிருந்தால், அது நல்ல சமயந்தானே?” என்றாள் அவள்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. “உனக்கா கல்யாணம்? எப்பொழுது? எங்கே?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டேன்.

“நாளைக்கு! நம்ம ஊர்க் காத்தவராயன் சத்திரத்திலேதான்!” என்று அவள் சாவதானமாகப் பதில் சொன்னாள்.

என் தலையில் இடி விழுந்தது போலிருந்தது. இதற்குத்தானே அவள் எனமீது அன்று அத்தனை அன்பு காட்டினாள்? அந்த அன்பின் அர்த்தந்தான் என்ன? அடெல்லாம் வெறும் விளையாட்டுத்தானா?

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. “அப்படியானால் நீ.....நீ.....” என்று தடுமாறினேன் நான். “என்ன?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“.....காதலிக்கவில்லையா?”

“ஊஹும்; எங்க ஊரிலே அடெதல்லாம் கல்யாணத்துக்கு அப்புறந்தான்!” என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் வெட்கத்தால் தலையைக் கீழே கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

எனக்கு எப்படி யிருக்கும்?—என் மனம் அமைதியை அடியோடு இழந்துவிட்டது. அவசர அவசரமாக அவளுக்காக வாங்கி வைத்திருந்த முல்லை மொட்டுக்களை யெல்லாம் அங்கே யிருந்த ஆலமரத்தடிப் பிள்ளையாரின் தலையில் கொட்டிவிட்டு, தங்கையின் வீட்டைக்கூட மறந்து ‘விடு விடு’வென்று வந்த வழியே திரும்பினேன். அவள், “எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

நான் அவளைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. பட்டணத்தைப்பற்றியும், பட்டணத்துப் பயல்களைப்பற்றியும் கொஞ்சங்கூடத் தெரியாத அந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணை நான் ஏன் திரும்பிப் பார்க்கவேண்டும்?

பொன்னையா

“என்னா, சின்னி! வயிற்றைக் கிள்ளுது; சோத்தையாச்சும் வடிச்சயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான் பசியால் வாடிய பொன்னையா.

“நீயும் கேட்கிறயே! வெட்ட வெளியிலே அடுப்பைப் பத்த வச்சிட்டு நான் அவதிப்படறேன். குழந்தை வேறே பணியிலே படுத்துப் படுத்துக் காலையிலேருந்து காயலாக் கிடக்குது. எனக்கு வேலையே ஒண்ணும் ஓடலே. அடிக்கிற காத்துலே இந்த அடுப்பு கொஞ்சமாச்சும் எரியுதா?” என்று எரிந்து விழுந்தாள் சின்னி.

“என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றே, சின்னி? என் அப்பன் எனக்கு ஆஸ்தியா வச்சுட்டுப் போன அந்த ஒரே ஒரு பொத்தல் குடிசையையும் பாழாய்ப் போன வெள்ளம் வந்து அடிச்சுக்கிட்டுப் போயிடிச்சி. இப்ப அந்த வீட்டைக் கட்டறதுன்னு கையிலே காசில்லே.....”

“எதுக்குத்தான் ஒங்கிட்ட காச இருக்குது? நீயும் வந்து வெடிஞ்சயே, என் தலையிலே! உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? நகை உண்டா, நட்டு உண்டா? இல்லை, நல்ல புடவையாச்சும் ஒண்ணு உண்டா? நான் வந்த வழி!.....ஊ.....ஊம்.....”

ஊ.....ஊம்.....” என்று தன் புடவையின் மேலாக்கை எடுத்துக் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு அழு ஆரம்பித்து விட்டாள் சின்னி.

“ அழு, அழு! நல்லா அழு! நான் அந்தத் தெருப் பக்கமாப் போயிட்டு வாரேன்!” என்று கீழே வைக்கப் போன அடைப்பத்தை மீண்டும் தூக்கி அக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தான் பொன்னையா.

*

*

*

வீட்டுக்கு வீடு ‘ஸேப்டி ரேஸர்’ வைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாளிலே, பொன்னையாவின் பிழைப்புக் கீண தசையை அடைந்திருந்தது. கிடைத்ததைக்கொண்டு வயிற்றைத் திருப்தி செய்துகொள்ளவே அவனால் முடியவில்லை. இந்த லட்சணத்தில் அவன் இழந்த வீட்டை மீண்டும் கட்டிக் கொள்வதென்றால் குறைந்தது ஐம்பது ரூபாயாவது வேண்டுமே!—அடே அப்பா! இந்த ஜன்மத்தில் அத்தனை ரூபாயை அவன் கண்ணாலாவது பார்க்க முடியுமா?

உலகம் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுதான்; அது எல்லோருக்கும் சொந்தம்தான். ஆனால் பணக்காரர்கள் சிலர் அதை ஆளுக்குக் கொஞ்சமாகப் பங்கு போட்டுக் கொண்டு, “இது என்னுடையது; அது உன்னுடையது!” என்று உரிமை கொண்டாடுகிறார்களே, அவர்களுக்கு மத்தியில் ஏழை பொன்னையாவுக்கு வாழ இடமுண்டா?

“ எல்லோரும் ஓர் குலம் ” என்பதெல்லாம் எழுத்திலே, வெறும் பேச்சிலே!—நடை முறையிலோ?

நாடு நகரங்களில் எத்தனையோ மாட மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள்! மேல் ஜாதியைச் சேர்ந்த எத்தனையோ பேர் அவற்றில் ஒண்டுக் குடித்தனம் செய்கின்றனர். அவர்களுடன் நாய்கூடச் சரிசமானமாக வாழ்ந்து

வருகிறது !—ஆனால், பொன்னையா ? அவன்தான் கீழ் ஜாதியாச்சே ! மரணமடைந்த பின் மயானத்தில்கூட அவனுக்குத் தனி இடந்தானே ?

* * *

“ சின்னி ! எனக்கொரு யோசனை தோணுது ; எங்கேயாச்சும் ஒண்டுக் குடித்தனம் இருக்கலாமனு பார்க்கிறேன் !” என்றான் ஒருநாள் பொன்னையா.

“ நல்ல யோசனைதான் ; நமக்கு யார் வீடு விடுவாங்க ?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள் சின்னி.

“ நம்ம ஜில்லா போர்டுக்குத் தலைவரா யிருக்காரே தர்மலிங்கம், அவர் எப்பப் பார்த்தாலும் ‘எல்லோரும் ஓர் குலம்’னு பேசிக்கிட்டிருக்காரு; நம்ம ஜாதியும் அவரு ஜாதியும் ஒண்ணுன்னு சொல்லுரு. அதாலே அவரைக் கேட்டா நமக்குக் கொஞ்சம் இடம் விடுவாரு, இல்லையா ?”

“ என்னமோ கேட்டுத்தான் பாரேன் ?”

“ இரு, கேட்டுக்கிட்டு வாரேன் !” என்று சொல்லி விட்டு, அவருடைய வீட்டை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றான் பொன்னையா.

* * *

“ அம்மா ! ஐயா இருக்காரா ?”

“ யாரடா அது ? பொன்னையாவா ?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தார் தர்மலிங்கம்.

“ ஆமாங்க !”

“ எங்கே வந்தே ?”

“ வெள்ளம் வந்து என் வீட்டை அடிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டுதுங்க ; அதைத் திருப்பிக் கட்டலாமனா கையிலே காசில்லேங்க ! பனியிலே படுத்துப் படுத்துக் குழந்தை

வேறே காயலாக் கிடக்குது. அதாலே உங்க வீட்டுத் திண்ணையிலாச்சும் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தீங்கன்னு, என்னமோ நாங்க பொழைச்சப் போவோம்!”

இதைக் கேட்டதும் தர்மலிங்கத்துக்குத் தர்ம சங்கடமாக இருந்தது. பொன்னையாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. எதற்கும் தமது மனைவியுடன் கலந்து யோசித்துப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணியவராய், “சரி, நாளைக்கு வாடா!” என்று சொல்லி, அவனிடமிருந்து அந்த நிமிஷம் தப்பிவிட்டார்!

*

*

*

“புத்மா! பொன்னையாவின் வீடு வெள்ளத்திலே போயிடுத்தாம்; நம்ம வீட்டுத் திண்ணையிலே கொஞ்சம் இடம் வேணும்னு கேட்கிறான்!” என்று எண்சாண் உடம்பையும் ஒரு சாணாக ஒடுக்கிக்கொண்டு, தம் மனைவியிடம் தாழ்மையோடு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார் தர்மலிங்கம்.

“ரொம்ப அழகாத்தான் இருக்கு! போயும் போயும் அந்தக் கீழ்ஜாதி நாயைக் கொண்டு வந்து.....” என்று ஆவேசத்துடன் இரைய ஆரம்பித்துவிட்டாள் அவள்.

“உஸ்! யாராவது கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்து விடப் போகிறார்கள்!” என்று அவள் வாயைப் பொத்தினார் தர்மலிங்கம்.

அவள் வாசல் வரை சென்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வந்து, “யாரையும் காணோம்!—ஆமாம், அதற்கு நீங்கள் என்ன சொல்லித் தொலைத்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“என்னத்தைச் சொல்வது? ‘எல்லோரும் ஓர்குலம்’னு எடுத்ததுக்கெல்லாம் தொண்டை கிழியக் கத்தும் நான், என் வீட்டுத் திண்ணையில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் இடமில்லையென்றால்.....?”

“அதற்கு நான் ஒரு வழி சொல்கிறேன், கேளுங்க!” என்று சொல்லிக் கொண்டே பத்மர் ஓடோடியும் வந்து, அவர் காதோடு காதாக ஏதோ சொல்லி வைத்தான்.

அதைக் கேட்டதும் தர்மலிங்கத்தின் முகம் தாஜ் வல்யமாகப் பிரகாசித்தது. “அடியே! ‘பெண் புத்தி பின் புத்தி’ என்று சொல்கிறார்களே, அவர்களைக் கொண்டு போய் உடைப்பில்தான் போடவேண்டும்!” என்று அகங் கனிந்து சொல்லி, அவளை அன்புடன் தழுவச் சென்றார்; அவள் விலகிக்கொண்டாள்!

*

*

*

இறு நாள் பொன்னையா வந்தான். அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பாராத விதமாக, “ஏண்டா, பொன்னையா! எத்தனை நாளைக்கு நீ என் வீட்டுத் திண்ணையில் பொங்கித் தின்றுகொண்டிருக்க முடியும்? இந்தா, இந்த ஐம்பது ரூபாயைக் கொண்டுபோய் உனக்கென்று ஒரு வீட்டைக் கட்டிக்கொள்!” என்று அவனிடம் ஐம்பது ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தார் தர்மலிங்கம்.

நல்ல வேளையாகப் பொன்னையா மூர்ச்சை யடைந்து கீழே விழுந்து விடவில்லை. இரு கைகளையும் ஏந்தி அந்தப் பணத்தைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பெற்றுக் கொண்டான்; “நீங்க நல்லா யிருக்கணும், சாமி!” என்று நெடு மரம் போல் அவர் காலில் விழுந்து, கரை புரண்டு வந்த கண்ணீரால் அவருடைய பாதங்களை நனைத்தான்.

“ஆமாம்; இவனுக்குப் பணம் கொடுக்காவிட்டால் நான் கெட்டுப் போய்விடுவேனாக்கும்!” என்று தம்முள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார் தர்மலிங்கம்.

*

*

*

ஆனந்தக் கடலில் நீந்திக்கொண்டு வந்த பொன்னையா, அடுத்த நிமிஷத்தில் தன் இருப்பிடம் வந்து

சேர்ந்தான். ஆவலே உருவாய்த் தன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சின்னியிடம் ஐம்பது ரூபாயைக் கொடுத்தான்.

“ஐயோ சாமி, இத்தனை பணம் உனக்கு ஏது?” என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டாள் சின்னி.

“ஐயாதான் கொடுத்தாரு!” என்றான் பொன்னையா.

“மவராஜர்! இந்த ஏழைகளுக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுத்தாரே, அவரு மனுசர் இல்லே; தெய்வம்!”

“தெய்வந்தான்! இல்லேன்னா, என்னை உன் வாயிலே யிருந்து காப்பாத்தி யிருக்க முடியுமா?” என்றான் பொன்னையா சிரித்துக்கொண்டே.

அந்தப் பணம் மனமுவந்து கொடுத்த பணமல்ல; மனைவி சொன்ன யோசனையின்பேரில் தம் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கொடுத்த பணம்; தன்னை எப்பொழுதுமே நாழ்த்தப்பட்டவனாக வாழச் செய்யும் பணம் அது என்பது ஏழை பொன்னையாவுக்கு எப்படித் தெரியும்?

வாழ்ப்பிறந்தவன்

“ஏ. குழந்தே!” என்று இரைந்தான் இருளப்பன்.
“என்னப்பா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள் கேதாரி.

“ரொம்ப நாளா உன்னை ஒண்ணு கேக்கணும் கேக்கணும்னு எனக்கு எண்ணம்.....”

“கேளேன்?”

“உன்னைப் பத்தி ஊரிலே நாலு பேரு நாலு விதமாப் பேசிக்கிட்டு இருக்காங்களே, அதெல்லாம் நெசந்தானா?”

“என்னு பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க?”

“ஊரிலே இருக்கிற பயல்களை யெல்லாம் நீ பார்க்கிற யாம், பார்த்துச் சிரிக்கிறயாம், கூடிப் பேசறியாம்—இப்படி யெல்லாம் பேசிக்கிட்டு இருக்காங்களேம்மா, இதெல்லாம் நெசமானு கேக்கறேன்?”

கேதாரி ‘களுக்’கென்று சிரித்தாள்.

“என்னம்மா! நான் கேக்கறேன், நீ ஏன் சிரிக்கிறே? ‘பொகையிலை பிரிச்சாப் போச்சு, பொம்பிளை சிரிச்சாப் போச்சு’ன்னு பெரியவங்க சொல்லுவாங்க. இப்படி யெல்லாம் சிரிக்கக்கூடாது, அம்மா! இதெல்லாம் நமக்கு அடுக்காது. காலம் இப்படியே போய்க்கிட்டு இருக்கும்னு

நீ நெனைக்கிறே?.....ஊம்.....நமக்கும் நல்ல காலம் வரும்; அப்போ நமக்கும் நாலு காசு கிடைக்கும். கடவுளும் கண்ணைத் திறந்து பார்ப்பாரு.....”

“ அப்படினா, இப்போ கடவுள் கண்ணை மூடிக்கிட்டு இருக்காரா, அப்பா?”

“ ஐயோ! அப்படியெல்லாம் கடவுளைக் கேலி செய்யாதே, அம்மா! கன்னத்திலே போட்டுக்கோ!.....கடவுள் கண் திறந்து பார்த்தா நமக்குக் கட்டாயம் நல்ல காலம் வரும். அப்போ கண்ணுக்கழகா நான் ஒரு பையனைப் பார்த்து உனக்குக் கண்ணாலம் பண்ணி வைக்கிறேன்.....”

“ அந்தப் பையனை நான் பார்க்க வேண்டாமா, அப்பா? அவன் என் கண்ணுக்கு அழகா யிருக்க வேண்டாமா, அப்பா?”

“ ஐயோ! உன்னை யாரு பார்க்கவேண்டும்னு சொன்னான்? நல்லாப் பாரு! பார்த்து, உன் மனசுக்குப் பிடிச்சா நீ அவனைக் கண்ணாலம் பண்ணிக்கோ! அது வரைக்கும் இந்த மாதிரிப் பேச்செல்லாம் என் காதிலே விழாம நீ பார்த்துக்கிட்டா நல்லது. உனக்கு இந்தக் கிழவன் வேணும்னா அப்படிச் செய்; இல்லேனா உன் இஷ்டம்.”

“ இன்னொரு தடவை அப்படிச் சொல்லாதே, அப்பா! என் மனசு மட்டும் சரியாயிருந்தா, யாரு என்ன சொன்னா என்னாப்பா? ஆடுமாடு மாதிரி அல்ப ஆசைக்காக நான் உன்னை விட்டுவிடுவேனா, அப்பா?” என்று சொல்லிக் கிழவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள் கேதாரி.

*

*

*

இருளப்பனின் ஏக புத்திரி கேதாரி. இருந்தாலும், அவள் செல்லப் பெண்ணாய் வளர முடியவில்லை. அது மட்டுமா? தாயற்ற அவளால் வயது வந்த பிறகும் கூடப் 'படுதா

முறையைக் கைக்கொள்ள முடியவில்லை. எப்படி முடியும்? இருளப்பனுடைய உழைப்பின் மதிப்பு மாதம் பதினைந்து ரூபாய்க்கு மேல் ஏறவேயில்லை. என்னதான் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்தாலும் இரண்டு ஜீவன்களுக்கு அந்த வருமானம் போதுமா? எனவே, கேதாரியும் அறுவடை காலத்தின்போது வயல் வேலைகளில் கலந்து கொள்வாள். அப்படி வயிற்றுப் பிழைப்புக்குப் போகும் போது வரும் வம்புதான் மேற்சொன்ன ஊராரின் பேச்சு!

அந்த ஊரில் தோட்ட வேலை செய்வதில் இருளப்பன் பேர் போனவன். அவனுடைய வேலைத் திறமையைப் பற்றி மெச்சிப் பேசாதவர்களே அங்கு கிடையாது. ஆனாலும் அந்தத் திறமை அவனை வாழ வைக்கவில்லை; வேறொருவனைத்தான் வாழ வைத்தது. காரணம் வறுமைதான்; இல்லையென்றால் அவன் ஏன் தன்னுடைய வேலைத் திறமையை இன்னொருவனிடம் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் வாடகைக்கு விட்டிருக்கப் போகிறான்?

அப்படித்தான் வாடகைக்கு விட்டிருந்தானே, அதற்குரிய அந்தஸ்தாவது அவனுக்குக் கிடைத்ததா? அதுவும் இல்லை; வெறும் வேலைக்காரனாயும் கூலிக்காரனாயும் இருந்ததைவிட அவனுக்கு வேறொரு அந்தஸ்தும் கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனாலும் அதை இங்கே சொல்லிவிடத்தான் வேண்டும். அதாவது, இருளப்பனிடம் பணம் இல்லை. இருந்திருந்தால் அவனிடம் வேலைத் திறமைகூட இருந்திருக்க வேண்டாம். அது இல்லாமலே அவன் எஜமாகை ஆகியிருக்கலாம். அப்படித்தானே இந்தப் பாழாய்ப் போன உலகம் இன்று வரை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது?

*

*

*

எல்லோரையும்விட அந்த ஊரில் முத்தண்ண முதலியார்தான் பெரிய பணக்காரர். அதுமட்டுமல்ல, பெரிய

பண்ணைக்காரரும் கூட. ஏராளமான நிலபுலன்கள், தோட்டம் துரவுகள் எல்லாம் அவருக்குச் சொந்தமாயிருந்தன. அவருடைய தென்னந் தோப்பு ஒன்றில் தான் இருளப்பன் வேலை செய்து வந்தான்.

வேனிற் காலத்தில் தோப்புக்கு நீர் பாய்ச்ச நேரும். அந்தக் காலத்தில் ஏற்றம் இறைப்பதற்காகத் தினசரி மூன்று ஆட்களைக் கூலிக்குப் பிடித்துக்கொண்டு வருவான் இருளப்பன். அங்கே கூலிக்கு ஆள் பிடிப்பது அவ்வளவு சிரமமான காரியம் அல்ல. எட்டணைக் காசை வீசி யெறிந்தால் எத்தனையோ ஏழைகள் பட்டாணிக் கடலையைக் கண்ட குரங்குக் கூட்டம்போல் பாய்ந்து வருவார்கள். பாதரட்சை மாதிரி அவர்களை அவசியம் இருக்கும்போது உபயோகித்துக்கொண்டு, அவசிய மில்லாதபோது தள்ளிவிடலாம். அவர்கள் ஏன் எப்பொழுதும் அந்த நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மிகவும் ஆச்சரியமான விஷயம். ஆசையை அடக்கும் விஷயத்தில் அவர்கள் வேதாந்திகளைக்கூடத் தோற்கடித்து விடுவார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய தெல்லாம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக எட்டடி இடம் வாழ்வதற்கு!—எண் சாண் உடம்புக்கு எட்டடி இடமே போதுமென்பது அவர்கள் சித்தாந்தமோ, என்னமோ!—அப்புறம் ஒரு பெண்டாட்டி. வருஷத்துக்கு ஒரு பிள்ளை வீதம் அவள் பெற்றுப் போட்டுவிட வேண்டியது. உயிர் பிழைப்பது அந்தக் குழந்தைகளின் ஆயுள் பலத்தைப் பொறுத்தது. அவற்றைப் பற்றிப் பெற்றோருக்குக் கவலை யில்லை. அவர்களுடைய கவலை யெல்லாம் அன்றைய உணவுக்கு வழி என்ன வென்பதே. அதற்கே தான் பொழுது சரியா யிருக்கிறதே!

இத்தனை துன்பத்தோடுதான் வாழ்கிறார்களே, இவர்களுக்குச் செத்துப் போகவாவது ஆசை இருக்கிறதா

என்றால் அதுவும் கிடையாது. வேறு எந்த ஆசைக்கும் அவர்களை ஆளாக்காத ஆண்டவன், இந்த ஓர் ஆசைக் காவது அவர்களை ஆளாக்கி யிருந்தால் எவ்வளவு நன்றி யிருக்கும்? அவர்களுடைய உழைப்பைக் கொண்டு தனி மனிதன் ஏகபோகத்துடன் வாழ முடியாமற் போகலா மல்லவா? ,

மாரிக்காலம் வந்தால் இவர்கள் பாடு திண்டாட்டம். ஆனால், இருளப்பனின் பாடு கொண்டாட்டம். ஏனெனில் அந்தக் காலத்தில் தன்னுடைய தள்ளாத வயதில் மண் வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு மரத்துக்கு மரம் குனிந்து தண்ணீர் மாறும் வேலை அவனுக்கு இருக்காது. தோட்டத் தைக் காவல் காப்பது, வேலியை ஆடுமாடு மேயாமல் பார்த்துக் கொள்வது, உதிர்ந்த ஓலைகளை முடைந்து போடு வது—இவற்றோடு அவனுடைய தினசரி வேலைகள் முடிந்து விடும். எல்லாவற்றுக்கும் சம்பளம் மாதம் பதினைந்து ரூபாய்தான். எப்பொழுதாவது வேலைகளில் மட்டும் மாறுதல் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படுமே தவிர, சம்பளத்தில் மட்டும் மாறுதல் என்ற பேச்சுக்கே இடம் இருப்பதில்லை!

இந்த நிலைமையில் கேதாரியின் கல்யாண விஷயமாக இருளப்பன் கடவுளைத்தான் நம்பி யிருந்தான். இன்று நேற்று அல்ல; எத்தனையோ நாட்களாக. அந்த நம்பிக்கை இப்போது தளர்ந்து விட்டது; காரணம் ஊராரின் பேச்சுத்தான்.

கடைசியில், கடவுளை நம்பின மாதிரி எஜமானையும் கொஞ்சம் நம்பித்தான் பார்ப்போமே என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

ஒரு நாள் தேர்ப்பைப் பார்வையிட வந்த எஜமானை நெருங்கினான்.

“சாமி! ஒரு சேதிங்க!”

“என்னடா சேதி?”

“நம்ம கேதாரி யில்லே.....?”

“ஆமாம், இருக்கா!”

“அவளுக்கு வயசாயிடுச்சு.....”

“ஆமாம்; ஆயிடுச்சு!”

“கண்ணாலம் பண்ணனுமில்லே.....?”

“ஆமாம்; பண்ணனும்!”

“ஐயாமாரு மனசு வச்சி ஏதாச்சும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தா.....”

“பணம் என்னத்துக்கு?”

“கண்ணாலம் பண்ணத்தான்!”

இதைக் கேட்டதும் எஜமான் என்ன எண்ணினாரோ என்னமோ, அவருக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“கேதாரிக்குக் கல்யாணம் செய்யப் பணம் எதற்குடா?” என்று கேட்டார்.

“என்ன சாமி! அப்படிச் சொல்றீங்க? கண்ணாலம் பணம் இல்லாம ஆயிடுங்களா? பாக்கு வெத்திலை வழங்க வேண்டாமா? பழம் பலகாரம் வாங்க வேண்டாமா? பந்தி போஜனம் போட வேண்டாமா.....?”

“நிறுத்துடா, போதும்! இதெல்லாம் ஒன்றும் உனக்கு வேண்டாம். பேசாமல் நான் சொல்வதைக் கேள்: கேதாரியின் கல்யாண விஷயத்தைப் பற்றி உனக்குக் கவலையே வேண்டாம்.....”

இப்படிச் சொன்னதும் இருளப்பனுக்கு உச்சி குளிர்ந்துவிட்டது. “அப்படிச் சொல்லுங்கோ, எசமான்!”

அந்தக் கவலையை நீங்களே ஏத்துக்கிறதுன்னு இந்த ஏழைக்கு என்ன குறைவுக?" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் பல்லை இளித்தான்.

முதலியார் மேலும் சொன்னார் :—

“ அந்தக் கவலை உனக்கும் வேண்டாம்; எனக்கும் வேண்டாம். கேதாரிக்கே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஊரிலே இருக்கிற பயல்களை யெல்லாம் காக்காயா வந்து தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டது? அவள் இஷ்டப்பட்டா எவ்வைது ஒருத்தனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொள்கிறாள் !”

ஏமாற்றமடைந்த இருளப்பனுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. ஆனால் தனிப்பட்ட முறையில் ஏழையின் கோபம் அவனுடைய வாழ்வைத்தானே கெடுக்கும்? ஆகவே, “ தம் மகளாயிருந்தா எசமான் அப்படிச் சொல்லுவாரா?” என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு, பேசாம லிருந்துவிட்டான்.

இனி என்ன?

இதுவே அவனுடைய இடைவிடாத வேதனையாகி விட்டது.

*

*

*

இந்த வேதனையின் காரணமாக, நாளடைவில் இருளப்பனின் மனம் அடியோடு மாறிவிட்டது. எஜமான் மீது அவன் வைத்திருந்த விசுவாசம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துவிட்டது. அதுவரை இருளப்பனுக்குத் தன்னுடைய சொந்தத் தோப்பாகவே தோன்றி வந்த அந்தத் தென்னந் தோப்பு, இப்போது யாரோ ஒருவருடையதாகத் தோன்றிற்று. இத்தனை நாளும் தோப்பின் முழுப் பலனையும் எஜமானே அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் உழைத்துவந்த அவன், இப்போது “ நாம் ஏன் அப்படி உழைக்க வேண்டும்?” என்று

எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டான்—எப்படியோ நாளைக் கடத்த வேண்டியது; மாதம் பிறந்தால் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது!—அவ்வளவுதானே?

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு வந்த அவன், இன்னொரு தீர்மானத்துக்கும் வந்து விட்டான். அதாவது, எந்த விஷயத்துக்கும் பிறரை நம்பக் கூடாது; தன்னைத் தானே நம்ப வேண்டும் என்பதாக!

அவ்வளவுதான்; நாளடைவில் அவனுடைய தீர்மானங்கள் நடைமுறைக்கு வர ஆரம்பித்துவிட்டன.

இடைவேளையில் இருளப்பன் தென்னங்கீற்றில் படுத்துச் சற்று இளைப்பாறுவது வழக்கம். அப்பொழுது யாராவது வழிப்போக்கர்கள் வேலியை ஆடோ, மாதோ மேய்வதாக எச்சரித்து விட்டால், உடனே எழுந்து அவற்றை விரட்ட விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுவான். அப்பொழுது தெல்லாம் தூக்கத்தைவிடக் கடமைதான் அவனுக்குப் பெரிதாய்த் தோன்றும். இப்பொழுது அப்படியில்லை; கடமையைவிடத் தூக்கம்தான் பெரிதாய்த் தோன்றிற்று.

“தென்னை மரத்தில் எவனோ ஏறித் தேங்காயைத் திருடுகிறான்!” என்று யார்தான் எவ்வளவு உச்சஸ்தாயியில்தான் இப்பொழுது கூச்சல் போட்டுமே! ஊஹும், இருளப்பன் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்வதே சிடியாது. “என்ன முழுகிப் போச்சு! எவனோ இரண்டு தேங்காயைத் திருடிக்கொண்டு போனால்தான் என்ன?” என்று பெருந்தன்மையோடு பேசாமல் இருந்துவிடுவான்!

*

*

*

ஒரு நாள் வழக்கம் போல் உதிர்ந்த ஓலைகளை முடைந்துகொண்டிருந்தபோது இருளப்பனுக்கு ஒரு விசித்திரமான ஞானோதயம் உண்டாயிற்று—அடாடா! இந்த ஓலைகளை யெல்லாம் முடைந்து தம்முடைய வீட்டில்

கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி எஜமான் முதலில் நமக்குக் கட்டளை யிட்டாரா? இல்லையே! நாமேதானே இந்த வேலையைத் தலைமேல் போட்டுக்கொண்டு, ஓலை நூற்றுக்கு நாலைந்து ரூபாய் என்று விற்றுக் கொடுத்தோம்? உலர்ந்த மட்டை, பாளை, பன்னாடை இவற்றை யெல்லாம் கூடச் சேகரித்து எடுத்துக்கொண்டு போய் அவர் வீட்டு அடுப்பை எரிக்க உதவினோமே, அவற்றைக் கொண்டு நம் வீட்டு அடுப்பையாவது எரித்தோமா? அப்படி எரிப்பது துரோகம் என்று கருதினோமே? அதற்கெல்லாம் பலன் இதுதானா? என்னுடைய ஒரே ஒரு பெண்ணை எவனோடாவது ஒடிப்போகச் சொல்வதுதானா? அட கடவுளே!

போனதெல்லாம் போகட்டும். இனிமேல் அப்படி யெல்லாம் செய்யக்கூடாது. உலர்ந்த மட்டை, மண்ணுங் கட்டியை யெல்லாம் எஜமானுக்குத் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டு போய் நம் வீட்டு அடுப்பை எரிக்க உபயோகித்துக் கொள்ள வேண்டும்—கட்டை வாங்கும் காசாவது மிச்சமாகாதா? அப்புறம் இந்த உதிர்ந்த ஓலைகளை யெல்லாம் சேர்த்துச் சுருட்டி வைத்திருந்து, வேலியின் எந்த மூலையிலாவது ஓர் இரகசிய வழியைச் செய்து, அந்த வழியண்டை தினசரி பொழுது சாய்ந்ததும் கேதாரியை வந்து இருக்கச் சொல்ல வேண்டும்; அவள் தலைமேல் அந்த ஓலைக் கட்டைத் தூக்கி வைத்து நம் வீட்டுக்குக் கொண்டு போகச் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படியாகக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தால் மாதத்தில் நூறு ஓலைகளாவது சேர்ந்து விடாதா? சமயம் நேரும்போதெல்லாம் அவற்றை முடைந்து போட்டு வைத்தால் யாராவது வந்து வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள்!

அந்தப் பணத்தைக் கொண்டே அடுத்த தை மாதத் துக்குள் கேதாரிக்குக் கல்பாணம் செய்து வைத்து விடலாம்போலிருக்கிறதே! நல்ல யோசனை தான்; ஆனால் எஜமானுக்குத் தெரிந்தால்?

எப்படித் தெரிந்துவிடும்? நான்தானே காவற் காரன்? வேலைக்காரன் நினைத்தால் எஜமானை ஏமாற்ற முடியாதா, என்ன? பேருக்கு ஒன்றிரண்டு ஓலைகளைக் கொண்டுபோய் அவருடைய வீட்டில் சேர்ப்பது! “இவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டால், “ஆமாம், சாமி!” என்கிறது. அதற்கு மேலும் கேட்டால் சாக்குத்தாலு சொல்ல முடியாது? “காற்றடிச்சாத்தானே?” என்கிறது ஒரு நாள்; “சாப்பிடப் போயிருந்தேன்; யாரோ எடுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாங்க!” என்கிறது இன்னொரு நாள். இப்படியே எஜமானை ஏமாற்றி வந்தால் போகிறது!

*

*

*

இம்மாதிரி முடிவுக்கு இருளப்பன் வந்த மறு மாதம் மண்ணையும் பொன்னையும் மணியையும் மறந்து, முத்தண்ணை முதலியார் மறு உலகத்திற்குப் பிரயாணமாகி விட்டார். அப்பாவின் ஸ்தானத்தை அவருடைய ஏக புத்திரன் தீனதயாளன் அலங்கரித்தான்.

சுபாவத்தில் பெயருக்கு நேர் விரோதமா யிருப்பதுதான் உலக இயல்பு. அந்த இயல்புக்குத் தீனதயாளன் மாறுபட்டிருந்தது ஆச்சரியமான விஷயமே!

இதற்குக் காரணம் தன்னுடைய அப்பாவைப்போல் அவன் தன்னைப் பற்றி மட்டும் சிந்திக்காமல் பிறரைப் பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்ததுதான்!

பிறந்த வேளை, தலையெழுத்து, கர்மபலன், விதி என்றெல்லாம் ஏழைகளை ஏய்க்கும் பணக்காரர்களைக் கண்டால் தீனதயாளனுக்குப் பிடிக்காது. எடுத்ததற்

கெல்லாம் 'காரணம் கடவுள் தான்' என்று கூறுபவர்களைக் கண்டாலும் அப்படித்தான் !

பணம் படைத்த மகானுபாவர்கள் கடவுளையும் கர்ம பலனையும் கொஞ்சம் மறந்துவிட்டு, தங்கள் சொந்த முயற்சியினாலேயே ஏழை மக்களின் துயரத்தை ஒருவாறு நீக்கலாம் என்பது அவனுடைய திடமான நம்பிக்கை.

இத்தகைய லட்சிய புருஷனின் கண்ணில்தான் ஒரு நாள் கேதாரி பட்டுவிட்டாள். அதுவும் எந்த நிலையிலே? அவனுடைய தோப்பின் ஓலையைத் திருடிக் கொண்டு போகையிலே !

“ஓஹோ!—இப்படி எத்தனை நாளா?”

கேதாரி திடுக்கிட்டு நின்றாள். ஒரு நிமிஷம் அவளுடைய உடம்பு நடுங்கி ஓய்ந்தது. மறு நிமிஷம் ஏதோ எண்ணித் துணிந்தவளாய், தலைமீதுருந்த ஓலைக் கட்டை இறக்கிக் கீழே வைத்தாள். இடுப்பின்மீது ஒரு கையை ஊன்றிக் கொண்டு எஜமானை நோக்கி, “உங்க அப்பா என்னை எவனையாச்சும் இழுத்துக்கிட்டுப் போகச் சொல்லி எத்தனை நாளாச்சோ, அத்தனை நாளா!” என்றாள்.

தீன தயாளனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவன் ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு, “அதற்கு.....” என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“.....நான் இந்த ஓலையை இழுத்துக்கிட்டுப் போறேன்!” என்றாள் கேதாரி.

தீன தயாளனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்றாலும், “இது நியாயமா?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

“நியாயமில்லை தான் ! ஆனால் ஊரிலே உழைக்கிறவங்களுக்கு ஒரு நியாயமாயும், அவங்க உழைப்பிலே வயிறு வளர்க்கிறவங்களுக்கு இன்னொரு நியாயமாயுமிருக்குதே, அதுக்கு நாங்க என்ன பண்ணுவது ? அவங்களைப்போல நாங்களும் கொஞ்சம் வாழணுமில்லே ?”

“அதற்குத்தான் நாங்கள் மாதா மாதம் சம்பளம் கொடுக்கிறோமே ?”

“நல்லாச் சொன்னீங்க ; சம்பளம் நாங்கள் வாழறதுக்கா ?.....ஹும்.....!” என்று சொல்லி, அவள் கடகடவென்று நகைத்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பு தீனதயாளனின் உடம்பை என்னவோ செய்தது. அவன் விழித்தான்.

கேதாரி மேலும் சொன்னார் :—

“என்னமோ, உங்களுக்கு உழைக்க எங்களுக்கு உசிரு இருக்க வேணுமில்லே ? அதுக்காவ சம்பளம் கொடுக்கிறீங்க ! நாங்க வாழவா சம்பளம் கொடுக்கிறீங்க ? அப்படிக் கொடுக்கிறதுன்னா நாங்க ஏன் இப்படித் திருடறோம் ?”

“திருடியாராவது மானத்தோடு வாழ முடியுமா ?”

“எவனையாச்சும் இழுத்துக்கிட்டுப் போய் யாராச்சும் மானத்தோடு காலந் தள்ள முடியுமா ?”

“சரியாப் போச்சு ! நாளையிலிருந்து அந்தத் தோப்புக்கு வேறு ஆளைத்தான் காவலாகப் போட வேண்டும் போலிருக்கிறது !”

“வேறே ஆளைக் காவலாப் போட்டாமட்டும் போதுமா, சாமி ? அவங்க மேலே உங்களுக்குக் கொஞ்சம் அன்பும் இருக்கட்டும். அப்போதான் அவங்க உங்களுக்கு நாய் மாதிரி உழைச்சுக்கிட்டு இருப்பாங்க ! நாங்ககூட முன்

னெல்லாம் அப்படித்தானே உழைச்சிக்கிட்டு இருந்தோம்? இப்போ உங்க அப்பாவாலேதானே இந்த வழிக்கு வந்தோம்?"

இதைக் கேட்ட தீனதயாளனுக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னமோ, "பலே! நீ கெட்டிக்காரிதான், போ!" என்று ஓலைக் கட்டைத் தூக்கி மீண்டும் அவள் தலைமேல் வைத்தான்.

"எங்கே போவது?" என்று கேட்டாள் கேதாரி.

"உன்னுடைய அப்பாவிடம் நான் அன்பு வைத்தால் நீ இந்த ஓலைக் கட்டுடன் எங்கே போவாயோ, அங்கே போ!" என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே போய் விட்டான் தீனதயாளன்.

கேதாரியும் குறிப்பறிந்து ஓலைக்கட்டைக் கொண்டு போய் எஜமான் வீட்டில் சேர்த்துவிட்டு வந்தாள்.

*

*

*

அன்றிரவு தீனதயாளனுக்குத் தூக்கமே பிடிக்கவில்லை. அவனுடைய சிந்தனையெல்லாம் அன்று மாலை தனக்கும் கேதாரிக்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணையைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. இருளப்பனின் மனமாற்றத்துக்குக் காரணம் என்னவென்பதை அவன் ஒருவாறு ஊகித்து உணர்ந்து கொண்டான். அதை மாற்றுவதற்குத் தான் என்ன செய்ய வேண்டும்? அதற்கு ஏதாவது வழி உண்டா?

சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பார்த்தான். கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கும் வந்துவிட்டான்.

“ஆமாம், அப்படித்தான் செய்ய வேண்டும். அதற்குக் குறுக்கே கடவுளும் நிற்க மாட்டார்; கர்மபலனும் நிற்காது!” என்று தனக்குத் தானே அவன் சொல்லிக் கொண்டான்.

அதே மாதிரி, கேதாரியின் பேச்சைக் கேட்ட இருளப் பனுக்கும் அன்றிரவு தூக்கமே பிடிக்கவில்லை. எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி அவன் இப்படியும் அப்படியுமாகப் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான்.

இவர்களுக்காக இரவு காத்திருக்குமா, என்ன? அது போயே போய்விட்டது; பொழுதும் புலர்ந்துவிட்டது. இருளப்பன் விடிந்ததும் விடியாததுமாக விழுந்தடித்துக் கொண்டு எஜமான் வீட்டுக்கு ஓடிவந்தான்.

“சாமி, தெண்டங்க!” என்று எஜமானுக்கு முன்னால் நெடு மரம்போல் விழுந்து எழுந்து நின்றான். “ஏழையை மன்னிச்சடுங்கோ!” என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமுடன் வேண்டிக்கொண்டே மடியை அவிழ்த்தான். அதிலிருந்து இருபத்தைந்து ரூபாயை எடுத்து எஜமான் வீட்டுத் திண்ணையின்மேல் வைத்து, “என் மவ கண்ணுலத்துக்காக உங்க ஓலையைத் திருடி நான் இதுவரை சேர்த்து வச்சிருந்த தொகை இவ்வளவுதானாங்க!” என்றான்.

யார், யாரை மன்னிப்பது? திருடியவன் இருளப்பன் தான்; ஆனால் அவனைத் திருடத் தூண்டியவர் யார்?—சந்தேகமென்ன? நம்முடைய அப்பாதான்!—இப்படி எண்ணிக்கொண்டே, தினதயாளன் அந்த ரூபாயை எடுத்து மீண்டும் இருளப்பன் மடியில் போட்டான். உள்ளே சென்று, இன்னும் எழுபத்தைந்து ரூபாயை எடுத்து வந்து அவன் மடியில் வைத்தான்.

“என்ன, இருளா! கேதாரியின் கல்யாணத்துக்கு இவ்வளவு ரூபாய் போதுமா?”

“என்ன எசமான், கேலி பண்ணீங்க.....?”

“இல்லை, இருளா! நிஜமாகத்தான் கேட்கிறேன்!”

அப்பொழுதும் இருளப்பனால் நம்ப முடியவில்லை. “போதும், எசமான்.....!” என்று இழுத்துக் கொண்டே சொல்லி வைத்தான்.

“சரி, போ! இனிமேல் நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் திருடாமலிருப்பதற்கும், என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் எந்த விதத்திலும் வஞ்சிக்காமலிருப்பதற்கும் நான் ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறேன். அதையும் இப்போதே கேட்டுக்கொண்டு போ! நீ வேலை பார்க்கும் அந்தத் தென்னந்தோப்பு இனி எனக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல; உனக்கும் சொந்தம். அதில் வரும் வரும்படியில் எனக்குள்ள பங்கு உனக்கும் உண்டு. இந்தத் திட்டம் உனக்கு மட்டுமல்ல; உன்னுடன் சேர்ந்து மற்ற தோட்டந் துரவுகளில் வேலை பார்க்கும் எல்லோருக்கும்!”

இப்படிச் சொல்லும்போது, தீனதயாளனின் உள்ளத்தில் அன்பு வெள்ளம் கரை புரண்டது. அதைக் கேட்ட இருளப்பனின் உள்ளத்தில் ஆனந்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது.

“எசமான்!.....எசமான்.....!” என்று நாத்தழு தழுக்கக் கூறிக்கொண்டே, இரு கரங்களையும் நீட்டிய வண்ணம் எஜமானை நெருங்கினான்.

அடுத்த நிமிஷம் அவனுடைய நீட்டிய கரங்களின் நடுவே தீனதயாளன் விழுந்துவிட்டான்!

அன்பின் ஆனந்தத்தில் தங்களை மறந்த அவர்களின் முன்னால், தீண்டாமை அரக்கன்கூடத் தலைகாட்டவில்லை..

“.....எசமான் ! இத்தனை நாளும் நான் சாகப் பிறந்த வன்னு நெனைச்சிருந்தேன், எசமான்.....!” என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த இருளப்பன், மேலே சொல்ல முடியாமல் திணறினான்.

“ ஆமாம், இருளா ! இனி நீ சாகப் பிறந்தவன் அல்ல ; வாழப் பிறந்தவன் !” என்று அவன் சொல்ல வந்ததைப் பூர்த்தி செய்தான் தீனதயாளன்.

★ கிடவுள், என்எதிரி!

அன்றொரு நாள் மாடி அறையில் தன்னந் தனியாக உட்கார்ந்து, நான் மௌனம் சாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண் எனக்கு முன்னால் தோன்றி விம்மி விம்மி அழுதாள்.

நான் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தேன்.

அவள் அழுகையை நடுநடுவே அடக்கிக் கொண்டு, “சிவபாதம் பிள்ளையின் புதல்வர் நீங்கள் தானே?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம்.”

“உங்கள் பெயர்?”

“சஞ்சீவி.”

“தயவு செய்து எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும்.....”

“என்ன உதவி?”

“என் அண்ணாவை உங்களுக்குத் தெரியுமோ?”

“தெரியாதே!”

“சமீபத்தில் வங்காளப் பஞ்ச நிவாரணத்துக்காக இந்தப் பக்கம் நிதி திரட்டிக் கொண்டிருந்தானோ, அவரை உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“யார் அது, கிருபாநிதியா?”

“ ஆமாம், அவர்தான் என் அண்ணா !”

“ ஒஹோ ! அவரைப் பற்றி இப்பொழுது என்ன ?”

“ அவர் ஒரு தவறான காரியம் செய்து விட்டார்.....”

“ என்ன காரியம் ?”

“ ஒரு நாள் உங்கள் அப்பாவிடம் வந்து அவர் வங்க நிதிக்காக உதவி கோரினார்.....”

“ ஆமாம், அதில் என்ன தவறு ?”

“ அதில் ஒன்றும் தவறில்லை ; அதற்குப் பிறகுதான் என் அண்ணா தவறு பண்ணிவிட்டார் !”

“ என்ன தவறு ?”

“ உதவி கோரியதற்கு உங்கள் அப்பா ஒரே வார்த்தையில் ‘ இல்லை ’ என்று சொல்லி யிருக்கலாம். ஆனால் என் அண்ணாவின் கஷ்டகாலம் அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ‘ முதலில் உமது பஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் ; அப்புறம் வங்கப் பஞ்சத்தைத் தீர்க்கப் பாரும ! ’ என்று என் அண்ணாவின் ஏழ்மை நிலையைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ குறை கூறினாராம். அந்த ஆத்திரத்தில் அது தீவிரவாதியான என் அண்ணா, தன் சகாக்களின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு, அன்றிரவே உங்கள் வீட்டுக் கஜாஸூவில் கையை வைத்துவிட்டார். களவாடிய பணத்தை மேற்படி நிதிக்கும் அனுப்பி வைத்துவிட்டார். இப்பொழுது உங்கள் அப்பா கொடுத்த தகவலின்பேரில் போலீஸார் என் அண்ணாவைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த நிமிஷத்திலும் அவர்கள் அண்ணாவைக் கைது செய்யலாம். எனக்கோ அவரைப் பிரிந்தால் வேறு நாதி கிடையாது. இதற்கு நீங்கள்தான் ஏதாவது உதவி செய்ய வேணும்.”

ஒரு நிமிஷம் நான் யோசித்துப் பார்த்தேன். அவளுடைய அண்ணா வங்க நிதிக்கு உதவி கோரிய அன்று

நானும் அதற்காக என் அப்பாவிடம் உதவி கோரி, வேண்டிய வசவு வாங்கி யிருந்தேன். இந்தச் சம்பவம் என் கவனத்துக்கு வந்ததும், அதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு நான் அவளுக்கு உதவி செய்வதென்று தீர்மானித்தேன். ஆகவே நான் அவளைப் பார்த்து; “இப்படியே உன் அண்ணாவைத் தலைமறைவாக இன்னும் இரண்டு நாட்கள் இருக்கச் சொல்லு; நான் எப்படியாவது அவரை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவிக்கிறேன்” என்றேன்.

“உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியமுண்டு” என்று அவள் எனக்குத் தலை வணங்கிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“உன் பெயர்?” என்றேன்.

“கோதை!” என்றாள்.

*

*

*

கோதை!—கண்டதும் அவள் என் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டாள். நானும் அந்த நிமிஷமே கற்பனை உலகில் அவளுடன் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே ‘ஓடு, ஓடு’ என்று ஓடுகிறாள்; ‘கோதை, கோதை!’ என்று கூவிக்கொண்டே நானும் அவளுக்குப் பின்னால் ஓடுகிறேன்.

கடைசியில் அவள் கரமும் என் கரமும் இணைகின்றன.

அங்கே ஒரு பூந்தோட்டம். எத்தனை விதமான கொடிகள்; எத்தனை விதமான செடிகள்!—மலர்களுக்கு மட்டுமா இயற்கை அழகை அளித்திருக்கிறது? இலைகளுக்குக்கூட அல்லவா அழகை அளித்திருக்கிறது!

ஆஹா ! அழகைக் கண்டு மயங்காத உயிர் எது ? அதிலும், காதலுக்கே காரண புருஷன் செளந்தரிய தேவன்தானே ? எனவே, அழகுத் தெய்வத்தின் ஆலயம் போல் விளங்கும் அந்தத் தோட்டத்திற்குள் நாங்கள் நுழைகிறோம். பச்சைப் பச்சேரென்று இருக்கும் புற்றரை, எங்களை 'வா, வா!' என்று வருந்தி அழைத்து ஆசனம் தருகிறது. நாங்கள் 'கலகல' வென்று சிரித்துக்கொண்டே அதில் உட்காருகிறோம்.

உடனே கொஞ்சல்—குலாவல்—பிணக்கு எல்லாம் !

“இந்த உலகிலேயே நீதான் அழகி !” என்று நான் அவனைப் பார்த்துச் சொல்கிறேன் ; “இந்த உலகிலேயே நீதான் அழகன் !” என்று அவள் என்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள்.

மறு நாள் நினைத்துப் பார்த்தால் சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வருமே என்றுகூட எண்ணாமல், நாங்கள் அப்பொழுது என்னவெல்லாமோ பிதற்றிக் கொள்கிறோம்.

அதற்குள் பொழுது சாய்ந்துவிடுகிறது. அத்தனை அவசரமாக மேற்குத் திசையில் மறைந்துவிட்ட ஆதவனைச் சபித்துக்கொண்டே நாங்கள் வீடு திரும்புகிறோம். திரும்பும்போது இன்னதென்று சொல்ல முடியாத ஓர் இன்பம் ; எதற்கென்று தெரியாத ஒரு சிரிப்பு ; மனதில் தன்னை மறந்த ஒரு மகிழ்ச்சி ; அச்சத்திலும் ஓர் ஆனந்தம் !—“மது மறைந்துண்டவன் மகிழ்ச்சிபோல் !” என்று உவமை சொல்லிய கவி, கள்ளக் காதலை எவ்வளவு தூரம் அனுபவித்திருக்க வேண்டும் ?

அப்புறம் கல்யாணப் பேச்சு ஆரம்பமாகிறது. ஜாதகம் பார்க்கிறார்கள் ; முகூர்த்தம் குறிக்கிறார்கள் ; பத்திரிகை போடுகிறார்கள் ; பந்து மித்திரர்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள் ; பந்தலும் போடுகிறார்கள்.

மேளக்காரன் வெளுத்து வாங்குகிறான் ; நாதஸ்வரக் காரன் ஜமாய்க்கிறான் ; சாப்பாட்டுச் சண்டைக்கு முன்னால் நடக்கும் சம்பந்திச் சண்டைக்கு இடையே நான் அவளுக்கு மாலையிடுகிறேன்.

“ இனிமேல் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்துபோகும் அதிகாரம் நமக்குக் கிடையாது ; அந்த அதிகாரம் எமனுக்குத்தான் !” என்ற சட்டத்தை நாங்களே சிருஷ்டித்துக்கொண்டு, அதை வாழ்க்கையில் பின்பற்றுவதென்றும் தீர்மானித்து விடுகிறோம்.

இத்தனையும் இரண்டே நிமிஷங்களில் என் கற்பனை உலகில் நடந்தேறி விடுகின்றன !—அப்புறம் நான் அவளை எப்படி மறப்பது ?—அவளுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராகிவிடுகிறேன்.

அவளுக்காக அவள் அண்ணா செய்த குற்றத்தை நாமே செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்பா கண்டிப்புக்காரர்தான் என்றுலும் ‘போலீஸ் லாக்-அப்’பில் நம்மைப் பார்த்ததும் அவர் மனம் இரங்கிவிடும் ; மன்னித்துவிடுவார். அப்புறம் கோதையைப் பற்றி அவரிடம் சொல்ல வேண்டியது ; அவளை எப்படியாவது கல்யாணம் செய்துகொண்டு, ஜம்மென்று வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க வேண்டியது.

சரி, தீர்மானித்தாகிவிட்டது ; இன்றே செய்துவிட வேண்டியதுதான் !

அன்றே செய்தும் விட்டேன். ஆனால் என்ன ஏமாற்றம் ?

என் அப்பாவைப் பற்றி நான் என்ன நினைத்தேன் ? கடைசியில் நீதிமன்றத்தில் நான் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட போது அவர் என்ன சொன்னார் ?

“என் பிள்ளையா யிருந்தால் மட்டும் என்ன? அயோக்கிய னுக்கு நான் ஒருபோதும் அநுதாயம் காட்டமாட்டேன்!”

என்ன ஈரமில்லாத நெஞ்சம்?

முடிவு என்ன? சிறைவாசம். ஏற்றுக்கொண்டேன்; அநுபவித்தேன்.

ஆனால் அப்படி அநுபவித்ததிலும் நான் துன்பத் தைக் காணவில்லை; இன்பத்தைத்தான் கண்டேன்.

அதற்குக் காரணம் கோதைதான் என்று சொல்ல வும் வேண்டுமா?

*

*

*

அவள் அண்ணா கிருபாநிதி எனக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவை யெல்லாம் வெறும் கடிதங்கள்தானா? கிடையவே கிடையாது. அவ னுடைய உணர்ச்சி மிகுந்த உள்ளத்தின் படங்கள்!

அவள் எழுதிய கடிதங்களில் ஒரே ஒரு கடிதத்தை மட்டுந்தான் நான் படித்தேன். பாக்கியைப் படிக்க வில்லை—ஏன் தெரியுமா?

அவற்றைப் படித்தால் என் ஆசைத் தீ அளவில் லாமல் மூண்டுவிடும்; அதை அடக்கச் சக்தியற்று நான் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓட முயல்வேன்; அதி காரிகள் என்னைச் சுட்டுக் கொன்றுவிடுவார்கள். அப் புறம் நான் இந்த ஜன்மத்தில் அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியுமா?

அப்பாவைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்லலாம். ஆனால் அவரைப்பற்றி எனக்கென்னமோ ஒன்றும் சொல்ல மனமில்லாமலிருக்கிறது.

கடைசியில் விடுதலை; விழுந்தடித்துக்கொண்டு என் உயிர் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி ஓடி வந்தேன்.

கோதை இன்னதென்று தெரியாத ஏதேர் ஒரு வியர்தியால் இறந்துவிட்டாள் என்று சேதி!

“இதைப்பற்றி’ எனக்கு ஏன் முன்னமேயே தெரிவிக்கவில்லை?” என்று நான் கிருபாநிதியைக் கேட்டேன்.

“அதனால் உமக்கும் ஏதாவது ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று பயந்தேன்” என்றான் அவன்.

அட, பர்வி!

*

*

*

அதென்ன வியர்தி? அன்பே அவளைக் கொன்று விட்டதா?

அப்படியானால் ஆண்டவன் என்ன செய்தான்?

ஆமாம்; எனக்காக அவளைக் காப்பாற்றி வைக்காத அவன் என் எதிரிதான்!

அன்று மட்டும் அல்ல; இன்றும் என்றும்!

வெழியின் குற்றம்

சித்திரம் சிற்பம், நடனம் நாட்டியம் முதலிய கலைகளைச் சிலர் தங்கள் குல வித்தையாகக் கொண்டிருக்கிறார்களல்லவா? அதுபோலக் கூலிப் பிழைப்பைத் தன் குல வித்தையாகக் கொண்டிருந்தான் சின்னசாமி. அவன் அப்பன், பர்ட்டன், அந்தப் பாட்டனுக்குப் பாட்டன் எல்லாம் சீதாராமச் செட்டியாரின் முன்னோர்களிடம் பரம்பரையாகவே கூலி வேலை பார்த்தவர்கள்.

செட்டியார் கடைக்கு வந்து இறங்கும் அரிசி மூட்டை, சர்க்கரை மூட்டை முதலியவைகளை யெல்லாம் சின்னசாமி கடை வாசலிலிருந்து தன் முதுகில் சுமந்து கொண்டுபோய்க் கடை உள்ளில் அடுக்குவான். மூட்டைக்குக் கர்லண விதம், எந்தக் காலமா யிருந்தாலும் சரி—அதர்வது, யுத்த கர்லமா யிருந்தாலும் சரிதான்; சமர்தான காலமர் யிருந்தாலும் சரிதான்—எண்ணிக் கொடுத்து விடுவார் செட்டியார். ஆனால் என்றைக்காவது ஒரு நாள் சின்னசாமி அறுபத்துநாலு மூட்டைகளுக்குமேல் தூக்கி அடுக்கிவிட்டு, ஒரு ரூபாய்க்குமேல் கூலி வாங்க வந்து விட்டால் செட்டியாரின் கண்களிலிருந்து ஏனோ இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் கீழே விழும்.

இந்தத் துக்க நிவர்த்திக்காக, அவன் கூலியிலிருந்து திருப்பதி தேவஸ்தானத்தின் தர்ம உண்டிக்கென்று செட்டியார் இரண்டணவைப் பலவந்தமாக எடுத்துக் கொள்வார். “இகலோகத்தில்தான் அவன் தன்னுடன் சமத்துவமாக வாழாவிட்டாலும், பரலோகத்திலாவது வாழட்டுமே!” என்பது செட்டியாரின் பரந்த நேர்க்கம்.

*

*

*

வழக்கம்போல் அன்றும் இரவு பத்து மணிக்குப் பிறகு, “நான் போயிட்டு வரேனுங்க!” என்றான் சின்னசாமி.

“என்னடா, இத்தனை சீக்கிரம்?” என்று கேட்டார் செட்டியார்.

“இனிமேத்தான் என் கூலியை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் ஏதாச்சும் வாங்கிக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிக்கணும். அவ வேறே காத்துக்கிட்டுக் கிடப்பா, குழந்தைங்க வேறே அழுதுக்கிட்டு இருக்கும்.”

“அதற்கு நீ வேலை பார்க்கக் கூடாது; வீட்டிலேயே அடைந்து கிடக்கணும்!”

“கோவிச்சக்காதீங்க, சாமி! இன்னும் ஏதாச்சும் வேலை யிருந்தாச் சொல்லுங்க; சேஞ்சிட்டுப் போறேன்!”

“சரிதான்; இந்த அரிசி மூட்டையை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் நம்ம வீட்டிலே போட்டுவிட்டுப் போடா!” என்று சொல்லி, அன்றையக் கூலி ஆறணவை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார் செட்டியார்.

இப்படிக் கூலி கொடுக்கும்போதெல்லாம் செட்டியார் தினசரி தம் வீட்டு வேலை ஏதாவதொன்றைச் சின்ன சாமிக்கு இடுவது வழக்கம். இந்த வேலைகளுக்கும்

கூலி கிடையாது; கூலி கொடுக்கும் வேலைக்கு இவையெல்லாம் 'கொச்சுறு' வேலைகள்.

*

*

*

செட்டியார் ஜன்மம் எடுத்துத் தாம் விரும்பிய எத்தனையோ காரியங்களை இதுவரை சாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் ஒரே ஒரு காரியம் மட்டும் இன்னும் கைகூடவில்லை. அதாவது, தம்முடைய பெயர் வெறும் 'சீதாராமச் செட்டியார்' என்றிருப்பதைவிட, 'ராவ்பகதூர் சீதாராமச் செட்டியார்' என்று இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும் என்று அவர் அல்லும் பகலும் அனவரதமும் கனவு கண்டுகொண்டு வந்தார். ஆனால், அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்வதற்குக் கையில் போதிய பணம் இல்லாமலிருந்தது.

இந்தக் குறையையும் நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்கு யுத்தம் என்று ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. தான் மட்டும் வந்தால் போதாதென்று அது 'கட்டுப்பாடு' என்றொரு தோழனையும் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு வந்தது. அதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு செட்டியார் தம்முடைய கடையை 'கறுப்புக் கடை'யாக மாற்றிவிட்டார்.

அவ்வளவுதான்; அவருடைய பணப் பஞ்சம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்தது. முகத்திலும் அலாதி களை வீசிற்று. தன்னைப் போன்ற பெரிய மனிதர்களின் சினேகத்தால் சுண்டெலியாயிருந்த அவர் பெருச்சாளியானார். அப்புறம் சந்தர்ப்பத்தைத் தானே சிருஷ்டித்துக் கொண்டு கண்ட இடங்களிலெல்லாம் கூட்டத்தைக் கூட்டி, "ஐயோ, ஏழைகள்! ஐயோ, ஏழைகள்!" என்று அலற ஆரம்பித்தார். அவருடைய 'கூச்சு'லைக் கேட்டுக் கோஷம் செய்ய ஒரு சிறு கும்பலும் சேர்ந்தது. அப்புறம்

கேட்க வேண்டுமா? தாலூகா போர்டு மெம்பரானார்; பாங்கின் டைரக்டரானார்; பல கம்பெனிகளின் கூட்டு முதலாளியானார்; யுத்தக் கமிட்டியின் தலைவரானார்; கவர்னர் துரையை அடிக்கடி நெருங்கினார். இதனாலெல்லாம் அவருடைய 'கறுப்பு மார்க்கெட்' விஷயம் அதிகாரிகளின் காதில் விழாமல் போயிற்று; தப்பித் தவறி விழுந்தாலும் அந்த விஷயம் அவர்கள் காதுக்கு எட்டாமல் போயிற்று!

*

*

*

செட்டியாரின் நிலை இப்படி யென்றால் சின்ன சாமியின் நிலை வேறையிருந்தது. அவனுக்கு அஞ்சலை என்றொரு தங்கை. பிரசவத்துக்காக அவள் தன்னுடைய அண்ணன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். குழந்தை பிறந்து ஆறு மாதங்களாகி விட்டன. அவள் கணவன் தன் மனைவியை அனுப்பி வைக்கும்படி அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். தாயும் பிள்ளையுமாக வெறுமனே எப்படி அனுப்பி வைப்பது? அந்தக் குழந்தையின் கால்களுக்கு ஒரு ஜதை வெள்ளிக் காப்புகளாவது வாங்கிப் போட வேண்டும்; அஞ்சலைக்கு ஐந்து ரூபாயிலாவது ஒரு புடவை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும். இவைகூட இல்லாமல் சென்றால் அஞ்சலையின் மாமியார் சும்மா இருப்பாளா?

ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் குறைந்தது பத்து ரூபாயாவது வேண்டுமே!—இதுதான் சின்னசாமியின் தற்சமயக் கவலை, லட்சியம், மனோரதம், எண்ணம், ஆசை எல்லாம்!

இந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்துகொள்வதற்காக அவன் என்னவெல்லாமோ யோசனை செய்து, கடைசியில் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டான். அந்தத் தீர்மானத்

தின்படி, தான் மாலை வேளையில் வழக்கமாகத் தேநீர் அருந்தும் கடைக்குச் சென்று, “என்ன, நாயர்! சர்க்கரை ஏதாச்சும் வேணுமா?” என்று கேட்டான்.

“இருந்தா இப்பவே கொடு, அப்பேன்! வீசை ஒரு ரூபாய்க்கு வாங்கிக்கிறேன்!” என்றான் நாயர்.

தினசரி ஒரு வீசை சர்க்கரை; விலை ஒரு ரூபாய்; பத்து நாட்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் பத்து ரூபாய். அடே, அப்பா! போதுமே நமக்கு!

*

*

*

சின்னசாமி, தன் தங்கை அஞ்சலையின் வாழ்க்கை நலனுக்காகத் திருட்டுத் தொழிலில் பிரவேசித்து அன்று பத்தாவது நாள். பொழுது விடிந்ததும் பல்லைத் துலக்கிக் கொண்டு, நெற்றியில் ‘சிவனே!’ என்று உச்சரித்தவண்ணம் விபூதி அணிந்து கொண்டான். கிழக்குத் திக்கை நோக்கி ஒருமுறை கைகூப்பிவிட்டு, அடுப்பங்கரைக்குச் சென்று உட்கார்ந்தான். பழைய சாதம் இருந்த பாணையை எடுத்துக் கொண்டு, அவனுக்கு எதிரே வந்து உட்கார்ந்தாள் அவன் மனைவி. அவள் கையிலிருந்த இரண்டு பச்சை மிளகாய்களைத் தன் இடது கையில் பெற்றுக்கொண்டான் சின்னசாமி. அந்த மிளகாய்கள்தான் ஏழைச் சின்னசாமிக்குப் பருப்பு, நெய், பொறியல், அனியல், கூட்டு எல்லாம்! கையில் பழைய சாதத்தைப் பிழிந்து வைத்துக்கொண்டே, “மறந்துட்டேன்; நேத்து ஒரு கடிதாசு வந்திச்சு. அதிலே, ‘பொங்கலுக்கு இன்னும் நாலு நாள்தான் இருக்குது; அனுப்பினு அதுக்குள்ளே அஞ்சலையை அனுப்புங்க. இல்லாட்டி அந்தப் பெண்ணே எனக்கு வேணும்!’னு எழுதியிருக்காங்களாம்!” என்றாள் அவன் மனைவி.

அதற்காக ஏற்கெனவே தான் திருட்டுச் சர்க்கரை வியாபாரத்தில் இறங்கி யிருப்பதைப்பற்றி அவன் தன்

மனைவியிடம் அதுவரை ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவளிடம் அதைச் சொல்ல அவனுக்கே வெட்கமாயிருந்தது. இப்பொழுதும் அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டே, “அதற்கென்ன, நாளைக்கே எப்படியாச்சும் அனுப்பி வச்சுடலாம்!” என்றான்.

அவன் நினைத்தது இப்படி; ஆனால் தெய்வம் நினைத்ததோ?—அதற்குத்தான் நாம் நினைப்பதுபோல் நினைக்கத் தெரியாதே!

*

*

*

செட்டியாரின் திருட்டு வியாபாரத்தை எத்தனையோ நாட்களாகக் காத்து வந்தவரும், சின்னசாமியின் திருட்டுத் தொழிலுக்கு ஒன்பது நாட்கள் துணையாயிருந்தவருமான கடவுள், பத்தாவது நாள் மட்டும் கறுப்பு மார்க்கெட்டின் மூலம் பணக்காரரான செட்டியாரை விட்டுவிட்டு, ஏழைச் சின்னசாமியை மட்டும் ஏனோ காட்டிக் கொடுத்துவிட்டார்!

கடைசியில் என்ன? மாட்சிமை தங்கிய மன்னர் பிரானின் நீதிநெறியைக் கஞ்சிக்கில்லாத நிலையிலும் காப்பாற்றி வரும் போலீசாரிடம் அவன் ஒப்படைக்கப் பட்டான்.

அவன் மனைவி மக்களும், தங்கையும் இந்தச் செய்தியை முதலில் நம்பவே இல்லை. என்றைக்கும் திருடாதவன், இன்று திருடினான் என்றால்?—அவர்கள் நம்பினாலென்ன, நம்பாவிட்டாலென்ன? சின்னசாமியை நம்பியிருந்த அவர்கள் நடுத்தெருவில் நிற்க நேர்ந்து விட்டது.

*

*

*

இந்தச் சம்பவம் நடந்த ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள், செட்டியார் தினசரியைப் பிரித்து, அதில்

வெளியாகியிருந்த புதுவருஷப் பட்டங்களை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய ஆசை நிராசையாய்ப் போய்விடவில்லை; அவருக்கும் 'ரர்வ்பகதூர் பட்டம்' கிடைத்திருந்தது.

அந்தச் செய்திக்குப் பின்னாலிருந்த இன்னொரு செய்தியும் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அது, சின்னசாமிக்கு ஆறு மாதம் சிறைவாசம் கிடைத்த செய்திதான்!

பணம் படைத்த செட்டியார் செய்ததும் குற்றந்தான்; ஏழை சின்னசாமி செய்ததும் குற்றந்தான்! ஆனால் பலன்?

இன்பகுடும்பம்

திருச்சி, 4-5-'43'

அன்புள்ள ஹம்ஸா !

நீ என்னுடன் இரண்டு நாட்கள் தங்கி யிருந்த போதே உன் முகத்தில் ஒருவிதமான ஆச்சரியபாவம் குடி கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன். ஆனால் அந்த ஆச்சரியத்திற்குக் காரணம் என்னவென்று எனக்கு அப்பொழுது தெரியவில்லை. இப்பொழுது உன் கடிதத்தைப் பார்த்தபோதுதான் அந்தக் காரணம் எனக்குத் தெரிந்தது.

“எந்நேரம் பார்த்தாலும் ஈஸிச் சேரில் சாய்ந்து கொண்டு, எப்பொழுதும் வாய் ஓயாமல் இருமிக் கொண்டிருக்கும் உனது கணவரை இரண்டு நாட்கள் என்னால் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லையே, அவரை இரண்டு வருஷங்களாக நீ எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? ‘கை நிறைந்த பொன்னைவிட கண் நிறைந்த கணவனே மேல்’ என்பார்கள். அப்படியிருக்க நீ எப்படி அந்த மனிதரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டாய்? அவருக்குச் செய்யும் சிச்ருஷை போதாதென்று அவருடைய நாலு குழந்தைகளை வேறு கட்டி அழுதுகொண்டிருக்கிறாயே, நிஜமாகவே நீ அவருக்கு மனைவியா யிருக்கிறாயா, அல்லது அவர் வீட்டு வேலைக்காரியா யிருக்கிறாயா?—

இத்தனை கஷ்டத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் நீ எப்பொழுது பார்த்தாலும் எப்படி மலர்ந்த முகத்துடன் இருக்கிறாய்? அந்த ரகசியத்தை எனக்குச் சொல்லித் தான் தீரவேண்டும்” என்றெல்லாம் நீ உன் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறாய். இதோ, அந்த ரகசியம் என் கதையில் இருக்கிறது.

*

*

*

சென்னையில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு ஒரு சிநேகிதர் கிடைத்தார். அவர் எனக்கு எப்படிச் சிநேகிதமானார், அப்புறம் எப்படிக்காதலரானார் என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் இப்பொழுது நான் சொல்லத் தயாராயில்லை; அப்படிச் சொல்வதும் அவசியமில்லை.

வைத்தியப் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்த அவர், ஹாஸ்டல் வாசத்தை விரும்பாமல் ஒரு தனி அறை எடுத்துக் கொண்டு வாசஞ் செய்து வந்தார். எல்லாக் காதலர்களையும்போல நாங்களும் கடைசியில் கல்யாணம் செய்து கொள்வதென்றும், இல்லாவிட்டால் பிராணனை விடுவதென்றும் தீர்மானம் செய்து கொண்டிருந்தோம். இந்தத் தீர்மானத்தை நாங்கள் கைவிடும்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் என் வாழ்க்கையில் நேர்ந்தது.

என்னுடைய தங்கை தவமணியை உனக்குத் தெரியும். அவள் குரூபி என்பதையும் நான் உனக்குச் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. அவளுடைய கல்யாண விஷயத்தில் ஒரு தகராறு இருந்து வந்தது. அழகில்லை என்பதற்காக அவளைப் பார்க்க வந்த வரன் வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் கண்ணை மூடிக் கொண்டு வரதட்சணை கேட்டனர். அப்படிக்கொடுத்தால் அவளுக்கு அழகு தானே வந்துவிடுமென்பது அவர்களுடைய எண்ணம் போலும்!

கடைசியில் ஒரு சம்பந்தம் வந்தது. நாலு பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனாரான பின் தம் மனைவியைப் பிரிந்த ஒருவர், என்னை இனையாளாக அடைய இஷ்டப்பட்டார். அதற்குச் சம்மதித்தால் அவர் தம்முடைய தம்பிக்கு என் தங்கையை வரதட்சணை யில்லாமலே கல்யாணம் செய்து வைப்பதாக வாக்களித்தார். அப்பொழுது என் தந்தை திருவாங்கூர் பாங்கியில் பணம் போட்டு மோசம் போயிருந்த சமயம். மேற்சொன்ன சம்பந்தத்தை நிராகரிப்பதா யிருந்தால் பணம் நிறையத் தேவை. அதற்கு வழியில்லாத அவர் எந்த விதமான முடிவுக்கும் வர முடியாமல் திணறி, எனக்குக் கடிதம் எழுதி என்னை அபிப்பிராயம் கேட்டிருந்தார்.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும் நான் எந்த விதமான நிலையை அடைந்தேன் என்பது இங்கே விவரிக்க முடியாத விஷயம். ஒன்றும் தோன்றாமல் அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு போய் அவரிடம் கொடுத்தேன். அதைப் படித்த பிறகு அவர் நடந்து கொண்ட விதம் எனக்கு அளவில்லாத வியப்பையும் திகைப்பையும் அளித்தது.

என் கண்களில் கசிந்து வரும் கண்ணீரைக் கண்டதும் “இதென்ன, பைத்தியமா உனக்கு? ஏன் அழுகிறாய்? கல்யாணமென்றால் யாராவது கவலைப்படுவார்களோ?” என்று அவர் கேட்டார்.

இதற்கு நான் என்னடி பதில் சொல்வது? பேசாமல் இருந்தேன். அவரே மேலும் தொடர்ந்து சொன்னார் :

“நான் சொல்வதைக் கேள் : என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் எவ்வளவு தூரம் இன்பம் அனுபவிக்க முடியும் என்று கற்பனை செய்து கொள்வதற்குப் பதிலாக, எவ்வளவு தூரம் துன்பம் அனுபவிக்க முடியும்

என்று கற்பனை செய்து பார். டாக்டரான பின் எனக்கு நிறையக் கேசுகள் கிடைத்தால்தான் ஆச்சு. இல்லா விட்டால் துன்பத்துக்குக் கேட்கவேண்டுமா? அப்படியே கேசுகள் தான் நிறையக் கிடைக்கட்டுமே; அதனாலென்ன? துன்பந் தீர்ந்துவிடுமா? ஒருபோதும் தீராது. உன்னிடம் ஒரு நிமிஷமாவது என்னை ஒரு நோயாளியும் பேச விட மாட்டான். தூங்கும்போதுகூட, 'டாக்டர் ஸார், டாக்டர் ஸார்! ஆபத்து, ஆபத்து!' என்று எவனாவது வந்து கதவை இடிப்பான். இரும்பு மனம் படைத்தவன்கூட அவன் இடிக்கு அசையாமலிருக்க முடியாது. எழுந்து போக வேண்டித்தான் வரும்.

“ ‘இதோ, ஒரு நிமிஷத்தில் வந்துவிட்டேன்!’ என்று நான் உன்னிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவேன். ஆனால் ஒன்பது மணி நேரத்துக்குப் பிறகுதான் திரும்பி வருவேன். இம்மாதிரி சமயங்களில் உனக்கு என்மீது எவ்வளவு காதல் இருந்தாலும் அது காற்றாய்ப் பறந்துவிடும்.

“ இப்பொழுது உன்னை இளையாளாக அடைய விரும்பு பவர், வேலையிலிருந்து விலகிய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர் என்று இந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறது. என்னை மறந்து நீ அவரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால் எவ்வளவு சந்தோஷமா யிருக்கலாம், தெரியுமா? நாள் பூராவும் அவர் உன் பார்வையிலேயே இருந்து கொண்டிருப்பார். அதனாலென்ன, அலுப்பு ஏற்பட்டுவிடுமா? அப்படி ஏற்பட்டால் நாலு குழந்தைகள் இருக்கவே இருக்கின்றன. அவற்றின் கள்ளங்கபடமற்ற சேஷ்டைகள் உனக்கு எவ்வளவோ குதூகலத்தைக் கொடுக்கும். என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டால் என் அம்மாவும் அக்காவும் செய்யும் கொடுமைகள் உனக்கு என்ன குதூகலத்தைக் கொடுக்கும்?

“ இன்னொரு விஷயம் : கிழவனைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் சீக்கிரத்தில் விதவையாகி விடுவோம் என்று சிலர் நினைப்பதுண்டு. நீயே சொல்லு : வாலிபனைக் கல்யாணம் செய்துகொள்கிறவள் மட்டும் விதவையாவதில்லையா ?

“ எல்லாவற்றையும்விட இந்தக் கல்யாணத்தில் இன்னொரு விசேஷம் இருக்கிறது. வாழ்க்கையில் தியாகத்தைப்போல் சிறந்தது வேறு ஒன்றும் கிடையாது. செத்த பிறகும் வாழவைக்கும் சிறப்பான குணம் தியாகத்தினிடந்தான் இருக்கிறது. அதுவும் உன் தங்கைக்காக நீ இந்த அற்ப தியாகத்தைக்கூடச் செய்யவில்லையென்றால், மனித ஜன்மம் எடுத்துத்தான் என்ன பிரயோசனம் ?

“ பார்க்கப்போனால், ‘இந்த உலகமே’ என்னத்திற்கு ?” என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது இருக்கத்தானே நாம் வாழ்க்கை என்று ஒன்றை ஆரம்பித்துவிடுகிறோம் ? அந்த வாழ்க்கையில் காதலென்றும் சாதலென்றும் கதைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விடுகிறோம் ? இன்பமென்றும் துன்பமென்றும் எண்ணி இன்னலுறுகிறோம் ? நீயே நினைத்துப் பார் ! எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் நம்முடைய கற்பனைதான். இந்தத் தொல்லை தொலைவதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அந்த வழி துன்பத்தையும் இன்பமாகக் கருதுவதே. என்ன, நான் சொன்னதெல்லாம் புரிந்ததா ?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அவர் தம் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தார்.

நான் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டேன். “எல்லாம் புரிந்தது ; ஆனால் நீங்கள்.....?” என்று இழுத்தேன்.

“ நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள மாட்டேன். பைத்தியக்காரனாகவும் ஆகமாட்டேன். சந்நியாசியாகவும்

போகமாட்டேன். வேறொரு பெண்ணை ஐம்மென்று கல்யாணம் செய்துகொள்வேன். உன்னைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால் என்னென்ன இன்பங்கள் அநுபவிப்பேன் என்பதற்கூப் பதிலாக என்னென்ன துன்பங்கள் அநுபவிப்பேன் என்று கற்பனை செய்துகொள்வேன். 'நல்ல வேளையாக அந்தத் துன்பங்களெல்லாம் இப்பொழுது நமக்கு இல்லையல்லவா?' என்று எண்ணிச் சந்தோஷப்படுவேன். புது மணப் பெண்ணிடம் நான் அநுபவிக்கும் துன்பங்களைக்கூட இன்பமாகவே பாவித்துக் கொள்வேன். அதை எண்ணி யெண்ணி எனக்குள்ளேயே நான் இன்பம் அநுபவித்துக் கொள்வேன். உன்னைத் தற்செயலாக எங்கேயாவது சந்தித்தால் என்கோதரிக்குச் சமமாகப் பாவிப்பேன்."

இதற்குமேல் நான் அவரிடம் என்ன பேசுவது, ஹம்ஸா?

*

*

*

எனக்கும் அந்த சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தருக்கும் கல்யாண மாயிற்று. அவருடைய தம்பியும் என் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு தனிக் குடித்தனம் சென்றுவிட்டார்.

அவர் சொன்ன முறைப்படி என் வாழ்க்கையின் இன்ப துன்பங்களைக் கற்பனை செய்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். என் கணவனுக்கு என்னைப் பற்றியோ, என் அழகைப் பற்றியோ கவலை ஒன்றும் கிடையாது. அவருடைய கவலையெல்லாம் தம்முடைய குழந்தைகளை நான் சரிவரக் கவனிக்கிறேன், இல்லையா என்பதில்தான் இருக்கிறது. எவ்வளவு மேலான குணம்! என்ன பெருந்தன்மை!

“பரிமளா!” என்று என் கணவர் என்னை அன்புடன் அழைக்கும்போது, அவருடைய அன்பில் நான் பேரின்பத்தைக் காண்கிறேன். “அந்தப் பாழாய்ப்போன பேரின்பம் ‘ராஜாத்தி மாதிரி’ இருக்கும் உனக்கு எதற்கு?” என்று நீ என்னைக் கேட்கலாம். ஆனால், ஹம்ஸா! நான் அந்த இன்பத்தைக்கூடக் காணாமல் வேறு எந்த இன்பத்தைத்தான் காண்பேனடி?

என் கணவர் என்னை எதிர்பாராமலே படுக்கையறைக்குச் சென்றுவிடுவார். பின்னால் நான் பால் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதற்குள் அவர் தூங்கிவிடுவார். நானும் அவரைப்போல் நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டுமென்பதில் தான் அவருக்கு எவ்வளவு ஆசை!

என் முகத்தை என் கணவர் எப்போதும் மூக்கு முழியற்ற சந்திர சிம்பத்துக்கு ஒப்பிட்டுப் பழித்ததில்லை; கண்களைக் கருவண்டுக ளென்றும், கன்னங்களைக் கோவைக் கணிகளென்றும் சொல்லி அவர் என்னை நகைத்ததில்லை. நீயே சொல்லு: நான் அந்த வாலிபரான டாக்டரைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்தால், அவர் என்னை அப்படி யெல்லாம் சொல்லிப் பழிக்காமலிருப்பாரா?

சமய சந்தர்ப்பமின்றிச் சதா தம்பதிகளைக் கவனிப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருக்கும் மாமியார், நாத்தனார் முதலியவர்களுடன் குடித்தனம் செய்வதை விட, இந்த நாலு குழந்தைகளுடன் கூடிக் குடித்தனம் செய்வது எவ்வளவோ மேலா யிருக்கிறது. அவை “அம்மா, அம்மா!” என்று தங்கள் அமுத கானத்தால் என்னை அழைக்கும்போதெல்லாம் நான் என்னையே மறந்து இன்ப சாகரத்தில் ஆழ்ந்துவிடுகிறேன்.

ஆகக்கூடி அவர் சொன்ன முறையில் நான் வெற்றி
யைத்தான் காண்கிறேன். இதுதான் என் வாழ்க்கையில்
நான் மலர்ந்த முகத்துடன் இருப்பதன் ரகசியம்,
ஹம்ஸா!

இது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால், அதற்கு
நான் என்ன செய்வது?

இப்படிக்கு,

உன்னை என்றும் மறவாத,

பரிமளா.

சீயாநலம்

வேலப்பனின் வேலையே அலாதியானது. மனைவி, மக்களை மறந்து நாஸ்தோறும் உயிரற்ற இயந்திரங்களிடமோ, உணர்ச்சியற்ற அதிகாரிகளிடமோ உயிரை விட்டுக் கொண்டிருப்பது அவனுடைய வேலையல்ல; அவன் தொழிலுக்கு அவனே வேலைக்காரன்; அவனே சொந்தக்காரன் !

காலையில் எழுந்ததும் வேலப்பன் கடை வீதிக்குச் சென்று சில தேக்குமரத் துண்டுகளையும், பிரம்புக் கத்தைகளையும் வாங்கி வருவான். தேக்குமரத் துண்டுகளை அறுத்து, இழைத்து, 'கூர்' வாங்கி, கட்டில்களாகச் செப்பிடுவது வேலப்பனின் வேலை; பிரம்புகளை யெல்லாம் பிளந்து கட்டில்களுக்குப் 'படுக்கை' பின்னி விடுவது வேலப்பனின் மனைவியான முருகாயியின் வேலை. நடு நடுவே 'எடுபிடி' வேலைகளுக்கெல்லாம் அவர்களுடைய குழந்தைகள் !

வேலை செய்யும் இடமோ அவர்கள் வீட்டை அடுத்த மாந்தோப்பு. 'குக்கூ' குயில்களும். 'கிக்கீ' கிளிகளும் கொஞ்சி விளையாடும் இடம். அந்தத் தோட்டத்தின் சொந்தக்காரர், வேலப்பன் அங்கு வேலை செய்வதைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்வதில்லை. ஏனெனில், சம்பளம் இல்லாமல் அவன் தன் வேலையுடன், நம் தோட்டத்தையும் காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கட்டுமே என்றுதான் !

வேலைக்கு நடுவே ஊர்ப்பேச்சு, உறவினர் பேச்சு, கர்தல் பேச்சு, ஊடல் பேச்சு எல்லாம் நடக்கும். ஆனால் கைகள் மட்டும் வேலையிலேயே முனைந்திருக்கும்.

**“நிரம்பப் பிளப்பாள் முருகாயி !
யின்னி விடுவாள் முருகாயி !
கன்னத்தைக் கிள்ளப் போனல்
கையைத் தள்ளுவாள் முருகாயி !”**

என்று நடுவில் பாட்டு வேறு பாட ஆரம்பித்து விடுவான் வேலப்பன்.

“ஐயே, மூஞ்சைப் பாரு மூஞ்சை !” என்று உள்ளத்தில் விருப்புடனும் உதட்டில் வெறுப்புடனும் அவனைப் பழிப்பாள் முருகாயி.

இதைக் கேட்டு வேலப்பனுக்குக் கொஞ்சமாவது கோபம் வரவேண்டுமே ! ஊஹும் ; சிரிப்புத்தான் வரும் !

மாலை நேரத்துக்குள் அவர்கள் எப்படியாவது நான்கு கட்டில்கள் செய்து தீர்த்துவிடுவார்கள். வேலப்பன் இரண்டைத் தூக்கித் தன் தோள்களின்மேல் வைத்துக் கொள்வான் ; முருகாயி இரண்டைத் தூக்கித் தன் தோள்களின்மேல் வைத்துக் கொள்வாள். வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி குழந்தைகளுக்கு உத்தரவிட்டுவிடுவார்கள். “கடலு, கடலு !” என்று கூவிக்கொண்டே தெருத் தெருவாய்ச் செல்வார்கள்.

இருட்டுவதற்குள் நான்கு கட்டில்களும் விற்றுவிடும். லாபத்தைப் பற்றித் திட்டமாகச் சொல்ல முடியாது ; ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூன்று கிடைக்கும் ; இன்னொரு நாளைக்கு நாலு ஐந்துகூடக் கிடைக்கும். இந்த லாபத்தைக் கொண்டு, பங்களா, கார், காவற்காரனோடு வாழா விட்டாலும் அவர்கள் பசியாமல் வாழ்ந்தார்கள்.

மாதவராயர் சொந்தக்காரரான். மாதவராயர் வெகு நாட்களாக வேலப்பனின் வேலையைக் கவனித்தி வந்தார். ஒரு நாள் அவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. அந்த யோசனையுடன் அவர் வேலப்பனை நெருங்கி, “என்ன, வேலப்பா! தினசரி வெய்யிலில் இப்படி வியர்க்க விற்றுவிடுகக்க வேலை செய்கிறாயே, உனக்குச் சிரமமாயில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“சிரமத்தைப் பார்த்தா ஆகுதுங்களா? வயிறுன்னு ஒண்ணு இருக்குதே!” என்றான் வேலப்பன்.

“மவராசாவின் மாந்தோப்பு இருக்கும்போது எங்களை வெய்யில் என்ன சாமி, செய்யும்?” என்றான் முருகாயி.

“என்ன இருந்தாலும் ‘மாட்டை, மேய்த்தோமா, கோலைப் போட்டோமா?’ என்று எங்கேயாவது வேலைக்குச் சென்று நாளைக் கழித்துவிட்டு, மாதம் பிறந்தால் ஐம்பது, அறுபது என்று சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு ‘ஹாய்’யாகக் குடித்தனம் பண்ணும் செளகரியம் வருமா? உன்னுடன் உன் மனைவியும் கஷ்டப்பட்டு, உங்களுடன் உங்கள் குழந்தைகளும் கஷ்டப்பட்டு, மாலை முழுவதும் தெருத் தெருவாய்ச் சுற்றி நீங்கள் அடையும் சுகந்தான் என்ன? வேணுமானால் முருகாயியை ஒரு மாதம் நிழலில் இருக்கச் சொல்லிப் பாரு; அப்புறம் நீ அவளை விட்டு அந்தண்டை இந்தண்டை போகவே முடியாது!” என்று சொல்லி, விஷமத்துடன் சிரித்தார் மாதவராயர்.

முருகாயியை வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அவள், “போங்க, சாமி!” என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிக்காமல் சிரித்தாள்.

“என்ன பன்றது, சாமி! எனக்கு வேறே வேலை ஒண்ணுத் தெரியாது; இந்தக் கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு அழத்தான் தெரியும்!” என்றான் வேலப்பன்.

இப்பொழுதுதான் மாதவராயருக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. “அப்படியானால் நான் ஒன்று சொல்கிறேன் ; கேட்கிறாயா?” என்று ஆரம்பித்தார்.

“உங்கள் சொல்லைக்கூட நான் தட்டுவேனுங்களா?”

“சரி; நீயும் கொஞ்சம் பணம் போடு; நானும் கொஞ்சம் பணம் போடுகிறேன். இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து இதே இடத்தில் இந்த மாந்தோப்பை அழித்து விட்டு ஓர் அழகான கட்டிடம் கட்டலாம். சம்பளத்துக்கு வேண்டிய ஆட்களை வைத்துக் கொள்ளலாம். கட்டில் களை வேண்டிய அளவு உற்பத்தி செய்யலாம். அவைகளுக்கு அழகான வர்ணப் பூச்சு, கண்ணைக் கவரும் ‘வார்னிஷ்’ வேலையெல்லாம் செய்து, காட்சி அறையில் வரிசைக் கிரமமாக நிறுத்தி வைக்கலாம். விலையை எவ்வளவு கூட்ட முடியுமோ, அவ்வளவு கூட்டிக் கொள்ளலாம். போட்டிக்கு யாரும் வந்து விடாமல் ‘நம்மைப்போல் யாரும் கட்டில்கள் செய்யக்கூடாது’ என்று சர்க்கார் மூலம் உத்தரவாதம் பெற்றுக் கொள்ளலாம். பத்திரிகைகளிலும், ரயில்-டிராம்களிலும் விளம்பரம் செய்யலாம். இந்தியா முழுவதும் ஏஜண்டுகளை நியமித்துக் கட்டில்களை அனுப்பி வைக்கலாம். வேண்டியவர்கள் அங்கங்கே வந்து வாங்கிக் கொள்ளட்டும். கிடைக்கும் லாபத்தை இருவரும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாம். ‘கொள்ளைக்குப் போனாலும் கூட்டு உதவாது’ என்று நீ சொல்வதாயிருந்தால் இந்த மாந்தோப்பை நீயே வாங்கிக்கொள் ; கம்பெனியும் நீயே வைத்துக் கொள் ; லாபத்தையும் நீயே அடைந்துகொள். எப்படியாவது நீ செளகரியமா யிருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும்!” என்று சொல்லி, மாதவராயர் தமக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டார். காரணம், “அவனா

நம்முடன் பணம் போடப் போகிறான்?" என்ற நினைப்புத்தான்.

வேலப்பனும் அவர் எதிர்பார்த்த பதிலையே சொன்னான். "என்ன சாமி, கேலி பண்ணீங்க? எனக்கு ஏது சாமி, அதுக்கெல்லாம் பணம்?" என்றான்.

"அப்படியானால் நானே பணம் போடுகிறேன். நானே கம்பெனி வைக்கிறேன். உனக்கு ஒரு தொல்லையும் வேண்டாம். பேசாமல் வேலை பார்த்துவிட்டு மாதம் பிறந்தால் முழுசா ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக்கொள். ராஜா மாதிரி இருந்துகொண்டு முருகாயியையும் ராஜாத்தி மாதிரி வைத்துக்கொள். என்ன சொல்கிறாய்?" என்று தாம் வந்த காரியத்தை முடித்தார் அவர்.

அவன் ஒன்றும் யோசனை செய்யவில்லை; யோசனை செய்வதற்கு வேண்டிய அறிவுதான் இந்த அரசாங்கத்தில் அவனைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு ஏது?

"அப்படியே ஆகட்டும், சாமி!" என்று 'ஆமாம்' போட்டுவிட்டான்.

*

*

*

தேவைக்கு அதிகமான பணத்தை வைத்துக் கொண்டு செய்வது இன்னதென்று தெரியாமல் திகைப்பவர்கள் ஒரு பக்கமும், கஞ்சிக்குக் காசில்லாமல் கண் கலங்குவோர் இன்னொரு பக்கமும் வாழும் இந்தப் படுமோசமான நாட்டிலே பணக்காரன் நினைத்தால் நடக்காதது ஏது?

மறு நாளே மாந்தோப்பு அழிக்கப்பட்டது; அதே இடத்தில் சில நாட்களுக்கெல்லாம் ஓர் அழகான கட்டிடம் எழுந்தது. 'வேலைக்கு ஆள் தேவை' என்று சொன்னதுதான் தாமதம்; "ஒருவேளை உணவுக்கு வழி

கிடைத்தால் போதும்' என்று எத்தனையோ நாட்களாக ஏங்கிக் கிடந்த ஏழைக் கூட்டம்—தனிப்பட்ட ஒரே ஒரு மனிதனின் ஏகீபாக வாழ்விற்காகத் தங்கள் உடலையும் உயிரையும் தத்தம் செய்வதற்கென்றே அந்தக் கருணை மிகுந்த கடவுளால் கோடிக்கணக்கில் சிருஷ்டி செய்யப் பட்டிருக்கும் கூட்டம் — 'திமுதிமு' வென்று வந்து சேர்ந்தது.

வேண்டிய ஆட்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள்; வேலையும் தொடங்கி விட்டார்கள்; கட்டில்கள் கட்டி விட்டார்கள்; நாடெங்கும் அனுப்பிவிட்டார்கள். சர்க்கார் அதிகாரிகளும் மாதவராயரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, "இந்தியாவிலேயே நீங்கள் மட்டுந்தான் இம்மாதிரிக் கட்டில்கள் செய்து ஊரைக் கொள்ளையடிக்கலாம்; அந்தக் கொள்ளையில் வரியின் மூலம் எங்களுக்கும் கொஞ்சம் பங்கு கொடுங்கள். போட்டிக்கு யாராவது வந்தால் எங்களிடம் சட்டம் இருக்கவே இருக்கிறது!" என்று உத்தரவாதம் அளித்துவிட்டார்கள்.

ஆமாம்; அந்தக் கட்டில்களுக்கு ஆதி கர்த்தாவான் வேலப்பன்கூட இனிமேல் மாதவராயரின் அனுமதியின்றி அம்மாதிரிக் கட்டில்கள் செய்ய முடியாது!

அதற்குப் பிறகு கேட்கவேண்டுமா? பலன் கிடைத்தது; பணம் குவிந்தது.

நாடெங்கும் கட்டில்களுக்கு ஏகக் கிராக்கி. யுத்தகாலத்தில் துருப்புகளுக்கு ஆயிரக் கணக்கில் கட்டில்கள் தேவையாயிருந்தன; 'ஆர்டர்'கள் வந்து குவிந்தன.

"இனிமேல் வெறும் ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு 'ஆர்டர்'களைக் கவனிக்க முடியாது" என்று நினைத்த மாதவராயர், அமெரிக்காவிலிருந்து பல அதிசயமான யந்திரங்களைத் தருவித்தார். இருநூறு ஆட்கள் செய்யக்

கூடிய வேலையை ஒரு யந்திரம் செய்தது. அது மரத்தை அறுத்தது, இழைத்தது, 'கூர்' வாங்கியது—எல்லாம் செய்தது. பிரம்பைப் பிளப்பதற்கும், பின்னி விடுவதற்கும் கூட யந்திரம்! அவற்றை இயக்குவதற்குப் பழைய ஆட்கள் பிரயோஜனப்படவில்லை; புது ஆட்கள் வெளியூர்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டார்கள். இதனெல்லாம் நாளடைவில் வேலப்பன் இருந்த இடமே தெரியவில்லை—எப்படித் தெரியும்?

*

*

*

ஒரு நாள் வேலப்பன் வேலைக்குக் கிளம்பியபோது விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவன் குழந்தை திடீரென்று மயக்கம் வந்து மூர்ச்சையாகி விழுந்துவிட்டது. முருகாயி 'கோ'வென்று கதற ஆரம்பித்துவிட்டாள். வேலப்பன் பதறிப் போய்க் குழந்தையைத் தூக்கித் தோளின்மேல் போட்டுக்கொண்டு டாக்டர் வீட்டுக்கு ஓடினான். சிறிது நேரம் சிகிச்சை செய்த பிறகு குழந்தை மூர்ச்சை தெளிந்து கண்ணை விழித்துப் பார்த்தது. அப்பொழுது தான் வேலப்பனுக்கும் முருகாயிக்கும் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோலிருந்தது.

இந்தக் களேபரத்தில் வேலப்பன் அன்று வேலைக்குச் செல்லவில்லை.

இதன் காரணமாக, மறுநாள் வேலைக்குச் சென்ற வேலப்பன் முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் முதல் நாள் வேலைக்கு வராமற் போனதற்காக மேலதிகாரியால் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான்.

ஆனால், தனிப்பட்ட முறையில் மேலதிகாரி அவனை வேலையிலிருந்து நீக்கவில்லை; முதலாளியின் உத்தரவின் பேரில் தான் நீக்கினார்!—அப்படி நீக்கியதற்குக் காரணம் அன்று வேலப்பன் வேலைக்கு வராதது மட்டும் அல்ல, வேறொரு காரணமும் இருந்தது.

அது இதுதான் :

பெருமைக்கு ஆசைப்படாத மனிதன் யார்? ஒரு வனும் கிடையாது. அதற்கு வேலப்பன் மட்டும் விதிவிலக்கா, என்ன? அவன், “முதலாளி இவ்வளவு பெரிய மனிதரானதற்கு நான்தான் காரணம்” என்று தன்னுடன் வேலை செய்பவர்களிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வது வழக்கம். இது மாதவராயரின் காதுக்கு அடிக்கடி எட்டிக்கொண்டிருந்தது. அவன் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்வது அவருடைய சுயமரியாதைக்குப் பங்கம் விளைப்பதாயிருந்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதெல்லாம் தெரியாத அப்பாவி வேலப்பன், தன்னை மேலதிகாரி வேலையிலிருந்து நீக்கியதைப் பற்றிப் புகார் செய்ய முதலாளியை நெருங்கினான்.

“என்னடா?” என்றார் அவர் கம்பீரமாக. வேலப்பன் விஷயத்தைச் சொன்னான் தாழ்மையாக.

“மேலதிகாரி சொன்னால் சொன்னதுதான்!” என்றார் மாதவராயர்.

வேலப்பன் தலையில் இடி விழுந்ததுபோலிருந்தது. “இதற்குத்தானா நான் செய்துக்கிட்டிருந்த வேலையைக் கூடக் கெடுத்தீங்க?” என்றான் மனம் நொந்து.

அவ்வளவுதான்; மேஜைமேலிருந்த மணி ‘டங்’ என்று ஒலித்தது.

வாயிலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த ‘கூர்க்கா’ ஓடோடியும் வந்தான்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் வேலப்பன் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளப்பட்டான்!

அதே சமயத்தில் அருகிலிருந்த ஓடக் கரையிலிருந்து அமரகவி பாரதியாரின் அருட் கவிதை காற்றில் மிதந்து வந்து அவன் காதில் 'கணி'ரென்று ஒலித்தது :

“ விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சி
மாய மாட்டோம் — வெறும்
விணருக் குழைத் துடலம்
ஓய மாட்டோம் !”

சீரஞ்சீலக் கிராமம்

“ அன்றொரு நாள் எங்கள் ஊர் தாமரைக் குளக் கரையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். இயற்கையின் எழிலில் இதயத்தைப் பறி கொடுத்திருந்த. எனக்குப் பின்னால் யாரோ ‘களுக்’கென்று சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. சுற்று முற்றும் பார்த்தேன் ; யாரையும் காணவில்லை.

“ என்ன விழிக்கிறீர் ? என்னைத் தெரியவில்லையா ?” —இப்படி ஒரு கேள்வி !—குரலில் மட்டும் பெண்மையின் மென்மை யிருந்தது—யாரா யிருக்கும் ?

“ தெரியவில்லையே !” என்றேன்.

“ என்ன ! என்னைத் தெரியாதவர்கள்கூட இந்த உலகத்தில் உண்டா ?”

“ உன்னைத் தெரியாதவர்கள் இந்த உலகத்தில் உண்டோ ? இல்லையோ, எனக்கு உன்னை நிச்சயமாகத் தெரியாது.”

“ வேடிக்கைதான் ! என் பெயரைச் சொன்னாலாவது தெரியுமோ ?”

“ ‘தெரியும்’ என்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியாது ; சொல்லேன் பார்ப்போம், தெரிகிறதா என்று ?”

“ என் பெயர் கமலி ! இப்பொழுதாவது தெரிகிறதா ?”

“ கமலியா ! இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ கமலிகள் ; நீ ஒருத்திதானா.....?”

“ இருக்கலாம் ; ஆனால் அந்தப் பெயர் கொண்டவர்கள் அனைவருமே அதற்கு அருகதை யுள்ளவர்களாக

இருக்க முடியுமா? நீதான் சொல்லேன்!—நான்தான் ஆதி கமலி! அந்தப் பெயருக்கு முற்றிலும் அருகதையுள்ளவளும் நான்தான். என்னைப்போல் அழகி இந்த ஈரேழு பதினாலு உலகங்களிலும் கிடையாது. நான், கனவிலும் காணமுடியாத அழகி. இத்தனைக்கும் நான் தலையைச் சீவிச் சிணுக்குவதில்லை; மாலை இளங் காற்றில் மணங் கமழும் மலர்களைச் சூடி மகிழ்வதுமில்லை; செந்தூரப் பொட்டிட்டுச் சிந்தை குளிர்வதுமில்லை; சித்திர விசித்திர வேலைப்பாடமைத்த செம்பொன் ஆபரணங்கள் பூணுவதுமில்லை; பகட்டான பட்டாடை கட்டிப் பளபளக்கிறதுமில்லை— ஆனாலும் நான்தான் இந்த உலகத்திலேயே ஒப்பற்ற அழகி!”

*

*

*

இதென்ன வேடிக்கை! இவள் ஏன் தன் அழகைப் புற்றி என்னிடம் இப்படியெல்லாம் வர்ணிக்கிறாள்? அசரீரியாயிருக்கும் இவள், அழகியா யிருந்தால் என்ன, அழகியா யில்லாவிட்டால் தான் என்ன?

“உன் அழகுக்கு ஆயிரம் கோடி வணக்கம், அம்மா! எனக்குக் கல்யாணமாகிவிட்டது. நான் போய் வருகிறேன்!” என்று எழுந்தேன்.

கலகலவென்று நகைக்கும் சத்தம் கேட்டது. அந்த நகைப்பில்தான் என்ன குறும்பு!—நான் பொறுமையை இழந்து, “உன் சிரிப்பில் நான் சொக்கிவிட மாட்டேன்!” என்றேன்.

“நீயா சொக்க மாட்டாய்? உனக்கு என்னைத் தெரியவில்லை; தெரிந்தால் கட்டாயம் சொக்கி விடுவாய்! நீ என்ன, இதுவரை என் அழகில் சொக்கிய கவிஞர்கள் எத்தனையோ பேர்! கதாசிரியர்கள் எத்தனையோ பேர்! ஏன், உன்னையும் என்னையும் இந்த

உலகத்தில் படைத்த அந்தக் கடவுளே என் அழகில் சொக்கி யிருக்கிறார்! ஆனாலும் என் உள்ளம் ஒரே ஒருவரைத்தான் கொள்ளை கொண்டிருக்கிறது. எத்தனை ஜன்மங்கள் எடுத்தாலும், எத்தனை யுகங்கள் கழிந்தாலும் நான் அவரைத் தவிர வேறு யாரையும் விரும்புவதில்லை. அவரைக் கண்டால் கண்ணைத் திறப்பேன்; காணா விட்டால் கண்ணை மூடிக்கொள்வேன். இந்த உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்துதான் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறோம். ஆனாலும் இதுவரை நான் அவரிடம் ஒரு வார்த்தை பேசியது கிடையாது; ஒருவரையொருவர் தீண்டியதும் கிடையாது. ஆனால் எங்கள் கண்கள் மட்டும் பேசிக்கொள்வதுண்டு; அந்தக் காதல் பேச்சிலே நாங்கள் கருத்தை இழப்பதுமுண்டு!” என்று அவள்.

எனக்கு ஒரே வியப்பா யிருந்தது. “அப்படிப்பட்ட அதிசயக் காதலன் யாரோ?” என்று கேட்டேன்.

“இன்று மண்ணுலகில் வாழ்ந்து நாளை மண்ணோடு மண்ணாய் மடியப்போகும் மனிதனல்ல; கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்துகொண்டு, கதை காவியங்களிலே மட்டும் காட்சி தந்துகொண்டு, கள்ளர்களோடு நல்லவர்களையும், எளியவனோடு வலியவனையும், இல்லாதவனோடு இருப்பவனையும்—இன்னும் இதுபோன்ற எண்ணற்ற குற்றங் குறைகளோடு இந்த உலகத்தைப் படைத்து விட்டு, ‘எல்லாவற்றுக்கும் காரணம் நான் தான்!’ என்று வெட்கமில்லாமல் சொல்லிக்கொள்ளும் இறைவனுமல்ல; இந்த உலகம் என்று தோன்றியதோ, அன்றே அவனும் தோன்றினான்; அவன் என்று அழிவானோ, அன்றே இந்த உலகமும் அழிந்துவிடும்! வண்டியின்றி, வாகன மின்றி அவன் ஒரே நாளில் இந்த அகண்டாகார உலகம் முழுவதையும் சுற்றி வந்துவிடுவான்; ஏழை, பணக் காரன் என்ற எண்ணமின்றி, மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி என்ற பேதமின்றி, தாவர வர்க்கம், பிராணி வர்க்கம்

என்ற வித்தியாசமின்றி எல்லோருக்கும் உயிர், உணவு, ஒளி எல்லாம் கொடுப்பது அவன் வேலை. இப்பேர்ப்பட்ட வேலைக்கு அவன் யாரிடமும் ஒரு காலணக்கூடக் கூலி வாங்குவது கிடையாது!—இன்னொரு அதிசயத்தைத் தான் கேளேன்: இத்தனை வேலைத் தொந்தரவிலும் அவன் என்னுடன் ‘கண்ணாமூச்சி’ விளையாட மட்டும் மறப்பதே யில்லை!”

“அவன் பெயரோ?”

“ஆயிரம் நாமங்கள் உண்டு!”

“அதிசயத் தம்பதிகளா யிருக்கிறீர்களே?”

“ஆமாம், நாங்கள் அதிசயத் தம்பதிகள் தான்; எங்கள் காதலும் அதிசயக் காதலே! ‘ஒரே ஒரு முறை கூடினால் போதும்’ என்று விளக்கொளியின் வெந்தழலிலே விழுந்து வீணாய் மடியும் விட்டிலின் காதலைப் போன்றதல்ல எங்கள் காதல்; தேய்பிறை போல் தேய்ந்துபோகும் மனித வாக்கத்தின் மிருகத்தனமான காதலுக்கும் எங்களுடைய காதலுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமுண்டு. காமாந்தகாரம் எங்கள் காதலின் ஜீவநாடி அல்ல; அன்பே எங்களுடைய காதலின் ஜீவநாடி. அதற்கு அழிவே கிடையாது. நாங்கள் அமரர்கள். உங்களைப்போல் அற்ப ஆசையைக் காதலென்று சொல்லிக் கொண்டு நாங்கள் அன்பைக் கொலை செய்வதில்லை; அமர வாழ்வை இழப்பதுமில்லை; எங்கள் காதல் சிரஞ்சீவிக் காதல்!”

*

*

*

சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்; அகக் கண்ணில் அந்த அதிசயத் தம்பதிகள் தோன்றினர்.

“கமலமே! உன்னை யார் என்று இப்பொழுது தெரிந்துகொண்டேன்; உன்னுடைய காதலன் யார்

என்பதையும் கண்டு கொண்டேன். கலாவாணியின் பீடமல்லவா நீ ; கலைஞர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவளல்லவா நீ ; நத்தையின் வயிற்றில் உதிக்கும் மூத்தைப் போன்று சேற்றில் பிறக்கும் செந்தாமரையல்லவா நீ ! வெண்ணிலவின் தண்ணொளியிலே குவிந்து, வெய்யவனின் வெப்பத்திலே விரியும் விந்தை உனது காதலின் சிந்தையல்லா ? உன்மீது கொண்ட காதலால் தானே தன்னை நோக்கித் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கும் சூரியகாந்தியைக்கூட உனது காதலன் லட்சியம் செயவ தில்லை ? உனக்காகத்தானே உனது காதலன் கமலபதி ஒரு நாள்கூட ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளமாட்டே னென்கிறான் ? உன் கமல வதனத்தைக் காணாமல் அவனால் ஒரு நாளாவது இருக்க முடியுமா ? அதனால்தான் விடிந்ததும் விடியாததுமாக அவன் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடிவருகிறான் !” என்று சொல்லி நான் சிரித்தேன். அதே சமயத்தில் அவளுடைய காதலனான ஆதவனும் சிரித்துக் கொண்டே அடிவானத்தில் மறைந்தான்.

... கமலி நாணத்தோடு கண்களை மூடிக்கொண்டாள் ; அப்பொழுதும் அவள் அழகு குறையவில்லை !

மாலினி

“ மாலினி! நான் சொல்வதைக் கேளம்மா! நீ வாழ்க்கையில் சந்தோஷம் அநுபவிப்பதை நான் விரும்புவேனா, சஞ்சலம் அநுபவிப்பதை விரும்புவேனா ?”

“ சந்தோஷம் அநுபவிப்பதைத்தான் விரும்புவீர், அப்பா !”

“ பின் ஏன் நான் சொல்லும் வரணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்கிறாய் ?”

“ எனக்கென்னமோ அவரைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டமில்லை, அப்பா !”

“ ஏன் ?”

“ அதைச் சொன்னால் அதிகப்பிரசங்கி என்பீர்கள் !”

“ அந்தப் பெயர் எடுக்க உனக்கு இஷ்டமில்லை யல்லவா ? அதனால்தான் நான் சொல்வதைக் கேள் என்கிறேன். வேறு எங்கேயாவது வரன் தேடினால், அவன் கல்யாணமானவுடனே உன்னைத் தன்னுடன் கூட்டிக் கொண்டு போய்விடுவான். இந்தத் தள்ளாத வயதில் நான் உன்னை எப்படி அம்மா பிரிந்திருக்க முடியும் ?”

“ அதற்காக..... ?”

“அவன் அனாதை; வேறு எங்கேயும் போவதற்கு வழியில்லாதவன். அவனை நீ கல்யாணம் செய்துகொண்டால் அவன் நம் வீட்டிலேயே உன்னுடன் இருந்துவிடுவான். நானும் என்னுடைய கடைசி காலத்தை உங்களுடன் சந்தோஷமாகக் கழித்து விடுவேன்.”

“என்னமோ போ, அப்பா! எனக்கு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை; அப்புறம் உங்கள் இஷ்டம்.”

இந்தக் கடைசி வார்த்தையைக் கேட்டதுந்தான் பாரிஸ்டர் பராங்குசத்தின் மனம் சற்று நிம்மதி அடைந்தது.

*

*

*

பாரிஸ்டர் பராங்குசம் பிரசித்தி பெற்றவர். அவருடைய ஒரே மகன்தான் மாலினி. சிவப்புக் கரை போட்ட வெள்ளைப் புடவையைத்தான் அவள் எப்பொழுதும் அணிந்துகொண்டிருப்பாள். அவளுடைய படர்ந்த முகம் அவளுக்குத் தெரியாமல் எப்பொழுதும் மௌனமாகப் புன்னகை புரிந்துகொண்டிருக்கும். ஒரு நகையும் அணியாமலிருந்ததுகூட, அவளுக்கு ஒரு தனி அழகாய்த் தானிருந்தது. ஆனால் அந்தச் சின்னஞ்சிறு குங்குமப் பொட்டு மட்டும் அவளால் அழகு பெற்று, அவளுடைய நெற்றியில் சதா இருந்துகொண்டிருக்கும். என்னதான் வாரிவிட்டாலும் காற்றில் அலைந்துகொண்டிருக்கும் அந்தச் சுருண்ட கேசத்தின் அழகையே நாள் முழுவதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம்போல் தோன்றும்.

வாழ்க்கையில் பெண்கள் தங்களுடைய ஜீவனத்திற்கு எப்பொழுதுமே புருஷர்களைத்தான் நம்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற விபரீதமான சமுதாயச் சட்டம் பாரிஸ்டர் பராங்குசத்துக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதன் பயனாகத்தான் மாலினி வெறும் மாலினியாயில்லாமல், மாலினி எம். பி., பி. எஸ்.ஸாக இருந்தாள்.

அவரிடம் வக்கீல் தொழிலில் அனுபவம் பெற வந்த வந்தான் வாஞ்சிநாதன். சிறு வயதிலேயே தந்தையை இழந்துவிட்ட அவனைத் தாயார் எப்படியோ வக்கீல் பரீட்சையில் தேற வைத்தாள். அவன் வருவாயில் ஒரு நாள்கூட வயிறு வளர்க்கக் கொடுத்து வைக்காமல் அவள் இந்த உலக வாழ்வை நீத்தாள். அவனைத்தான் தம் மகளுக்கு வரனாகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார் பாரிஸ்டர் பராங்குசம்.

*

*

*

வாஞ்சிநாதன் மிகவும் சங்கோசப் பிராணியா யிருந்தான். அவன் ஏனோ இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையாயில்லை. மாலினியை அவன் கண்ணெடுத்துக்கூடப் பார்க்க மாட்டான். எப்பொழுதாவது அவன் அவனைப் பார்த்தாலும், அவன் வேறு எங்கேயோ பார்க்க ஆரம்பித்து விடுவான். தப்பித் தவறி அருகில் வந்துவிட்டால் அவன் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகும் வரை, அவன் ஆடு திருடிய கள்ளன் மாதிரி விழித்துக் கொண்டிருப்பான்.

ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு தஸ்தவேஜுக் கட்டை மறந்து வைத்துவிட்டுக் கோர்ட்டுக்குச் சென்று விட்டார் பராங்குசம். அங்கே சென்றதும் அவருக்கு அதைப் பற்றிய நினைவு வந்தது. உடனே தம்முடன் வந்திருந்த வாஞ்சிநாதனைக் கூப்பிட்டு, “வீட்டுக்குப் போய், மாலினியிடம் சாவி இருக்கிறது; அதை வாங்கி மேஜையைத் திறந்து, அதற்குள்ளிருக்கும் தஸ்தவேஜை எடுத்துக்கொண்டு வா!” என்றார்.

அவருடைய உத்தரவைத் தட்டிப் பேச முடியாத வாஞ்சிநாதனுக்கு என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரிய

வில்லை. எப்படியோ மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே சென்றதும் மாலினியை நேரில் பார்த்துச் சாவி கேட்க அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. சமையற்காரனைக் கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னான். அவன் அவளிடம் சென்று சாவி கேட்டான். “அவருக்கு நீ என்ன, காரியதரிசியா?” என்று எரிந்து விழுந்தாள் மாலினி.

சமையற்காரன் பதிலுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் திரும்பி வந்துவிட்டான்.

வாஞ்சிநாதனுக்குத் தர்ம சங்கடமாகப் போய் விட்டது. வந்த வழியே திரும்பிவிடலாமா என்றுகூட நினைத்தான். ஆனால் அவர் அதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பாரே?

துணிந்து அவள் அறையின் பக்கம் சென்றான். அந்த அறையின் கதவுக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டு, “உங்களிடம் சாவி இருப்பதாக அப்பா சொன்னார்.....” என்று ஆரம்பித்தான்.

“நல்ல வேளை! அப்பாத்தானே சொன்னார்? நீங்கள் சொல்லவில்லையே?” என்றாள் அவள்.

“இ...ல்...லை!”

“ஆமாம்; அதற்கு என்ன?”

“அந்தச் சாவியை வாங்கி.....”

“அந்தச் சாவியை வாங்கி.....”

“மேஜையைத் திறந்து.....”

“மேஜையைத் திறந்து.....”

இந்தச் சமயத்தில் சமையற்காரன் ஹாலின் பக்கமாக இருந்து அவர்களை எட்டிப் பார்த்தான். “என்னடா பார்க்கிறே?” என்று அதட்டினான் மாலினி.

“ஒன்றுமில்லை, அம்மா! ஐயா என்னமோ உங்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறாரே, அதைப் பார்க்கிறேன்!” என்று சொல்லி, அவன் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

அவன் சென்றதும், “உம்.....மேஜையைத் திறந்து அதற்குள் உம்மை ஒளிந்து கொள்ளச் சொன்னாராக்கும்!” என்று மீண்டும் ஆரம்பித்தாள் மாலினி.

“இல்லை, தஸ்தவேஜை எடுத்துக்கொண்டு ஷாச் சொன்னார்!”

“ஓஹோ!” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் அருகில் மாலினி வந்தாள்.

வாஞ்சிநாதனை வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அவன் கையைப் பிசைந்துகொண்டு நின்றான்.

“கைக்குள் என்ன வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள் மாலினி.

“ஒன்று.....மில்லை!” என்று இழுத்தான் வாஞ்சிநாதன்.

“இத்தனை சங்கோசத்தை வைத்துக்கொண்டு நீர் எப்படித்தான் வக்கீல் தொழில் செய்து கிழிக்கப் போகிறீரா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே மாலினி சாவியை எடுத்து வீசி எறிந்தாள்.

“நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொண்டு போ; சாவியைக் கொடுத்தால் சரி!” என்று நினைத்தாலே

என்னமோ, உடனே அவன் கீழே விழுந்த சாவியை எடுத்துத் தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு எடுத்தான் ஓட்டம்!

கல்யாணமான பிறகு ஒரு நாள், “நீ என்னமோ என்னைக் கல்யாணமே செய்து கொள்ள மாட்டேன் என்று உன் அப்பாவிடம் சாதித்துக் கொண்டிருந்தாயே! கடைசியில் என்னடா என்றால் காலக்கணக்கில் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டவர்கள்கூட, இப்படி நம்மைப்போல் நேசமாக இருக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே!” என்றான் வாஞ்சிநாதன்.

“உங்களுக்கு என் அப்பாவைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது; அதனால்தான் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்! யார் என்ன சொல்கிறார்களோ, அதற்கு நேர்மாறாகச் செய்வது தான் அவருடைய சுபாவம். அப்படித்தான் வேறு நாதியற்ற அவருடைய தங்கையின் மகள் ஒருத்தி இங்கே வளர்ந்து வந்தாள். அவள் உங்களைப்போல் ‘பிராக்டி’ஸுக்காக வந்திருந்த ஒருவரைக் காதலித்தாள். அவள் இஷ்டப்படி என்னுடைய அப்பா அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தாரென்று நினைக்கிறீரா? அது தான் கிடையாது. அவருடைய இஷ்டப்படி அவள் விரும்பாத வரனுக்கு அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தார். அதனால்தான் எனக்கும் உங்களை விட்டு விட்டு வேறு எங்கேயாவது வரன் தேடிவிடப் போகிறாரோ என்று பயந்து, நான் உங்களை விரும்பாதவள்போல் பரகாங்கு செய்தேன்!” என்றான் மாலினி.

“ அப்படியானால் இந்த விஷயத்தில் உனக்கும் எனக்கும் ரொம்ப ஒற்றுமை இருந்திருக்கிறது. அதற்காகத் தானே நானும் ‘ நல்ல பிள்ளை ’ என்று பெயர் வாங்குவதற்காக அத்தனை சங்கோசத்துடன் நடந்துகொண்டேன் !” என்றான் வாஞ்சிநாதன்.

அந்த ஊரில் அரியநாயகத்தின் செருப்புக் கடைதான் பேர்போன கடை. சொற்ப முதலுடன் ஆரம்பித்துச் சீக்கிரத்திலேயே பெரிய செருப்பு வியாபாரியானவன் அரியநாயகம். அவனிடம்தான் காத்தான் தினசரி செருப்புத் தைத்து லாபத்துக்கு விற்று வயிறு வளர்த்து வந்தான். காத்தானிடமிருந்து முக்கால் ரூபாய்க்கு வாங்கிய செருப்பை மூன்றரை ரூபாய்க்கு விற்றுச் சம்பாதித்த லாபத்தைக் கொண்டுதான் அரியநாயகம் தன்னுடைய டாம்பீகமான வாழ்க்கையை நடத்திவந்தான்.

காத்தானுக்கு ஒரே ஒரு பெண். அவளை அவன் காணாற்றில் கட்டிக் கொடுத்திருந்தான். அவள் ஒரு சமயம் பிரசவத்திற்காகப் பிறந்தகத்துக்கு வந்திருந்தாள். அப்பொழுது மழைகாலம். செருப்பு வியாபாரம் க்ஷீண தசையை அடைந்திருந்தது. ஆகவே, காத்தான் தன்னுடைய மகள் வந்திருந்த சமயம் மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையில் காலங்கழித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பெண் பிரசவ வேதனை படும்போது காத்தானின் கையில் ஒரு காசம் இல்லை. கடன் கேட்டுப் பார்த்தான் ; கிடைக்கவில்லை.

அவன் மனம் சோர்ந்தது ; மதி மயங்கியது. மனைவி முகத்தைப் பார்த்தான். “செல்லாத்தா.....!” என்றான். மேலே அவனால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

அவளும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். “என்னு!” என்றாள். அவளாலும் அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

தன் பெண்ணின் வேதனைக் குரலைக் கேட்டதும் காத்தானின் மனம் பதைபதைத்தது. திண்ணையை விட்டு எழுந்தான். ‘விர’ரென்று நடந்தான். எங்கே போகிறான்? போகும்போது கூப்பிடலாமா? சகுனத்தடையல்லவா?—செல்லாத்தா சிறிது நேரம் யோசனை செய்து பார்த்தாள். அவளுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. வேறு எங்கே போகப் போகிறார்? எஜமான் கடைக்குத்தான் போவார்!

பகவானே! அவர் மனம் இரங்குமா?

*

*

காத்தான் வந்தான். கடையின் வாயிலைப் பார்த்தான். மோட்டார் ஸைக்கிள் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்தது. சந்தேகமில்லை; தன்னுடைய எஜமானனுடையதுதான். எஜமான் உள்ளே இருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொண்டான். அவன் முகம் மலர்ந்தது. எஜமானை நோக்கினான். அவன், தான் குடித்துக் கொண்டிருந்த சிகரெட்டின் புகை சுருள் சுருளாக மேலே போவதைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தான். காத்தான் அதைக் கவனிக்கவில்லை. விஷயத்தைச் சொன்னான்; விம்மினான். பல்லைக் காட்டினான்; பரிதவித்தான். கதறினான்; காலில் விழுந்தான்—இவ்வளவும் ஒரு பத்து ரூபாய்ப் பணத்திற்கு!

“இந்தச் சமயம் மனசு வச்சி, எனக்கு ஒரு பத்து ரூபா உதவுங்க. சாமி! நாளையிலேருந்து செருப்புப் போடற பணத்திலேருந்து அந்தக் கடனுக்காகத் தினம் ஒரு ரூபாய் பிடிச்சிக்கிங்க சாமி!” என்று காத்தான் ‘கெஞ்சு, கெஞ்சு’ என்று கெஞ்சினான்.

“ஒரு காலணை கடன் கிடையாது!” என்று கண்டிப்பாய்ச் சொன்னான் கடை முதலாளி.

“குழந்தை ரொம்பவும் கஷ்டப்படுதுங்க. உங்க குழந்தை மாதிரி நெனைச்சுக்கிங்க! மருத்துவச்சி வச்சுப் பார்க்கணுங்க!”

“சீ! என் குழந்தையாவது, மண்ணுங்கட்டியாவது? ஊரிலே தர்ம ஆஸ்பத்திரி இல்லையா? நீ கெட்ட கேட்டுக்கு வீட்டிலே மருத்துவச்சி வைத்துப் பார்க்க வேணுமா?” என்று சீறினான் அரியநாயகம்.

“சும்மா தர்ம ஆஸ்பத்திரின்னு பேருங்க; அங்கேயும் பணம் கொடுத்தால் தானுங்க!” என்றான் காத்தான்.

“எக்கேடாவது கெட்டுப் போ! இதென்ன லேவா தேவிக் கடையா, உனக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கு?” என்று சொல்லிவிட்டு, அரியநாயகம் மோட்டார் ஸைக்கிளில் ஏறிக்கொண்டு எங்கேயோ போய்விட்டான்.

காத்தான் கடைக் குமாஸ்தாவைப் பார்த்தான்; குமாஸ்தா காத்தானைப் பார்த்தான். “என்னைப் பார்த்தால் நான் என்ன செய்வது? உன்னைப் போல் நானும் ஒரு தொழிலாளி” என்று குமாஸ்தா அனுதாபத்துடன் சொல்லிவிட்டு, “இந்தா, என்னிடம் இருப்பது இதுதான்!” என்று தன் இடையிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்துக் காத்தான் கையில் கொடுத்தான்.

காத்தான் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு மனச் சோர்வுடன் வீடு திரும்பினான். “‘இனத்தை இனம் காக்கும்’ என்கிறார்களே, அது சரிதான்!” என்று எண்ணிக் கொண்டே அவன் வழி நடந்தான்.

*

*

*

அன்றிரவு அரியநாயகம் படுக்கப் போகும்போது அவனுக்கு ஏனோ மன நிம்மதியே இல்லை. அவன் மனமே அவனை நிந்தனை செய்தது: ‘உன்னுடைய ஆடம்பர

வாழ்க்கைக்கு யார் காரணம்? காத்தான்தானே? கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுள் என்று நீ சொல்லலாம். இல்லை; கண்ணுக்குத் தெரிந்த கடவுள் யார் என்று நினைத்துப் பார்! பத்துப் பதினைந்து ரூபாய்க்கு வெய்யிலில் அலைந்து மதப் பிரசாரம் செய்துவந்த நீ, இன்று நிழலில் உட்கார்ந்து நகத்தில் மண் படாமல் மாதம் நூற்றுக் கணக்கில் பணம் சம்பாதிப்பதற்கு யார் காரணம்? விழிக்காதே; காத்தான்தான்!—யோசித்துப் பார்! அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஆபத்துச் சமயத்தில் நெஞ்சில் ஈரமில்லாமல் ஒரு பத்து ரூபாய்—அதுவும் கடனாக—இல்லை என்றாயே!

அரியநாயகத்திற்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

அவன் செய்துவிட்ட தவறு அப்பொழுதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது—காலையில் எழுந்ததும் காத்தான் வீட்டுக்கு ஓடவேண்டும்; தான் செய்த பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக இருபது ரூபாயாவது அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு வரவேண்டும்; தன்னுடைய நடத்தைக் காகத் தன்னை மன்னித்துவிடும்படி காத்தானைக் கேட்க வேண்டும்—இப்படியெல்லாம் எண்ணிப் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான் அரியநாயகம்.

*

*

*

இன்று நாள் பொழுது விடிந்தது. அரியநாயகம் மோட்டார் ஸைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு காத்தான் வீட்டுக்குப் போனான். அவனுடைய குடிசைக்குள் பயங்கரமான நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது.

“காத்தான், காத்தான்!” என்று உரக்கக் கூப்பிட்டான் அரியநாயகம்.

காத்தான் நடைப்பிணம் மாதிரி வெளியே வந்தான். அவன் உடம்பில் உணர்ச்சி யில்லை; கண்களில் ஒளியில்லை; கால்களில் பலம் இல்லை.

“காத்தான்! இதேதா பார்; கவலைப்படாதே! இந்தா, ரூபாய் இருபது!” என்று சொல்லி, அரியநாயகம் தன் பணப் பையை எடுத்தான். அதிலிருந்த ஒரு ரூபாய் நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து, இருபது ரூபாயைப் பிய்த்துக் காத்தான் கையில் கொடுத்தான்.

காத்தான் அந்த நோட்டுக் கத்தையை வாங்கிக் காற்றிலே பறக்கவிட்டுவிட்டு, “உங்க பணம் ஒண்ணும் இல்லாமலே என் கவலையெல்லாம் தீர்ந்து போச்சுங்க; குழந்தை போன துக்கப்புறம் எனக்குப் பணம் எதுக்கு?” என்றான்.

அவனுடைய உதடுகள் துடித்தன; கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக்கெடுத்தது. அதைப் பார்த்த அரியநாயகத்தின் கண்களிலும் நீர் துளித்தது. அவன் வாயடைத்து நின்றான்.

தூங்க வளையல்

சிறுவன யிருந்தபோதே நான் சிங்கப்பூருக்குப் போய்விட்டேன். காரணம், தாய் தந்தையற்ற அனாதையா யிருந்ததுதான். என்றைக்காவது ஒரு நாள் போயே போய்விடப் போகும் இந்த உயிரின்மீது எனக்கிருந்த ஆசையால் தான் யுத்தத்திற்குப் பயந்து திரும்ப வேண்டி வந்தது. சென்னைத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்தபோது எனக்கு எங்கு செல்வதென்றே புரியவில்லை. நகரை நான்கைந்து முறை வலம் வந்து பார்த்தேன்; வழி ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

இரவு எட்டு மணி இருக்கும். மழை 'சோ' என்று பெய்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுதுதான் எனக்குப் பிறப்பிடமான வேலூரில் இருக்கும் எனது நண்பன் அப்துல் காதரின் ஞாபகம் வந்தது. நான் அவனைப் பார்த்துச் சமார் பத்து வருடங்களுக்கு மேலிருக்கும். ஆகவே, இப்பொழுது அவன் அதே ஊரிலேயே இருக்கிறானே என்னமோ என்ற சந்தேகம் வேறு வந்து என்னைப் பேதலிக்கச் செய்தது. இருந்தாலும் இரவு எங்காவது தங்கிவிட்டு மறு நாள் அவனைப் போய்ப் பார்ப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். ஆனால் அஜ்ஜா என்னும் அழகுத் தெய்வம் அன்றிரவே எனது முடிவை மாற்றிக்கொள்ளச் செய்துவிடும் என்று நான் அப்பொழுது எதிர்பார்க்க வில்லை. எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்?

அந்தப் பெரு மழையில் நனைந்துகொண்டே அப் பொழுது நான் சைலா பஜார் ரோட்டில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். எனக்கு முன்னால் ஒரு காலி ஜட்கா போய்க்கொண்

டிருந்தது. “ஏய், ஜட்கா! ஏய், ஜட்கா!” என்றேன் நான். அவன் என்னைச் சட்டை செய்யாமல் தன்பாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். ‘திடுதிடு’வென்று ஓடி நான் வண்டிக்கு முன்னால் போய் நின்றேன். அவன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு, “எங்கே போவனும், மகாராஜ்?” என்று கேட்டான். அப்படிக்கேட்கும்பேரது அவனது கண்கள் சுழன்றன; பெரிய கஞ்சாக் குடியன்போலும்!

வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேன். சிங்கப்பூரிலிருந்து திரும்பிய கதையை அவனிடம் சொல்லி, இரவு எங்கே யாவது தங்குவதற்கு இடம் கிடைக்குமா என்று அவனையே கேட்டேன். எனக்குப் பிடித்தமானால் தன் வீட்டிலேயே தங்கலாமென்று அவன் சொன்னான். நானும் சரி என்று ஒப்புக்கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நான் ஜட்காவாலாவின் வீட்டை அடைந்தேன். அவனுடைய வீடு மீர்சாஹிப் பேட்டையில் ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருந்தது. உதிர்த்து போன ஓலைக் கூரையும், கதவுகளுக்குப் பதிலாகத் தொங்கவிடப் பட்டிருந்த கோணிக் கந்தைகளும் அவனுடைய தரித்திர நிலையை எடுத்துக் காட்டுவனவாயிருந்தன. பெருமழையின் காரணமாகத் தாழ்வாரத்தில் கட்டிப்போட்டு வைத்திருந்த வெள்ளாடு ஒன்று, அவனைக் கண்டதும் குட்டிகளுடன் சேர்ந்து, “அம்மே, அம்மே!” என்று பரிதாபத்துடன் கத்திற்று. அந்தக் கத்தலைக் கேட்டுத் தன்னுடைய அப்பா வந்திருப்பதை அறிந்து கொண்டவள்போல் ஒரு பெண் உள்ளே யிருந்து ஓடோடியும் வந்தாள். அவளுடைய முகத்தில் இன்ன தென்று விவரிக்க முடியாத ஒரு வேதனை குடி கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் யாரோ ஒருவன் வந்து வீட்டு யாயிலில் நின்றுகொண்டு, “அலிகான்!” என்று இரைந்தான். அவனைப் பார்த்தால் ஈட்டிக்காரன்போல் தோன்றிற்று. உடனே ஐட்காவாலா விரைந்து சென்று அவனிடம் ஏதோ சில்லறையைக் கொடுத்து அனுப்பினான். அவன் சென்றதும், “அஜ்ஜா!” என்றான் அலிகான். “இருக்கிறேன்!” என்றான் அவள் வெறுப்புடன்.

அவளுடைய வெறுப்பைப் பொருட்படுத்தாமல், “இரண்டு நாட்களாக என்னைக் காணாமல் என்ன செய்தாய், அஜ்ஜா? ஏதாவது சாப்பிட்டாயா?” என்று கேட்டான் அவன்.

“எப்படிச் சாப்பிடுவது? எங்கிருந்து சாப்பிடுவது?” என்று திருப்பிக் கேட்டான் அவள்.

அலிகான் நான் இருந்த பக்கம் திரும்பி, “குழந்தைக்கு என்மேல் ரொம்பக் கோபம்!” என்று அசட்டுச் சிரிப்புடன் சொல்லிவிட்டு, “உம்.....அது கிடக்கட்டும், அஜ்ஜா! இவர் சிங்கப்பூர் ஆசாமி; இரவு இங்கே தங்கச் சொல்லி யிருக்கிறேன். இப்பொழுது இவருக்கும் சேர்த்து ஏதாவது தயார் பண்ணு!” என்று எட்டணவை எடுத்து அஜ்ஜாவின் கையில் கொடுத்தான். அவள் அதை வாங்கிக்கொண்டு என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். நான் ஒரு ரூபாயை எடுத்து அலிகானிடம் கொடுத்து அவளிடம் கொடுக்கச் சொன்னேன். அவன் அதை வாங்கித் தன் பையில் போட்டுக்கொண்டான்!

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கூடையை எடுத்துக் கொண்டு அஜ்ஜா கடைக்குப் புறப்பட்டபோது, “எனக் கென்னமோ இன்று உடம்பு சரியாயில்லை, அம்மா! கொஞ்சம் படுக்கையைப் போட்டுவிட்டுப் போ!” என்றான்

அலிகான். அவளும் அப்படியே அவனுக்குப் படுக்கையைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றாள். இதையெல்லாம் பார்த்த போது, தன்னுடைய சொந்த சௌகரியத்துக்காகத்தான் அலிகான் படுதா முறையைக்கூடக் கைவிட்டு விட்டானே என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

கடையிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் அஜ்ஜா அவசர அவசரமாகச் சமைத்தாள். அப்பாவைச் சாப்பிடுவதற்கு எழுப்பினாள். அவன் எழுந்திருக்கவில்லை—ஏன் எழுந்திருக்கவில்லை? — அதுவும் கொஞ்ச நேரத்தில் தெரிந்து போய்விட்டது; அவன் முடிவில்லாத நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டான்! — அஜ்ஜா அலறினாள்; நான் திடுக்கிட்டு அவளருகில் சென்றேன். அவள் கண்ணீர் தோய்ந்த கண்களால் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். “அல்லாவின்கிருபை, அவ்வளவுதான்!” என்றேன் நான்.

என்ன, நிலையற்ற வாழ்வு!

*

*

*

என்னுடைய சொந்தச் செலவில்தான் அலிகானின் பிரேதத்தை எடுத்து அடக்கம் செய்யவேண்டி நேர்ந்தது. பார்க்கப்போனால் அவன் இறந்ததற்காக அஜ்ஜா வருந்துவதற்கு அவசியமே இல்லாமலிருந்தது. ஏனெனில் காலை யில் வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு சென்றால், “இன்றுடன் என்று திரும்புவாய், பாவா?” என்று கேட்கக்கூடிய நிலையில்தான் அவள் என்றும் இருந்திருக்கிறாள். காரணம், அலிகானுக்கு அஜ்ஜாவைக் காட்டிலும் சாராயத்தின் மீதும் கஞ்சாவின் மீதும் தான் அதிக அன்பு இருந்து வந்திருக்கிறது. கிடைத்ததைக் கொண்டு கீழே விழும்வரை சாராயத்தைக் குடித்துவிட்டு, அதற்கு மேல் கஞ்சாவை

அடித்துவிட்டு, வண்டியை வண்டிமேட்டில் நிறுத்திவிட்டு, வேறு கவலையொன்றும் இல்லாமல் வண்டிக்குள் படுத்துக்கொண்டு தூங்கியே அவன் தன் வாழ்நாட்களில் பாதியைக் கழித்திருக்கிறான். மற்றப் பாதி நாட்கள் அஜ்ஜாவுக்குச் சஞ்சலத்தைக் கொடுப்பதில் கழிந்திருக்கின்றன.

இந்த விஷயங்களெல்லாம் தெரிந்த பிறகு, அஜ்ஜாவின் மீதிருந்த அநுதாபம் எனக்கு அதிகமாயிற்று. ஆனால் அந்த அநுதாபத்தை நான் அவளிடம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அப்படிக்காட்டிக் கொள்வது அவள் ஏதாவது தப்பர்த்தம் செய்துகொள்வதற்கு ஏதுவாகுமென்று நான் நினைத்ததுதான் அதற்குக் காரணம். இதனாலேயே அலிகான் இறந்தபிறகு, அந்த ஈட்டிக்காரன் வந்து தனக்குச் சேரவேண்டிய பாக்கிக்காகக் குதிரை வண்டியையும் ஆடுகளையும் பறிமுதல் செய்தபோது நான் ஒன்றும் பணம் கொடுத்து உதவவில்லை. ஆனால் அதற்காக அவள் மனம் நோவதைப் பார்த்து என்னால் மௌனம் சாதிக்கவும் முடியவில்லை. சிறிது அச்சத்துடனே அவளை நெருங்கி, “அஜ்ஜா! தற்சமயம் அவற்றை மீட்டுக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையில் தான் அல்லா என்னை வைத்திருக்கிறார். ஆனாலும் அவற்றால் உனக்கு ஒன்றும் பயனில்லை. வேண்டுமானால் என்னிடமிருந்து அந்தப் பணத்தை நீ ரொக்கமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, உனது ஜீவியத்திற்கு ஏதாவது வழி தேடிக்கொள். இப்படி நான் வலுவில் உனக்கு உதவி செய்ய முன் வருவதைப் பற்றி நீ ஒன்றும் தப்பர்த்தம் செய்துகொள்ளாதே! உனது சகோதரன் மாதிரி என்னை.....” என்று நான் இழுத்தேன்.

இதைக் கேட்டதும் அஜ்ஜாவின் முகத்தில் ஏனோ ஒருவிதமான பயங்கரப் பீதி குடிக்கொண்டது. அவளுடைய

உதடுகள், 'உனது சகோதரன் மாதிரி என்னை.....உனது சகோதரன் மாதிரி என்னை.....' என்று திருப்பித் திருப்பி முணுமுணுத்தன்.

அதற்குமேல் என்னால் சம்மா இருக்க முடியவில்லை; நான் மெல்ல அவளது மெல்லிய கரத்தைப் பற்றினேன். ஆனால் "உன்னை 'நிக்கா' செய்துகொள்கிறேன்" என்று சொல்ல எனக்கு அப்போது தைரியம் வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, "உன்னை என்றும் நான் கைவிட மாட்டேன்!" என்று மட்டும் உறுதி கூறினேன். அதைக் கேட்டு அவளது முகம் மலர்ந்தது; அந்த முகத்தைப் பார்த்து எனது மனமும் மகிழ்ந்தது.

*

*

*

அடுத்த நாளே நாங்கள் இருவரும் வேலூருக்குப் பிரயாணமானோம். அங்கு போய்ச் சேர்ந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் எனது நண்பன் அப்துல் காதரைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். அவனைக் கண்டுபிடிப்பதில் எனக்கு அப்படி ஒன்றும் சிரமம் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் அவன் அப்போது வேலூர் லாங் பஜாரில் பெரிய அரிசி மண்டி வியாபாரியா யிருந்தான். அவனுடைய உதவியைக் கொண்டு அஜ்ஜாவை எங்கள் மதசம்பிரதாயப்படி விவாகம் செய்துகொண்டேன். அதற்குப் பிறகு அவனுடைய மண்டியிலேயே மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் எனக்குக் குமாஸ்தா வேலையும் கிடைத்தது.

நாலைந்து வருடங்கள் நாங்கள் 'பஹு குஷி'யாகக் காலத்தைக் கழித்தோம். இருந்தாலும் வாழ்க்கையில் வரவுக்கும் வயிற்றுப் பாட்டுக்கும் சரிக் கட்டுவதே சிரமமாயிருந்தது. இந்த நிலையில் அஜ்ஜாவின் கை நிறையத் தங்க வகையல்கள் வாங்கிப் போடவேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு உண்டாயிற்று. அந்த ஆசை

தான் கடைசியில் என்னை அஜ்ஜா நிராகரிப்பதற்குக் காரணமாகிவிட்டது!

கதையைக் கேளுங்கள் : ஒருநாள் எனது எஜமானன் என்னிடம் ஐந்நூறு ரூபாயைக் கொடுத்து, பாங்கில் போட்டுவிட்டு வரும்படி சொன்னான். அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு நான் நேரே நகைக் கடைக்குச் சென்றேன். அரை டஜன் தங்க வளையல்களை வாங்கி அஜ்ஜாவுக்குத் தெரியாமல் வீட்டில் வைத்துவிட்டு, எஜமானனிடம் சென்று பணம் பறி போய்விட்டதாகச் சொன்னேன். அப்பொழுது எனக்கு அந்தத் தெரியும் எப்படி வந்ததோ, அது எனக்கே தெரியாது. அதை இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் எனக்கு வியப்பாயிருக்கிறது. எனது போலி நடிப்பைக் கண்டு என்னுடைய நண்பன் ஏமாந்து விட்டான். “என்ன செய்வது, எதற்கும் நீ போலீஸில் எழுதி வை!” என்றான்.

அன்றிரவு வீட்டுக்குச் சென்றதும் அஜ்ஜாவை அன்புடன் அழைத்து அவளது கரங்களில் வளையல்களை இட்டேன். அவள், “இந்த வளையல்களை வாங்க உங்களுக்குப் பணம் ஏது?” என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

“உனக்குத் தெரியாமல் இத்தனை நாட்களாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தேன்!” என்று நான் அப்பொழுது பொய் சொன்னேன். கடைசி வரையில் நான் அந்தப் பொய்யை வெளிப்படுத்தாமலே இருந்திருக்கக் கூடாதா?

அன்று அவள் தலை குனிந்தபடி என் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் மனங்கனிந்து மெல்ல அவளது முகவாய்க்கட்டையைத் தொட்டு, அவளுடைய தலையை நிமிர்த்த முயன்றேன். அப்போது தன் மிருதுவான கரங்களால் அவள் எனது கையைத் தட்டிவிட்டு, முல்லைச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பின் களிப்பிலே என்னை

மறந்து நான் வளையல் வாங்க எனக்குப் பணம் கிடைத்த உண்மையை அவளிடம் சொல்லிவிட்டேன். அதே மூச்சில் 'விர்'ரென்று மண்டிக்குக் கிளம்பாமல் சிறிது நேரம் வீட்டிலேயே இருந்திருந்தால், நான் சொன்னதைக் கேட்டு அவளது முகம் திடீரென்று மாறுதல் அடைந்ததைப் பார்த்திருப்பேன் என்பது எனக்குப் பிறகுதான் தெரிந்தது!

*

*

*

மண்டிக்குப் போய்விட்டு அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்ததும் அஜ்ஜாவைக் காணவில்லை. அவளுக்குப் பதிலாகக் கட்டிலின்மீது ஒரு கடிதம் கிடந்தது. அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துப் படித்தேன் :

“எனது அன்புக்கு,

என் மனத்தை எவ்வளவோ சிரமத்துடன் திடப்படுத்திக் கொண்டு உமக்கு நான் இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். வெகு சீக்கிரத்தில் மறைந்துவிடப் போகும் எனது அழகு உமது அறிவைப் பாராக்கிவிட்டது. அதற்காக என்னை மன்னிக்கவும். நீர் முதலில் தெரிவித்தமாதிரி உம்மை நான் சகோதரனாகவே பாவித்திருந்தால்?.....வளையல்கள் பீரோவில் இருக்கின்றன. என்னைத் தேடவேண்டாம்; தேடுவதில் பயனில்லை.

அஜ்ஜா.”

இந்தக் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்போலிருந்தது. அதை ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு அந்தத் தங்க வளையல்களை விற்றுப் பணத்தைக் கொண்டுபோய் அப்துல் காதரிடம் சேர்த்தேன். அவளிடம் நடந்த கதையைச் சொல்லி, “என்னை மன்னிக்க வேணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

அவன் எனது வேண்டுகோளை லட்சியம் செய்யாமல், “அஜ்ஜா!” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே.

என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்த நிமிடம் அஜ்ஜா எனக்கு எதிரே வந்து நின்று புன்னகை புரிந்தாள். அப்துல் காதர், “நீ நினைத்தபடி நடந்துவிட்டது. ஆனாலும் என்னிடம் வேலை செய்யவோ, எனது முகத்தில் மீண்டும் முழிக்கவோ உன் கணவனுக்கு மனமிராது. ஆகவே இந்தப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்னைக்குப் போய் ஏதாவது வியாபாரத்துறையில் ஈடுபட்டு, மனம்போல் உங்களது வாழ்நாட்களைக் கழியுங்கள்!” என்று அவனிடம் சொல்லி, நான் கொண்டு வந்து கொடுத்த பணத்தைத் திருப்பி என்னிடமே கொடுத்துவிட்டான்.

மறுநாள் அவனை வாயார வாழ்த்திக் கொண்டே நாங்கள் சென்னைக்குப் பிரயாணமானோம் — அப்புறம் என்ன? முக அழகோடு அக அழகும் பெற்றிருந்த அஜ்ஜாவின் அரவணைப்பிலே நான் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன்!

மனித யந்திரம்

அன்றொரு நாள் பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தபோது, “காலண இருந்தால் கொடுங்க, ஐயா!” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சின்னஞ்சிறு சிறுமி ஒருத்தி எனக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஏனெனில் அவள் என் நண்பன் சிவராமனின் செல்வக் குழந்தை!—இந்தக் கதி அவளுக்கு எப்படி நேர்ந்தது?

“கஸ்தூரி! என்னைத் தெரிகிறதா, உனக்கு?”

“தெரிகிறது, மாமா!”

“அம்மா, அப்பா எல்லாம் எங்கே இருக்கிறார்கள்?”

“அம்மா வீட்டில் இருக்கிறாள்; அப்பா ஆஸ்பத்திரியிலே இருக்கிறார்!”

“அப்பா ஏன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்?”

“அவருக்குக் கால் என்னத்துக்கோ நடக்க வராமற் போச்சு; அதாலே அவர் ரெண்டு மாசமா ஆஸ்பத்திரியிலேதான் இருக்கிறார்.”

“சரி, வா! வீட்டுக்குப் போவோம்” என்று நான் அந்தச் சிறுமியைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றேன்.

*

*

*

சிவராமன் ‘பரஞ்சோதி மில்ஸ்’வில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்; மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளம். அந்தச் சம்பளத்தைக் கொண்டு அவன் வாழ்க்கையில் என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டியிருந்தது!

வாரத்தில் ஆறு நாட்கள் தண்ணீர்ச் சாதம் சாப்பிட்டாலும் ஒரு நாளாவது அவன் வத்தக் குழம்புச் சாதம்

சாப்பிட வேண்டும். நடு நடுவே உடம்புக்கு ஏதாவது வந்தால் அதையும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். மர்மாங்கத்துக்கு ஒரு முறையாவது புதுப் புடவை எடுத்துக் கொடுப்பதின் மூலம், தன் மனைவியின் மனதை அவன் திருப்தி செய்யவேண்டும். தங்க வளையல்களுக்குப் பதில் கண்ணாடி வளையல்களாவது வாங்கிப் போடவேண்டும். சினிமா, நாடகம், சர்க்கஸ் போன்ற தமாஷாக்களை அவளும் அவள் குழந்தையும் அவர்களுடைய ஜன்மத்தில் ஒரு தடவையாவது பார்க்கச் செய்ய வேண்டும். தன் பெண் விளையாடுவதற்காக அவன் 'ஸெலூலாய்ட்' பொம்மை, மூன்று சக்கர ஸைக்கிள் முதலியவை வாங்கித் தராவிட்டாலும் மரப் பாச்சி, ஓலைக் கிலுகிலுப்பையாவது வாங்கித் தரவேண்டும். வீடுதேடி வரும் விருந்தாளிகளை மனங்கோணமல் உபசரிக்கவேண்டும். பந்துமித்திரர்கள் அவ்வப்போது நடத்தும் கல்யாணம், கர்ணவேதனம், சீமந்தம் முதலிய விசேஷங்களில் மூக்கால் அழுது கொண்டாவது அவன் சன்மானம் செய்ய வேண்டும்!— அப்பப்பா! இத்தனை கஷ்டங்களுக்கு ஓர் ஏழைத் தொழிலாளி ஈடு கொடுப்பது எப்படி? இந்தக் கஷ்டங்களை யெல்லாம் அளவுகோலாக வைத்துக்கொண்டா முதலாளிகள் அவனுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள்?

இந்த லட்சணத்தில் அப்பா இரண்டு மாத காலம் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தால் பெண் ஏன் பிச்சை எடுக்க வரமாட்டாள்?

*

*

*

இப்படியெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டே சென்ற நான், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சிறுமியின் வீட்டை அடைந்தேன். அவளுடைய அம்மா என்னைக் கண்டதும், “வாங்க, அண்ணா! மன்னி செளக்கியமா?” என்று கேட்டபடி, என்னை வரவேற்றாள்.

“சௌக்கியந்தான்!” என்று சொல்லிவிட்டு, “கஸ்தூரியின் கதி ஏன் இப்படியாச்சு?” என்று நான் அவளை விசாரித்தேன்.

“கால் வித்தியாசம், அண்ணா! அவர் சம்பாதிக்கும் போதே கையில் ஒரு காலணை மிச்சமிருக்காது. இப்பொழுது கேட்கவேண்டுமா? அவர் பாயும் படுக்கையுமாகிவிட்டார். வேறு வழியில்லாமல் நான் இரண்டு பெரிய மனிதர்கள் வீடுகளில் வேலை செய்து வருகிறேன். நான் வேண்டாமென்று சொன்னாலும், கேட்காமல் கஸ்தூரியும் என்னுடைய கஷ்டத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறாள். இதுதான் அவளுடைய கதி!”

“ஏன், இந்தச் சங்கடமான சமயத்தில் முதலாளி உபகாரச் சம்பளம் ஒன்றும் கொடுத்து உதவி செய்யவில்லையா?”

“ஐயோ! உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்காமலிருப்பதோடு நின்றால் போதுமே! ‘அவருக்காக வேலை காத்திருக்காது’ என்று வேறே சொல்கிறார்களாமே!” என்றாள் அவள்.

இதைக் கேட்டதும் என் சிந்தனை சுழன்றது—என்ன அநியாயம்! கேவலம் ஒரு ‘மெஷின்’ வேலை செய்வதற்கு லாயக்கில்லாமற் போனால் அதைப் பழுது பார்க்க ரூபாய் ஆயிரம் வேண்டுமானாலும் எந்த முதலாளியும் செலவழிக்கத் தயாரா யிருக்கிறான். ஆனால் வாழ்நாட்கள் முழுதும் தன்னிடம் நாயாயுழைத்த ஓர் ஏழைத் தொழிலாளி வேலை செய்வதற்கு லாயக்கில்லாமற் போனால், அவனுக்காக ஒரே ஒரு ரூபாய் செலவழிக்கக் கூட மனம் வருவதில்லை!—மனிதன் என்ன, யந்திரத்தை விட அவ்வளவு மட்டமானவனா? இரும்பு யந்திரத்தை வேண்டுமானால் மனிதன் நினைத்தால் சிருஷ்டித்து விடலாம்; மனித யந்திரத்தை மனிதன் நினைத்தால்

சிருஷ்டித்துவிட முடியுமா?—இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டே நான் உட்கார்ந்திருந்தபோது, நொண்டி-நொண்டி நடந்த வண்ணம் உள்ளே நுழைந்தான் என் நண்பன். “என்னப்பா, இது?” என்றேன் நான்.

“வேறொன்றுமில்லை; கடவுளின் கருணை!—அவன் அருளால் என் கைகளும் கால்களும் இனிமேல் சரிப்பட்டு வராதென்று டாக்டர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்!” என்றான் அவன் விரக்தியுடன்.

“ஆ!” என்று அலறினான் அவன் மனைவி.

“அப்படினாலு இனிமே அப்பாவாலே வேலைக்குப் போகமுடியாது!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தாள் குழந்தை கஸ்தூரி.

“ஆமாம், அம்மா! இனிமேல் உன்னோடு நானும் சேர்ந்து பிச்சை எடுக்க வேண்டியதுதான்!” என்றான் அவன்.

என் கண்களில் நீர் துளித்தது. அதற்கு மேல் என்னால் ஒரு கணம்கூட அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்க முடியவில்லை; எழுந்து நடையைக் கட்டினேன்.

சொக்கி

கீவினூனை மட்டுமல்ல; கர்த்தபத்தைக்கூட மயக்கிக் கத்தச் செய்யும் அழகு வாய்ந்த அந்தி நேரம். பொன்னிற மான நெற்கதிர்கள் “சாய்ந்தாடம்மா, சாய்ந்தாடு!” என்று பாடாமல் பாடிய வண்ணம் பூங்காற்றில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தன. அந்த அழகைக் கண்களால் பருகியவண்ணம் களத்துமேட்டு வேலியின் அருகே உட்கார்ந்திருந்தான் முருகேசன். அறுவடை வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்த சொக்கியின் சமுழும் விழிகள் எப்படியோ அவனைக் கவனித்துவிட்டன. உடனே ஒவ்வொரு அங்க அசைவிலும் அழகு தோன்ற அவள் மெல்ல நடந்து வந்து அவனை நெருங்கி, “என்ன மச்சான்! யோசனை பலமாயிருக்குதே?” என்றாள்.

“உனக்குத் தெரியாதா!—அடுத்த மாசம் எனக்குக் கல்யாணமாச்சே!” என்றான் அவன்.

“நிசமாவா?”

“ஆமாம்.”

“பெண்ணு எங்கே?”

“பெரிய இடத்திலே!”

“பெரிய இடம்மா.....?”

“அப்படித்தான் எங்க அப்பா சொன்னாரு!”

“அப்படின்னா.....?”

“நீ இல்லேன்னு அர்த்தம்!”

“அப்போ நான் சின்ன இடத்துப் பெண்ணா?”

“ஆமாம்.”

“ நல்ல வேடிக்கைதான்.....!”

“ என்ன வேடிக்கை ?”

“ பாடுபடுகிறவன் வீட்டுப் பெண்ணு சின்ன இடத்துப் பெண்ணு ; அவன் பட்ட பாட்டிலே வயித்தை வளர்க்கிறவன் வீட்டுப் பெண்ணு பெரிய இடத்துப் பெண்ணு— அப்படித்தானே ?”

“ அப்படித்தான் இருக்குது, நியாயம் ! அதுக்குத்தான் இப்போ நான் உனக்கு ஒரு யோசனை சொல்லப் போறேன் ; நீ கேட்பயா ?”

“ சொல்லேன் ; நான் கேட்காப்பிட்டாலும் என் காது கேட்டுப்பிட்டுப் போகுது !”

“ விளையாடாதே, சொக்கி ! இப்போ எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா யிருக்குது.”

“ என்னுத்துக்கு வருத்தம் ?”

“ வேறே என்னுத்துக்கு வருத்தம் ? உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியலையேன்னுதான் வருத்தம் !”

“ அதுக்கு நீ என்ன செய்யப் போறே ?”

“ என்ன செய்யறது ?”

“ நீதான் சொல்லேன் !”

“ அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். இன்னிக்கு ராத்திரி நம்ம ரெண்டு பேரும் ஒருத்தருக்கும் தெரியாம எங்கேயாச்சும் ஓடிப் போயிடணும்.....”

“ ஐயையோ ! எனக்கோசரம் உங்க அப்பா, அம்மா, அவுங்க சொத்து, கித்து எல்லாத்தையும் விட்டுப்பிட்டா நீ என்னோடு ஓடி வந்திடுவே ?”

“ அதுக்குப் பார்த்தா நீயும் நானும் ஒருத்தரைவிட்டு ஒருத்தர் பிரிஞ்சிச் சாகிறவரையிலே கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கணுமே !”

“ ஏன் கஷ்டப்படணும் ? ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தாப் போல மேலோகத்துக்குப் போயிடுவோம் !”

“ அது பட்டணத்துப் பயலுங்க செய்யற வேலை யில்லே ? நாம்கூடவா அப்படிச் செய்பறது ?”

“ அப்போ.....?”

“ நீ என்னோட ஓடி வந்துடு !”

“ சரி !”

“ ஆமாம்; என்னைக் கேட்டயே, நீ மாத்திரம் இப்போ எப்படி அப்பா, அம்மாவை விட்டுப்பிட்டு என்னோடு ஓடி வந்துட்டேன்னு சொல்றே ?”

“ நானுன்னு பொம்மனாட்டி ! என்னிக்காச்சும் ஒருநாள் என்க அப்பா, அம்மாவை விட்டுப் பிரிஞ்சி, எவனோடாச்சும் போக வேண்டியவதானே ?” என்றாள் சொக்கி.

“ நீ எம்மட்டுப் புத்திசாலியா யிருக்கே !” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவளுடைய கன்னத்தை லேசாகக் கிள்ளினான் முருகேசன்.

*

*

*

மறுநாள் சொக்கியின் வீட்டில் ஏக ரகளை. “ வெளியே தலை காட்ட முடியலையே, நான் என்னு பண்ணுவேன் ?” என்று சொக்கியின் தந்தையான் தங்கமுத்து, தன் மனைவி பாக்கியத்தின்மீது எரிந்து விழுந்தான்.

“ என்மேலே கோவிச்சுக்கிட்டா நான் என்னு பன்றது ?”

“ என்னு பன்றதுன்னு என்னைக் கேட்கிறே ? எல்லாம் உன்னாலே வந்ததுதானே..... !”

“ என்னாலே என்ன வந்தது ?”

“ என்னு வந்ததா ? எதிர்த்த வீட்டிலே இருக்கிற பயலைக் கூப்பிட்டு, நல்லதங்காக் கதையைப் படி, ராஜா தேசிங்குக் கதையைப் படி, அதைப் படி இதைப் படின்னு படிக்கவச்சிப் பெண்ணை வீணாக் கெடுத்தவ நீதானே ?”

“நான்தான் படிக்கச் சொன்னேன் ; நீயுந்தானே அதைக் கேட்டுக்கிட்டிருந்தே ?”

“என்னமோ, நல்ல பிள்ளைன்னு பார்த்தேன் ; இப்படிச் செய்வானனு எனக்குத் தெரியுமா ? இப்போ மரணம் போகுது !”

இந்தச் சமயத்தில் அங்கே வந்த முருகேசனின் தந்தையான தர்மலிங்கம், “மானமாடா போகுது ? மரியாதையா என் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கிட்டு வரயா, இல்லையா ? இல்லேன்னா, வீட்டைக் கீட்டை யெல்லாம் கொளுத்தி உன்னை ஊரை விட்டே விரட்டிப்பிடுவேன் !” என்று இரைந்தான்.

“நான் எங்கே போய் உங்கப் பிள்ளையைக் கூட்டிக் கிட்டு வருவேன் ?” என்றான் தங்கமுத்து.

“ஏண்டா, என்னிடமா நீ கத்த வித்தையைக் காட்டப் பார்க்கிறே ? பெரிய பண்ணைக்காரன் மவன் வாட்ட சாட்டமா இருக்கானனு பெண்ணைச் சேர்த்து வச்சுட்டியா ?”

“ஐயய்யோ ! என்னதான் ஏழையா யிருந்தாலும் எங்க மேலே இப்படியா பழியைப் போட்டறது ?” என்றார் பாக்கியம்.

“பழியா போட்டேன், பழி ! இன்னிக்குச் சாயங்காலத்துக்குள்ளே என் மவனைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தாலாச்சு ; இல்லாட்டா அப்புறம் என்ன நடக்கிறதுன்னு பாரு !” என்று தோளின்மீதிருந்த துண்டை விறைப்புடன் எடுத்துக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தான் தர்மலிங்கம்.

தன்னுடைய பெண் தனக்குத் தேடிவைத்த அவமானத்தை நினைத்து ஏற்கெனவே வருந்திக் கொண்டிருந்த தங்கமுத்துவுக்குத் தருமலிங்கத்தின் வார்த்தைகள் தாங்க

முடியாத ஆத்திரத்தைக் கொடுத்தன. “உனக்குப் பிள்ளையாடா வேணும், பிள்ளை? என் குலத்தைக் கெடுத்த அவனை உசிரோடு வைக்கிறேனா, பார்!” என்று தன் மனத்திற்குள் கருவிக் கொண்டான்.

அதற்கேற்றாற்போல் மறுநாள் சொக்கியும் முருகேசனும் ஆட்டுப்பட்டி என்னும் கிராமத்தில் இருப்பதாகத் தங்கமுத்துவுக்குத் தகவல் கிடைத்தது. உடனே, அவன் கத்தியும் கையுமாக ஆட்டுப்பட்டியை நோக்கி நடந்தான்.

*

*

*

“அடேய், முருகேசா! அகப்படமாட்டோம்னு நினைச்சுக்கிட்டியா? கதவைத் திறடா!” என்று கத்தினான் தங்கமுத்து.

தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்கென்றே இயற்கையாயமைந்த குணத்தினால் முருகேசனைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டு, சொக்கி முன்னால் வந்து நின்று கதவைத் திறந்தான். தந்தையின் கையிலிருந்த கத்தி அவளுடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தது; “ஐயோ!” என்று அலறினாள்.

“‘ஐயோ!’ன்னா சொல்றே? எத்தனை நாளாக் காத்துக்கிட்டு இருந்தே, எனக்கு இப்படி அவமானத்தைத் தேடி வைக்க?”

“நான்தானே அப்பா, உங்களுக்கு அவமானத்தைத் தேடி வச்சேன்? என்னை வேணும்னா கொன்னுப்பிடுங்க!”

“உன்னைக் கொன்னுப்பிட்டறதா! என் குலத்தைக் கெடுத்தவன் அவன்தானே? எங்கே அவன்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே, உள்ளே நுழைந்தான் தங்கமுத்து.

சொக்கி ஓடோடியும் சென்று அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அப்பா! நான் சொல்றதைக் கேளுங்கப்பா! நீங்க என்னதான் பண்ணினாலும் இனிமே கெட்ட பால் நல்ல

பாலா: ஆகப்போறதில்லே! அவரைக் கொன்னுட்டா யாருக்குக் கஷ்டம்? எனக்குத்தானே? நான் கஷ்டப்பட்டா உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிராதா, அப்பா?" என்று உருக்க முடன் கேட்டாள்.

தங்கமுத்துவின் மனம் இளகிவிட்டது; கையிலிருந்த கத்தியும் நழுவிக்கீழே விழுந்துவிட்டது. ஒன்றும் புரியாமல் இரு கரங்களாலும் தலைமயிரைப் பிடிப்பதுபோல் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அப்பொழுது எதிர்பாராதவிதமாக அவனுக்கு எதிரே வந்த தருமலிங்கம், "எங்கேடா, என் பிள்ளை?" என்று இரைந்து கேட்டான்.

குரல் ஒலியிலிருந்து தன்னுடைய தந்தை என்பதை உள்ளேயிருந்தபடியே ஊகித்துக்கொண்ட முருகேசன், "இதோ இருக்கிறேன், அப்பா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே வந்தான். அவனைக் கண்டதும், "ஏண்டா, என்னை இப்படி ஊர் சிரிக்க வைக்கணும்னு எத்தனை நாளா நினைச்சுக்கிட்டு இருந்தே?" என்று கேட்டான் தருமலிங்கம்.

"நானா அப்பா சிரிக்க வச்சேன்?" என்று திருப்பிக் கேட்டான் முருகேசன்.

"பின்னே யாருடா?"

"நீதானே அப்பா, சிரிக்க வச்சுக்கிட்டே? நான் வேணும், வேணும்னு சொன்னாக்கூடப் பெரிய இடத்திலே பெண்ணைப் பார்த்தே.....!"

"ஓ, கழுதை! அதிகப்பிரசங்கித்தனமாப் பேசாதே!" என்று அவன் வாயை அடக்கிவிட்டு, "இப்போ மானம் போகுதே, அதுக்கு என்ன பன்றது?" என்று முணு முணுத்தான் தருமலிங்கம்.

“வேறே என்ன செய்யறது, அப்பா? எங்க ரெண்டு பேருக்கும் பேசாம கல்யாணத்தைப் பண்ணி வச்சுட வேண்டியதுதான்!” என்று புன்னகையுடன் சொல்லிய வண்ணம் தன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சொக்கியைச் சுட்டிக் காட்டினான் முருகேசன்.

தருமலிங்கத்துக்கு இது சரியென்று பட்டது; அவன் சிரித்துவிட்டான். அதுதான் சமயமென்று அவன் காலில் வந்து விழுந்தாள் சொக்கி.

உடனே தருமலிங்கம் தங்கமுத்துவின் தோளின் மேல் கையைப் போட்டுக்கொண்டு, “நடந்ததையெல்லாம் மறந்துடு, தங்கமுத்து! ஏதாச்சும் ஒரு வண்டியைப் பாரு; ஊருக்குப் போகலாம். நாளைக்கு ஒரு முகூர்த்தம் இருக்கு தாம். அந்த முகூர்த்தத்திலேயே நாலு பேருக்கு முன்னாலே நம்ம குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கண்ணாலே பார்க்கலாம். அப்படிச் சேஞ்சாத்தான் ஊரிலே ஒரு கழுதையும் நம்மைப் பார்த்து ஒண்ணும் சொல்லாது!” என்றான்.

“அப்படியே சேஞ்சுட்டாப் போச்சு!” என்றான் தங்கமுத்து.

அவ்வளவுதான்; “ஐயோ, என்னைக் கிள்ளாதே!” என்றாள் சொக்கி, அவனைக் கிள்ளிக்கொண்டே.

“உஸ்.....” என்று அவள் வாயைப் பொத்தினான் முருகேசன்.

ரிக்ஷாவாலா

சென்ற வருடம் கைலாசநாதர் கோயிலுக்குச் சென்ற நேயர்கள், அந்தத் தோட்டக்காரக் கிழவனைப் பார்த்திருக்கலாம். அந்த வயோதிகனின் பெயர் காளிமுத்து; வயது அறுபதுக்குமேலிருக்கும். தளர்ந்து மெலிந்த அவன் சடலத்தில் ஏதோ சஞ்சலம் ஊறிக் கிடந்தது. அந்தச் சஞ்சலத்தின் சாயை, அவனது வாடிவதங்கிய வதனத்தில் எப்பொழுதும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கோயிலில் காசிலிங்கப் பண்டாரம் என்று ஒருவன் இருந்தான். சுவாமிக்கு நிவேதனம் செய்வதற்காகச் சாதம் சமைத்து வைப்பது, பூசை நேரத்தில் மணி அடிப்பது, கோயிலைக் கூட்டிச் சுத்தமாக வைப்பது முதலியன அவனுடைய வேலைகள்.

ஒரு நாள் காசிலிங்கம், “என்ன சுவாமி! இந்த ஏகாந்த வாழ்வில் ஒரு கவலைக்கும் இடமில்லையே? அப்படியிருக்கும்போது, தங்களுடைய மனம் ஏன் சதா சஞ்சலத்தில் உழன்றுகொண்டிருக்கிறது?” என்று காளிமுத்துவைக் கேட்டான்.

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுக்குப் பிறகு, “சஞ்சலம் என்ன, சுவாமி.....!” என்று ஆரம்பித்தான் காளிமுத்து. துக்கம் அவனுடைய தொண்டையை அடைத்தது. அவன் ஏதோ கதை சொல்லப் போகிறான் என்பதை ஊகித்துக்கொண்ட காசிலிங்கம், கிழவனின் முகத்தையே

இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை; கிழவன் இரண்டு துளிக் கண்ணீர் விட்ட பிறகு, தன்னுடைய கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் :

*

*

*

“ ரிக்ஷா இழுத்துப் பிழைக்கும்படிதான் என்னை என் பெற்றோர் வளர்த்திருந்தார்கள். வாலிபம் இருக்கும் வரையில் அந்தத் தொழில் எனக்கு வழி காட்டிக்கொண்டு வந்தது. அதற்குப் பிறகு என் வண்டியில் ஏறி என்னை ஆதரிப்பதற்குப் பதிலாகச் சிலர் என்னைக் கண்டதும் இரக்கப்பட்டார்கள். வேறு சிலர், ‘ இவன் அவசரத்துக்கு உதவாத ஆசாமி!’ என்று தங்கள் வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். ஆனாலும் அந்தத் தொழிலை விட்டால் எனக்கு அப்போது வேறு கதி ஒன்றும் இல்லாமல் இருந்தது.

ஒரு சமயம் தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் வரையில் எனக்குப் போதிய சவாரி கிடைக்கவில்லை. வண்டிக் காரனுக்கு வாடகை கொடுப்பதற்கே வழியில்லாமல் போய் விட்டது. நான்காவது நாள் நாலணவுக்குக்கூட வழியில்லாமல் தெருவெல்லாம் சுற்றி யலைந்த பிறகு, ஒரு சாலையின் ஓரமாக வண்டியை நிறுத்திவிட்டுச் சற்று உட்கார்ந்தேன்.

அப்பொழுது, ‘ அடே, யாரடா அவன்! அங்கே வண்டியை ஏன் நிறுத்தினாய்? ‘ ரிக்ஷா ஸ்டாண்ட்’ என்னத்திற்காக இருக்கிறது?’ என்று அத்தடிக்கொண்டே ஒரு போலீஸ்காரன் வந்தான்.

நான் பேசாமல் எழுந்து நின்றேன். ‘ என்னடா முழிக்கிறே? வா, ஸ்டேஷனுக்கு!’ என்றான் அவன்.

அப்பொழுது என் கையில் ஏதாவது காசு இருந்தாலும் ஒரு நாலணுவை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்துத் தப்பித்துக் கொண்டிருப்பேன். அதுவும் இல்லை. எனவே பேசாமல் வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னால் நடந்தேன்.

*

*

*

10 நூநாள் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டுக்குப் போவதற்காகக் கிளம்பினேன். அப்பொழுது என் மனைவி மாங்காளி பூரண கர்ப்பிணி. அவள், 'கையிலே காசு இல்லாமல் கோர்ட்டுக்குப் போய். என்னு பண்ணப் போறே? அவன் அபராதம் போடமாட்டானா?' என்று கேட்டாள்.

'என்னு பன்றது? ஜெயில்லே இருந்துட்டுத்தான் வரணும்!'

'ஐயோ! நான் இருக்கிற இந்த நிலையிலே என்னை ஒண்டியா விட்டுப்பிட்டா நீ ஜெயிலுக்குப் போகப் போறே?'

'நான் உசிரோடு இருக்கத்தானே இப்படிச் சொல்றே? இல்லாட்டா என்னு பண்ணுவே? அது மாதிரி நினைச்சுக்கோ! எல்லாம் கடவுள் இருப்பார்!'

'இருக்காரே, இந்த நாலு நாளா! கையிலே ஒரு காசும் இல்லாமே ஜெயில்லே போட்டறதுக்கு!' என்றாள் அவள்.

நான் அவளைப் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து சென்றேன்.

*

*

*

இரண்டு வாரங்கள்தான் எனக்குச் சிறைவாசம் கிடைத்தது. அதற்குள் என் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டது!

சிறைவாசம் முடிந்து வீட்டிற்கு வந்தேன்; ஒரே ஏமாற்றம். வீட்டில் பூரண கர்ப்பிணியா யிருந்த எனது மனைவியைக் காணவில்லை. அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்களை விசாரித்தபோது, அவர்கள் சொன்ன சேதிதான் என்னை இந்த ஆண்டிகள் கூட்டத்தில் சேர்த்துவிட்டது.

நான் சிறை சென்ற மறுநாளே அவள் பிரசவ வேதனைக்கு உள்ளானாள். யாரோ கொடுத்த தகவலின் பேரில், 'ஆம்புலன்ஸ்' கார் வந்து அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிக்கொண்டு போயிற்றும். அன்றிரவு ஆஸ்பத்திரி சேவகன் வந்து அவள் இறந்துவிட்ட சேதியைத் தெரிவித்தானாம். அவன்ிடம் அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள், 'நமக்கு ஏன் வீண் வம்பு?' என்று நினைத்தோ என்னமோ, 'அவளுக்கு இங்கே யாரும் இல்லை' என்று சொல்லி விட்டார்களாம்.

இதைக் கேட்டதும் என் மனம் எப்படி இருந்திருக்கும்? என்னை யாரோ அந்தரத்தில் தூக்கிச் செல்வதுபோல் இருந்தது; மெய் மறந்து நின்ற இடத்திலேயே நின்றேன். இப்படி எவ்வளவு நேரம் நின்று கொண்டிருந்தேனோ எனக்குத் தெரியாது. 'அடேய், நாலு நாள் வண்டி வாடகை எங்கே?' என்று யாரோ என்னைக் கேட்பது கேட்டுத் திரும்பினேன். வண்டிக்குச் சொந்தக்காரன் எனக்கு எதிரே நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டு, 'எங்கே போகிறோம்?' என்று தெரியாமல் ஓடினேன்.

அதற்குப் பிறகு சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்கள் எப்படியோ கழிந்தன. கடைசியில் இந்தக் கைலாச நாதரின் கிருபையால் எனக்கு இங்கே ஒரு வேலை கிடைத்தது. என்னமோ காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வருகிறேன். என்றாலும் அந்தக் கவலை மட்டும் என்னை விட்டுத் தொலையவில்லை. என்ன செய்வது?" என்று கிழவன் தன் கதையைச் சொல்லி முடித்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் கைலாசநாதர் கோயிலின் தர்மகர்த்தாவான தர்மதீர நாயக்கர் காரில் வந்து இறங்கிக் கோயிலுக்குள்ளே நுழைந்தார். அவரைப் பார்த்ததும், “அதோ, தர்மகர்த்தா வந்துவிட்டார் ; நான் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தான் கிழவன்.

அதுவரை அவன் சொன்ன கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காசிலிங்கம் ஒரே வியப்புடன், “தர்மகர்த்தா வேறு யாருமில்லை, சுவாமி! உம்முடைய பிள்ளைதான். இவரை ஈன்ற பிறகுதான் உமது மனைவி இறந்து போனாள். அந்த ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்த்து வந்த ஒரு ‘நர்ஸ்’ ஸால் இவர் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டார். வேண்டுமானால் அந்தக் கதையை அவரையே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இப்பொழுது கேட்ட கதையிலிருந்து நீங்கள் தான் அவருடைய தந்தை என்று எனக்கு இன்றுதான் தெரிந்தது!” என்றான்.

“ஆ!” என்று அலறினான் கிழவன். ஆச்சரியத்தால் அவனுடைய விழிகள் பிதுங்கின. ஒரு நிமிஷம் அவனுடைய இதயம் ‘படபட’ வென்று அடித்துக்கொண்டது. மறு நிமிஷம் அது ‘டக்’கென்று நின்றுவிட்டவே, கிழவன் ‘பொத்’ தென்று கீழே விழுந்துவிட்டான்.

சஞ்சலம் சாவில் முடிந்துவிட்டது !

★★★★ சீக்தூப்பா ★★★★★

அன்று மாலை நான் வீட்டிற்குள் நுழையும்போது அவனைத் தவிர வேறு யாரும் அந்த வீட்டில் இல்லை. அப்போதுதான் அவள் கூடத்திலிருந்த கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று முகத்தில் பௌடரைப் பூசிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அவளைப் பார்க்கும்போது சமையலறைக்குத் திருடச் சென்ற கறுப்புப் பூனை, சாம்பலைப் பட்டதும் படாததுமாகப் பூசிக்கொண்டு எதிரே வருவதுபோலிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் என்னையும் அறியாமல் நான் சிரித்துவிட்டேன். எனது சிரிப்பின் ஒலியைக் கேட்டதும் அவள் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்பொழுது அவள் முகத்தில் தோன்றிய நாணத்தின் சாயல் எனக்கு ஒருவிதமான இதத்தைக் கொடுத்தது. அடுத்த கணமே அவள் முகத்தை இரு கைகளாலும் பொத்தியவண்ணம் தன் அறைக்குள் ஓடி ஒளிந்துகொண்டாள்.

*

*

*

அவள் வேறு யாருமில்லை; அத்தையின் மகள்தான். பெயர் நீலா. நான் எப்படி தாய் தந்தையற்ற அனாதையோ, அதேமாதிரி அவளும் தாய் தந்தையற்ற அனாதை. இருவரும் எனது சித்தப்பாவின் பாதுகாப்பில்தான் இருந்தோம். அவர் எனது அப்பாவுடன் பிறந்தவர்தான்; ஆனாலும் என்னைக் கண்டால் அவருக்கு ஏனோ பிடிப்பில்லை. சித்தி ழட்டும் எங்களிடம் கூடியவரையில் விசுவாசத்துடனே நடந்துகொண்டாள்.

என்றைக்காவது ஒரு நாள் இரவு வெகு நேங்குழித்து நான் வருவேன். அம்மாதிரி சமயங்களில் எனக்காக என் சித்கி காத்திருக்க முடியாது. அவளை முதலில் சோற்றில் தண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டு வந்து படுத்துக் கொள்ளச் சொல்வார் சித்தப்பா. அத்துடன் நின்றாலாவது எவ்வளவோ நன்றாயிருக்குமே; அதுவும் கிடையாது. தெருக் கதவை வேறு சாத்தித் தாளிட்டு விடுவார். நான் வந்தால் படுத்துக் கொள்வதற்கு வேறு எந்த வீட்டுத் திண்ணையையாவது தேடிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இந்த லட்சணத்தில் நீலா என்னைக் காதலித்தாள் என்றால் அது என்னுடைய கஷ்ட காலந்தானே?

அப்பொழுது நான் மேற்கொண்டிருந்த தொழிலோ பத்திரிகையில் வெளியாகும் கதைகளுக்குப் படம் போடுவது. நான் ஒன்றும் அப்படிப் பிரமாதமான ஓவியக் காரனுமல்ல; இளம் ஓவியக்காரன். ஓரிரண்டு பத்திரிகைகளில் இடம் கிடைப்பதே கஷ்டமாயிருந்தது. அதற்குக் கூட வழி காட்டியவன் எனது பள்ளிக்கூடத்து நண்பனான 'சுந்தர்' தான். அவன் டெல்லியில் பிரசித்தி பெற்ற ஓர் ஆங்கில வாரப் பத்திரிகையில் மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பளமாகப் பெறும் பேர்போன ஓவியக்காரன்; அவனும் தன்னால் ஆனமட்டும் எனக்கு எங்கேயாவது மாதச் சம்பளத்தில் வேலை தேடிக்கொடுக்க வேண்டும் என்று முயன்று வந்தான்; முடியவில்லை.

அதிகமாய்ப் போனால் மாதம் பத்துப் பதினைந்து ரூபாய்க்கு மேல் எனக்கு வரும்படி கிட்டாது. இது அப்படியே எனது சித்தப்பாவுக்கு அர்ப்பணமானாலும் அவருக்குக் கொஞ்சம் திருப்தியா யிருக்கும். அதற்கும் குறுக்கே இருந்தது எனது ஒரே ஒரு தம்பியின் படிப்பு. "இப்படி யிருந்தால் எந்தச் சித்தப்பாவுக்குத்தான்

அதிருப்தி இல்லாமலிருக்கும்?" என்று என்னை நானே தேற்றிக்கொள்வேன்.

*

*

*

ஒரு நாள் என்னவோ அவளும் நானும் மணக்கோலத்தில் இருப்பதுபோல் படம் போட்டுப் பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை உண்டாயிற்று. போட்டுப் பார்த்தேன்; வெகு நன்றாக அமைந்துவிட்டது. எனது அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டே அந்தப் படத்தை இப்படியும் அப்படியுமாக வைத்துப் பைத்தியக்காரன் மாதிரி பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்தச் சமயத்தில் அடுப்பங்கரையில் இருந்தபடி சித்தி என்னைக் கூப்பிடவே, அதை அப்படியே மேஜைமீது வைத்துவிட்டு நான் எழுந்து சென்றேன். திரும்பி வருவதற்குள் அந்தப் படத்தை நீலா எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். எனக்கு அவளிடமிருந்து எப்படியாவது அதைப் பிடுங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. எப்படிப் பிடுங்கிக்கொள்வது? சித்தி வீட்டில் இருக்கிறாளே!

நல்ல வேளையாகப் பக்கத்து வீட்டில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகும் பெண்ணுக்கு நலங்கு வைக்கிறார்கள் என்பதற்காகச் சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் சித்தி சென்றுவிட்டாள். அதுதான் சமயம் என்று நான் மெல்ல அவளது அறையின் பக்கம் சென்று எட்டிப் பார்த்தேன். அப்பொழுது அந்தப் படத்தை வைத்துக் கொண்டு அவள் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நீலா!” என்றேன்.

திரும்பிப் பார்த்தாள். “இந்தப் படத்தில் இருப்பவர்கள் யாரோ?” என்று ஏதும் அறியாதவள்போல் என்னைக் கேட்டாள்.

“ஏன், தெரியவில்லையா? நீயும் நானும் தான்!”

“இப்படி நடக்குமென்ற நினைக்கிறீர்கள்?”

“நடக்காது!”

“ஏன் நடக்காது?”

“சித்தப்பா சொல்வதை நீ கேட்டதில்லையா?”

“என்ன சொல்கிறார்?”

“என்னுடைய லட்சணத்துக்கு உன்னைக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டியது தான் பாக்கி என்கிறார்!”

“ஆமாம், உங்களைக் கண்டால் ஏன் அவருக்கு வெறுப்பா யிருக்கிறது?”

“இது தெரியாதா? நான் அவருடைய அண்ணாவின் பிள்ளை; அதிலும் வரும்படி கட்டை!”

“நான் துர்ப்பாக்கியசாலி! உங்கள் அப்பாவாயிருந்தால் அப்படிச் சொல்வாரா?” என்றாள் அவள் சோகக் குரலில்.

“நானும் துர்ப்பாக்கியசாலி தான்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவளுடைய கையிலிருந்த படத்தை நான் பிடுங்கப் போனேன்.

“வேண்டாம், என்னிடமே இருக்கட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் அந்தப் படத்துடன் ஓட எத்தனித்தாள். நான் விடவில்லை; அவள் ஓட, நான் ஓட ஓடிக் கொண்டே இருந்தோம். கடைசியில் வேறு வழியின்றி நான் அவளுடைய பின்னலைப் பிடித்துக்கொண்டேன்.

இந்தச் சமயத்தில் யாரோ தெருவாயிலில் வருவது போலிருந்தது. திடுக்கிட்டுத் திடீரென்று பிடித்துக் கொண்டிருந்த பின்னலை விட்டுவிட்டு, ‘இந்தப் பூனையும் அந்தப் பாலைக் குடிக்குமா!’ என்பதுபோல் மெல்ல

எனது அறைக்கு வந்துவிட்டேன். நான் பின்னலை விட்ட வேகத்தில் அவள் கீழே விழுந்துவிட்டாள். அப்பொழுது அங்கே வந்த சித்தி, “ஐயோ, பெண்ணே!” என்று சொல்லி, அவளை வாரி எடுத்து அணைத்துக்கொண்டாள்.

“புடவை தடுக்கி விழுந்துவிட்டேன், மாமி!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவள் என்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் குறுநகை பூத்தாள். அப்பொழுது நான் திருதிரு வென்று விழித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

*

*

*

இந்தச் சம்பவம் நடந்த சில நாட்களுக்குப் பிறகு, சித்தப்பா நான் வெகு நாட்களாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சேதியைக் கொண்டு வந்தார். அன்று அவர் வேலையிலிருந்து வரும்போதே என்றுமில்லாத உற்சாகத்துடன் சித்தியைக் கூப்பிட்டு, “அடியே! நீலா அதிர்ஷ்ட சாலிதான். அவளுக்கு நல்ல இடத்தில் வரன் கிடைத்து விட்டது. பிள்ளையாண்டானின் பெயர் சுந்தரராகவலாம். மாதம் இருநூறு ரூபாய் சம்பாதிக்கிறோம். வரதட்சணை ஒரு தம்படிகூட வாங்கக்கூடாது என்கிறோம். ஆனால் பெண்ணை நேரில் கண்டு, ‘உனக்கு என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள இஷ்டந்தானா?’ என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டுத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சம்மதிப்பானாம். நாளைக்கு அவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் நம் வீட்டுக்குப் பெண்ணைப் பார்க்க வருகிறார்கள்!” என்றார்.

“நல்ல வரனைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டீர்கள்! ஏன், வீட்டிலேயே இருக்கும் வரனுக்கு என்ன?” என்று எரிந்து விழுந்தாள் சித்தி.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்; நீ பேசாமல் வேலையைப் போய்ப் பார்!” என்றார் சித்தப்பா.

மறுநாள் பிள்ளை வீட்டார் வந்தார்கள். மாப்பிள்ளையைக் கண்டதும் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவன் வேறு யாருமில்லை; எனது பள்ளிக்கூடத்து நண்பன்; 'சந்தர்' என்னும் புனைப்பெயர் பூண்ட சுந்தர ரர்கவன்!

“செளக்கியமா?” என்று சம்பிரதாயப்படி நான் அவனை விசாரித்தேன்.

“செளக்கியந்தான்; இனிமேல் நீயும் செளக்கியமாயிருக்கலாம்” என்று ஒரு போடு போட்டான் அவன்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“அதைப்பற்றி நான் உனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறேன்; இன்று வரும்” என்றான் அவன்.

இந்தச் சமயத்தில் சித்தப்பா அவனைக் கூப்பிட்டனுப்பினார்—பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக. அவனும், “இதோ வந்துவிடுகிறேன்!” என்று என்னிடம் சொல்லி விட்டுச் சென்றான். அவன் சொன்னதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் நானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றேன்.

வீட்டுக் கூடத்தின் ஒரு மூலையில் சோகமே உருவாய் நின்றுகொண்டிருந்தாள் நீலா. அந்த நிலையில் அவளைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாயிருந்தது. அவள் குறிப்பை ஒருவாறு அறிந்து கொண்டவன்போல், “என்னைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள உனக்குச் இஷ்டமில்லையல்லவா?” என்று கேட்டான் சுந்தர்.

“ஆ.....மா.....ம்.....!” என்று மென்று விழுங்கிக் கொண்டே சொன்னாள் அவள். இதைக் கேட்டதும்

சித்தப்பாவின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தது. “பின்யாரைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாய்?” என்று அவர் கர்ஜித்தார்.

“அத்தா...னைத்...தான்...!” என்று இழுத்தாள் நீலா.

“இந்தச் சாப்பாட்டு ராமனையா?”

“ஆமாம், மாமா!”

அதற்குள், “அட! உன்னை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டா என்னை வரனாகத் தேடிப் பிடித்தார்கள்?” என்றான் ‘சுந்தர்’ ஆச்சரியத்துடன்.

“ஆமாம், நான் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே, இல்லையோ? அதனால் அவளும் எனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும் என்று சித்தப்பா நினைத்தார்!” என்று நான் அவனுக்குச் சமாதானம் கூறினேன்.

“இதெல்லாம் வாழ்க்கையில் சகஜந்தானே! எனக்கு மட்டும் என்றைக்கும் வேலை யிருக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆனால் இனிமேல் உனக்கும் ஒன்றும் கஷ்டமில்லை. எங்கள் பத்திரிகை இம்மாதத்திலிருந்து வாரம் இருமுறையாக வருகிறது. இன்னொரு ‘ஆர்ட்டிஸ்ட்’ தேவை என்றார்கள். நான் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னேன். ‘சரி’ என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். எடுத்ததும் சம்பளம் நூறு ரூபாய். கடிதம் இன்று வரும் என்றேனே, அந்தக் கடிதத்தில் இதைத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். ஆகவே எனக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்குள் நீயும் இந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு என்னுடன்

டெல்லிக்குக் கிளம்பத் தயாரா யிரு !” என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தான் சுந்தர்.

அவனுடைய சிரிப்பில் எனது சித்தப்பாவும் எதிர்பாராத விதமாகக் கலந்துகொண்டார்.

நான் நீலாவைப் பார்த்தேன் ; நீலா தரையைப் பார்த்தாள் !

புத்திசூசியவம்

துணியைத் துவைத்துப் பிழிந்து தோளில் போட்டுக் கொண்டாள் ; குளித்து முழுகிக் கூந்தலை விரித்து விட்டுக் கொண்டாள் ; குடத்தில் நீரை நிரப்பி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டாள் ; குனிந்த தலை நிமிராமல் குளத்தங் கரையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தாள்.

குடும்பப் பெண் ; குறுகுறுப்பான பார்வை ; கண்ணிமைகள் கொட்டும்போது யாரையோ 'வா, வா' என்றழைப்பதுபோலிருந்தது. நகை முகம் ; குழி விழுந்த கன்னங்கள் ; நடக்கும் கைவீச்சில் ஒரு கவர்ச்சி ; நடையிலே ஒரு சிங்காரம் ; நடுநடுவே தண்ணீர் 'தொளக், தொளக்' என்று தளும்பும் சத்தம்.

அவள் பெயர் முத்தம்மா. ஆண்டியப்பனுக்கும் அவளுக்கும் கல்யாணமாகிப் பத்து மாதங்கள் தான் ஆகியிருந்தன.

“முத்தம்மா!”—இப்படி அவளுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு குரல்.

திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு காலத்தில் அவள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிருந்த சாத்தப்பன் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

‘இவன் எப்படி இங்கே வந்தான்?’ — இவ்வாறாயோசித்துக்கொண்டே முத்தம்மா பேசாமல் நின்றாள். சாத்தப்பன் ஆசாபாசத்தோடு அவளை நெருங்கினான்.

“என்னு, முத்து! நல்லா யிருக்குதில்லே, நியாயம்?”

“நான் என்னு செய்வேன்?”

“என்னு செய்வேனா? ‘கட்டிக்கிட்டா உன்னைத்தான் கட்டிக்குவேன், இல்லாட்டா கிணத்திலாச்சும் குட்டையிலாச்சும் விழுந்து சாவேன்’னு சொன்னியே, மற்ற துட்டியா?”

“என்னமோ, எல்லாரும் சொல்லிக்கிட்டாப்போல நாமும் சொல்லிக்கிட்டோம்.....”

“ஓஹோ! நீ என்மேலே வச்சியிருந்த ஆசையெல்லாம் அம்மட்டுத்தானா?”

“ஆசை யிருந்தாப் போதுமா? தமயந்திக்காச்சும் சுயம்வரம் வச்சாங்க; அவ தனக்குப் பிடிச்ச நளமவாராசனுக்கே மாலையிட்டா! என் கல்யாணத்துக்கு அப்படியா வச்சாங்க, நான் உனக்கே மாலையிட?”

“சுயம்வரம் வச்சாத்தானா? பொம்மியம்மா மதுரை வீரன் சாமியோட ஓடிவந்தமாதிரி நீ என்னோட ஓடிவந்துட்டா, என்னு?”

“ஐயோ! அப்படிச் சேஞ்சா நாலு பேரு என்னு சொல்லுவாங்க? அதாலே உனக்கும் கெட்ட பேரு; எனக்கும் கெட்ட பேருதானே?”

“நல்லாச் சொன்னே! இப்போ பொம்மியம்மாவுக்கும் மதுரைவீரன் சாமிக்கும் ஊரிலே கெட்ட பேருவந்துடுத்தா?”

“சாமியும் நாமும் ஒண்ணா? ஊரிலே பார்த்தா ஒருத்தர் மேலே ஒருத்தர் ஆசை வச்சுக் கல்யாணம்

பண்ணிக்கிட்டவங்களும், தாய் தவப்பன் பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சவங்களும் ஒரே மாதிரியாய்த் தான் இருக்காங்க! இப்போ கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டேனே, அந்த மனுசனும் என்னை ஒண்ணும் சிம்மா சனத்திலே உட்காரவச்சிச் சோறு போடலே; இல்லே, உன்னையே கல்யாணம் சேஞ்சிக்கிட்டிருந்தாலும் நீயும் என்னை ஒண்ணும் சிம்மாசனத்திலே உட்காரவச்சிச் சோறு போடப் போகிறதில்லே. அன்னிக்கே ஆணுக்கு இப்படி, பெண்ணுக்கு இப்படின்னு தலையிலே எழுதி வச்சானே, அந்தப் பிரம்மன் எழுத்துப்படித்தான் எல்லாம் நடக்கும். அதாலே, நடந்தது நடந்து போச்சு; இனிமே என்னை நீ மறந்துடு.....!”

அதற்குள் பொறுமையை இழந்துவிட்ட சாத்தப்பன், “நானா மறந்துடுவேன்?” என்று சொல்லிக்கொண்டே முத்தம்மாவின் கரத்தைப் பற்றினான்.

“சீ! விடு, விடு!” என்று அவனிடமிருந்து தன் கையை விடுவித்துக்கொண்டு, ‘விர’ரென்று வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் முத்தம்மா.

*

*

*

என்னதான் சாத்தப்பன் தன்னைக் காதலித்திருந்தாலும் தான் இன்னொருவனுக்குச் சொந்தமான பிறகு அவன் தன் கரத்தைப் பலவந்தமாகப் பற்ற வந்ததை முத்தம்மா வெறுத்தாள். ‘இப்படியுமா அவனுக்குப் புத்தி கெட்டுப் போய்விடும்?’ என்று எண்ணிக்கொண்டே அவள் தன் வீட்டை நெருங்கியபோது, வாசலில் ஒரு கட்டை வண்டி வந்து நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்த வண்டி தன் பிறந்தகத்தின் வண்டி என்று தெரிந்த தும், அவள் அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்தாள்.

யாரையும் அங்கே காணவில்லை; வண்டிக்காரன் தான் நின்றது கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா சங்கதி?”

“அம்மா ரொம்பக் காயலாக் கிடக்கிறாங்க; உங்களை உடனே அழைச்சுக்கிட்டு வரச் சொன்னாங்க!”

“ஐயய்யோ! அவருகூட வீட்டிலே இல்லையே! மாடு பிடிக்கப் போயிருக்காரு. அவருகிட்டே ஒரு பேச்சுச் சொல்லாம வரலாமா?”

“ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை, அம்மா! அண்டை அசல்லே சொல்லிட்டு வந்தா, அவர் வந்ததும் சொல்லுவாங்க இல்லே?”

“அப்படியா ரொம்பக் காயலாக் கிடக்கிறாங்க?”

“ஆமாம், அம்மா! இப்பவே நீங்க வந்தாத்தான் அந்த அம்மாவை உசிரோடு பார்க்கலாம்!”

“அட, பாவமே! இந்தச் சேதியையா இவ்வளவு தாமசமாச் சொன்னே? ஓடு, ஓடு! போ, உடனே வண்டியைக் கட்டு! இதோ, எதிர்வீட்டுச் சின்னம்மாகிட்ட இந்தச் சேதியைச் சொல்லிட்டு நான் வாரேன்!” என்று வெலவெலக்க ஓடினாள் முத்தம்மா.

*

*

*

‘லொடுக்கிட்டி, லொடுக்கிட்டி’ என்று தனக்குத் தெரிந்த பாஷையில் ஏதோ பாடிக்கொண்டே வண்டி நெடுநேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. எண்ணும் வழி மாளவில்லை; அந்தி வேளை மட்டும் மாய்ந்துவிட்டது. ஒரே அந்தகாரம்; வண்டிக்காரன் மாட்டை அதட்டி ஓட்டும் சத்தத்தைத் தவிர வேறு சத்தமே யில்லை.

“டேய், நிறுத்து வண்டியை!”—இப்படித் திடீரென்று ஓர் உத்தரவு.

வண்டிக்காரன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டான். அதே கணத்தில் முத்தம்மாவின் கரத்தைப் பிடித்து யாரோ ஒருவன் கரகரவென்று இழுத்தான்.

“ஐயய்யோ!” என்று அலறினாள் முத்தம்மா.

“அஹஹஹஹா!” என்று சிரித்தான் சாத்தப்பன்.

அவனுக்குப் பின்னால் யாரோ அவனைப்போலவே சிரிக்கும் சத்தம் கேட்கிறதே, யார் அது?—கவனித்துப் பார்த்தாள் முத்தம்மா. வண்டிக்காரன் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்!

“அட மோசக்காரப் பாவி!”

*

*

*

ஊருக்கு அப்பாலிருந்த ஓர் ஒண்டிக் குடிசைக்குள் முத்தம்மாவைக் கொண்டுபோய்த் தள்ளினான் சாத்தப்பன். அப்பொழுது, தன் படுமோசமான பலாத்காரச் செய்கையில் அவன் வெற்றியைக் கண்டுவிட்டவன்போல் விளங்கினான். வலிமை மிகுந்த அவன் வலக் கரம் மீசையைக் ‘கறுக்’காக முறுக்கிவிடுவதில் ஈடுபட்டது.

கண்ணீர் தேங்கிய முத்தம்மாவின் கண்களும், இரத்தக் கறை படிந்த சாத்தப்பனின் கண்களும் ஒரு நிமிடம் சந்தித்தன. அடுத்த நிமிடம், “நாளைக் காலை நாலு மணிக்கெல்லாம் அடுத்த ஊர் ஸ்டேஷனிலிருந்து அரசுக் கோணத்துக்கு வண்டி போகுது. அந்த வண்டியில் நாம் இருவரும் போகவேண்டும்; தயாராயிரு!” என்ற அதிகாரக் கட்டளை!—உடனே கதவை அடைக்கும் சத்தம்; ‘கலகல’ வென்று சிரிக்கும் சத்தம்.

பெண்ணுடன் பிறக்காத பேய்! அற்ப வெற்றியில் அளவில்லாத ஆனந்தம் கொண்டு இரைந்து சிரித்தது!

இருட்டறையில் தனியே விடப்பட்ட முத்தம்மாவின்குள்ளத்தில் எதற்கென்று தெரியாத ஓர் அமைதி. அந்த அமைதியில் பாரத நாட்டுப் பெண்மணிகளுக்கென்றே பிரத்தியேகமாயமைந்த கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமே என்ற கவலை. உடனே அவள் மனக்கண் முன்பு ஒரு பெண் உருவம் காட்சி அளித்தது.

“ தாயே ! தாங்கள் யாரோ ? ”

“ நான்தான் பத்தினித் தெய்வம், குழந்தாய் ! உன் கற்பைக் காப்பாற்ற வந்தேன்.”

“ அப்படியா ? அந்தப் பாவியின் பலாத்காரத்துக்கு முன்னால் என் கற்பு காப்பாற்றப்படுமா ? எப்படிக்காப்பாற்றுவாய், தாயே ? ”

“ உன்னைப் பலி கொண்டு ! ”

“ என்னைப் பலி கொண்டா ? ”

“ ஆம், என்றைக்காவது ஒரு நாள் நீ அழிவது நிச்சயம் ; ஆனால் உன்னைச் சேரும் பழி மட்டும் என் றென்றைக்கும் அழியாது. ஆகவே நீ பழிக்குப் பயப்படுகிறாயா, பலிக்குப் பயப்படுகிறாயா ? ”

“ பழிக்குத்தான், தாயே ! ”

“ அப்படியானால் எனக்குப் பலியாகிவிடு ! ”

“ தங்கள் சித்தம்.”

* * *

விடியற்காலே மூன்று மணி இருக்கும். சாத்தப்பன் வந்து கதவைத் திறந்தான் ; பலாத்காரம் படுதேரல்வி அடைந்திருப்பதைக் கண்டான். ஏனெனில் முத்தம்மா

அவனை வரவேற்கவில்லை; அவளுடைய உயிரற்ற உடல் தான் அவனை வரவேற்றது. அதைக் கண்டதும் அவனுடைய உள்ளம் பதைபதைத்தது. “முத்தம்மா!” என்று அழைக்க வாயெடுத்தான்; வார்த்தை வெளிவரவில்லை.

தூக்குக் கயிற்றைப்போல் துக்கம் அவனுடைய துணிந்த நெஞ்சை இறுக்கிவிட்டதுபோலும்!

அடுத்த நிமிடம் ‘அக்கூ!’ என்ற ஆந்தையின் அழுகரல், அங்கே நிலவி யிருந்த பயங்கரமான நிசப்தத்தைக் கலைத்தது.

தீங்கமே தீங்கம்

“தங்கத்தாலே காப்புப் போட்டுத்
தங்கமே தங்கம்—உனக்குத்
தாலிகட்டப் போறேனே நான்
தங்கமே தங்கம்!”

இந்தப் பாட்டு நந்தபாலனுக்கு நினைவு வந்ததும் அவன் முகத்தில் ஓர் அலாதிக்களை தோன்றி, அவனை ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்த்தியது. அடுத்த கணம் எங்கேயோ பிறந்து, எங்கேயோ வளர்ந்து, கடைசியில் கழைக் கூத்தாடியான தன் கதையை நினைத்தபோது அவனுடைய ஆனந்தம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்தது.

ஒரு சமயம் கம்பத்தின் உச்சியில் நின்று கரணம் போட்டுக் கொண்டிருந்த நந்தபாலன் தவறிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். அவன் காலில் பலமான அடிபட்டு விட்டது. உடனே அவன் சிகிச்சை பெறுவதற்காக அந்த ஊரிலிருந்த ஒரு பாதிரிமார் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டான். சிறிது குணமாயிருக்கவே அவன் ஆஸ்பத்திரியின் பின்புறத் தோட்டத்தில் டாக்டரின் உத்தரவுப்படி நடைவண்டியைத் தள்ளியவண்ணம் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் தான் மேலே குறிப்பிட்ட பாட்டு நந்தபாலனின் நினைவுக்கு வந்தது. உடனே அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான்:

எத்தனையோ கதைகளில் எத்தனையோ கதாநாயகர்களுக்கு நேர்ந்த கதிதான் நந்தபாலனுக்கும் நேர்ந்திருந்தது. சிறு வயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்துவிட்ட அவன், தனக்குத் தூர பந்துவும் மாமன் உறவினனுமான கோவிந்தக் கோனான் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தான். தங்கம் அவனுடைய மாமாவின் பெண். தினசரி இருவரும் சேர்ந்து ஆடு மாடுகளை மேய்க்கச் செல்வார்கள். மலைப் புறத்தில் அவற்றை மேய விட்டுவிட்டுத் தங்களுக்குப் பிடித்தமான ஓர் ஆலமரத்தடிக்கு அவர்கள் வருவார்கள். அருகருகே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு ஆலம் விழுதுகளுக்கு மத்தியில் ஒரு கனத்த கம்பைக் கட்டி நந்தபாலன் ஊஞ்சல் ஜோடிப்பான். அதில் தங்கத்தை உட்கார வைத்துத் தள்ளிவிடும்போது தான் அவன் முதன் முதலில் குறிப்பிட்ட பாட்டைப் பாடுவது வழக்கம். தங்கம் அந்தப் பாட்டை விரும்பாதவள்போல் தன் முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு, “ஊம், நான் அழுவேன்!” என்று நந்தபாலனைப் பயமுறுத்துவாள்.

“நீ அழணும், அப்போ உன் அழகைப் பார்க்கணும்னு தானே நான் அந்தப் பாட்டைப் பாட்டுறேன்!” என்பான் நந்தபாலன்.

தங்கம் : களுக்கென்று சிரித்துவிடுவாள்.

“பார்த்தாயா தங்கம், என்னை ஏமாத்திப்பிட்டயே!” என்பான் நந்தபாலன்.

திடுக்கிட்டுவிடுவாள் தங்கம். ‘நாம் என்ன ஏமாற்றி விட்டோம்?’ என்று அவளுக்கு ஒன்றும் புரியாது. முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு, “நான் உன்னை என்ன ஏமாத்திப்பிட்டேன்? சொன்னாத்தான் ஆச்சு!” என்று ஊஞ்சலை விட்டுக் கீழே குதித்துவிடுவாள்.

நந்தபாலன் சிரித்துக்கொண்டே, “அதுதான் அழாம ஏமாத்திப்பிட்டியே!” என்று அவள் கன்னத்தை லேசாகத் தட்டப்போவான். தங்கம் அதற்கு இடங் கொடாமல் அவனைப் பாடாய்ப் படுத்தி மனம் களிப்பான்!

அந்தி வேளை வந்ததும் அவர்கள் அங்கங்கே மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆடுமாடுகளை ஒன்று சேர்த்து ஓட்டிக் கொண்டு வருவதற்காக மலைப் புறத்திற்குச் செல்வார்கள். அப்பொழுது தங்கம் ஒரு குன்றிலிருந்து இன்னொரு குன்றுக்குச் செல்லும்போதும், குன்றை விட்டுக் கீழே குதிக்கும்போதும் அநாயாசமாகத் தாவுவாள். நந்தபாலனுக்குச் சில இடங்களில் பிரமிப்புத் தட்டிவிடும். அவன் அவளைப் பின்பற்ற முடியாமல் விழிப்பான். ‘அம்மாதிரி சமயங்களில் தங்கம் அவனுக்குக் கைகொடுத்து உதவும்போது, அவனைச் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்க வைத்துவிடுவாள். நந்தபாலன் அவளுக்குச் சளைக்காமல், “தங்கம்! நான் என்னாத்துக்கு அந்தக் குன்றிலிருந்து குதிக்க அப்படி முழிச்சேன், தெரியுமா? எல்லாம் உன் கையைப் பிடிக்கணுமேங்கிற ஆசையாலேதான்!” என்று சொல்லிச் சமாளித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பான்.

*

*

*

கூடைசியில் நந்தபாலனுடைய ஆசையில் ஒரு நாள் மண்ணைப் போட்டுவிட்டான் கோவிந்தக் கோனான். அதற்கேற்றற்போல் அன்று ஓர் ஆட்டுக்குட்டி ஓநாய்க்கு இரையாகிவிட்டது. அதைப்பற்றி அவன் நந்தபாலனைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தபோது அங்கே வந்த எதிர் வீட்டுக் கோபாலக் கோனான், “அவன் அங்கே மாட்டையா மேய்க்கிறான்? உன் மகனையல்லே மேய்ச்சுக்கிட்டு இருக்கிறான்?” என்று கோள் சொல்லிவிட்டான். அதைக் கேட்டதும் கோவிந்தக் கோனானுக்கு ஆத்திரம் அளவுக்கு மீறி வந்து விட்டது. ஏனெனில், அவன் கோபாலக் கோனானிடம்

வேண்டிய மட்டும் கடன் வாங்கி யிருந்தான். அந்தக் கடனை ஈடு செய்வதற்காக அவன் தன்னுடைய பெண்ணைக் கோபாலக் கோனானின் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க எண்ணியிருந்தான்.

ஆகவே, “இனிமேல் நீ என் வீட்டுப் பக்கம் தலையைக் காட்டினா, காலை வெட்டிப்பிடுவேன்!” என்று சொல்லி, அவன் நந்தபாலனை விரட்டிவிட்டான்.

எதிர்பாராத இந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டு தாரை தாரையாகக் கண்ணிர் வடிப்பதைத் தவிர, தங்கத்தால் வேறென்றும் செய்ய முடியவில்லை.

தனக்கு ஆறுதல் அளிக்கத் ‘தலைவிதி’யைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் காணாத நந்தபாலன், அந்த ஊருக்கு அப்பொழுது வந்திருந்த கழைக் கூத்தாடிகளின் கோஷ்டியில் சேர்ந்துவிட்டான். ஏன், தங்கத்தை மறக்க அதுதான் சிறந்த வழி என்றும் அவன் அப்பொழுது நினைத்தான்.

*

*

*

இந்தக் கடைசிக் கட்டத்துக்கு வந்ததும் நந்தபாலன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டுத் தன்னுடைய மனோரதத்தை மிக்கப் பிரயாசையுடன் நிறுத்தினான். அப்பொழுது அந்த ஆஸைத்திரியின் தோட்டத்துக்கு வெளியே,

“தங்கத்தாலே காப்பும் போட்டுத்
தங்கமே தங்கம்.....!”

என்று யாரோ பாடிக்கொண்டு சென்றது அவன் காதில் வீழ்ந்தது. குரலோசையிலிருந்து அந்தப் பாட்டைப் பாடுவது தங்கமாய்த்தான் இருக்க வேண்டுமென்று ஊகித்துக்கொண்ட நந்தபாலன், வியப்பும் திகைப்பும் ஒருங்கே அடைந்தவனாய் ஆஸைத்திரியின் மதிறசுவருக்கு

மேல் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான். என்ன ஆச்சரியம்!—சந்தேகமே யில்லை; தங்கம் தங்கமேதான்!

“தங்கம்! தங்கம்!”

நந்தபாலனைப் பார்த்ததும் தங்கமும் தன்னுடைய ஆடல் பாடலை நிறுத்திவிட்டு அசைவற்று நின்றான்.

“இரு, இரு! இதோ வந்துட்டேன்!” என்று சொல்லி விட்டு, நந்தபாலன் ஆஸ்பத்திரியின் அதிகாரிகளிடமிருந்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, அந்த நிமிடமே அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

வழியில், “தங்கம்! நீ எப்படி இங்கே வந்தே?” என்று கேட்டான் நந்தபாலன்.

“நிஜமாகவே உனக்கு ஒரு சங்கதியும் தெரியாதா? என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள இருந்த கோபாலக் கோனான் மவன் செத்துப்பிட்டான். என் பொல்லாத ஜாதகத்தாலேதான் அவன் செத்துப்பிட்டான்னு ஊரிலே எல்லாம் ஒரே பேச்சு. அதாலே வேறே ஒருத்தனும் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க வரலே. அவன் அப்பன் எப்படியாச்சும் நம்ம கடன் வந்தாப் போதும்னு கோர்ட்டிலே வழக்கைப் போட்டு, எங்க அப்பாவுக்கு இருந்த நிலபுலம், ஆடுமாடு எல்லாத்தையும் ஜப்தி சேஞ்சுப்பிட்டான். இந்தக் கஷ்டத்தையெல்லாம் தாங்க முடியாம, எங்க அப்பாவும் செத்துப்பிட்டாரு. இப்போ எங்க அம்மாவும் நானும் அந்த ஊரிலே இருந்தா ஒண்ணும் சரிப்பட்டு வராதுன்னு, இந்த ஊருக்கு வந்து கூலி வேலை சேஞ்சிப் பிழைச்சுக்கிட்டு வாரோம்” என்று சொல்லிச் சோகமே உருவாய் நின்றான் தங்கம்.

“அப்படியா சங்கதி? அத்தனை கஷ்டத்திலும் என் பாட்டை மட்டும் நீ மறக்கலையே!” என்று வியந்தான் நந்தபாலன்.

“எப்படி மறப்பேன்?” என்றான் தங்கம்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே தங்கம் அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். வழியில் நந்தபாலனின் கதையைக் கேட்ட தங்கம், தணலைக் கண்ட தங்கம்போல் உருகினாள்.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் நந்தபாலனைக் கண்ட தங்கத்தின் தாயார் தன்னை மறந்து நின்றாள். தங்கம் மூச்சு விடாமல் அவனுடைய கதையைத் தன் தாயிடம் சொன்னாள். அதைக் கேட்ட அவள், “அப்பாடா! எப்படியோ நீ என் வீட்டைத் தேடி வந்துட்டே! இனிமே என் கஷ்டம் தொலைஞ்சுது!” என்றாள்.

“என்ன கஷ்டம் தொலைஞ்சுது?” என்று கேட்டாள் தங்கம்.

“எல்லாம் உன் கல்யாணக் கஷ்டந்தான்!” என்றாள் அவள்.

அப்பொழுது நந்தபாலனைப் பார்த்த தங்கத்தின் அகன்ற விழிகள், “உஷார்! இங்கே என் அம்மா இருக்கிறாள்!” என்று அவனை எச்சரிப்பதுபோலிருந்தன.

அன்பின் அடையாளம்

இராமபிரான் சீதாதேவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்காகக் கைலையங்கிரியி லிருந்த சிவதனுசு பூலோகத்துக்கு வரவேண்டி யிருந்ததல்லவா? அதே போல் புவனேசுவரன் தேவியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்வதற்கும் வேலங்காட்டிலிருந்த புலி ஊருக்குள் நுழைய வேண்டி யிருந்தது.

*

*

*

புஷ்பவனம் ஜமீன்தாரின் ஏக புத்திரன் புவனேசுவரன். சுக வாசத்தின் காரணமாகச் சோம்பல் ஏறிப் போயிருந்த அவன் உடம்புக்கு எப்பொழுதாவது கொஞ்சம் சுறுசுறுப்பு வேண்டியிருக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் அவன் தன் பரிவாரங்களுடன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் செல்வது வழக்கம்.

அன்று பரிவாரங்கள் அவனுக்கு முன்னாலேயே சென்றுவிட்டன. அவன் மட்டும் தனியே காரில் சென்று கொண்டிருந்தான். வழியில் ஒரு பயங்கரமான காட்சி நடு ரஸ்தாவில் புலி ஒன்று அப்படியும் இப்படியுமாகப் பார்த்துப் பயங்கரமாக விழித்துக் கொண்டே, ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஜனங்கள், “செத்தோம்! பிழைத்தோம்!” என்று தங்கள் மனம் போனபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். காட்டிலாகா அதிகாரிகள் இருவர் கையில் துப்பாக்கியுடன் அந்தப் புலியைச் சுட்டு வீழ்த்தக் குறி பார்ப்பதும், பின் வாங்குவதும், முன்னேறுவதுமாக இருந்தனர். சாலையோரத்து

மரங்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருந்தவர்கள் பின்வருமாறு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் :—

“ இந்த நேரத்தில் இது எங்கிருந்து வந்து சேர்ந்தது ?”

“ அதோ, அந்த வேலங் காட்டிலிருந்துதான் ஓடி வந்திருக்கும் !”

“ அட, என்னடா ! அதைச் சுட்டுத் தள்ள இத்தனை நேரமா இரண்டு பேரும் குறி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே !”

“ என்னிடம் மட்டும் அந்தத் துப்பாக்கி இருந்திருந்தால் இத்தனை நேரம் அதைச் சுட்டுத் தள்ளி யிருப்பேன் !”

“ இன்று எனக்கு உடம்பு சரியா யில்லை ; இல்லாவிட்டால் அந்தப் புலியைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசாமல் மரத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டிருப்பேனா ?”

இம்மாதிரி பேச்சுகளுக்கு மத்தியில் யாரோ ஒருவன், “ ஐயய்யோ ! அதோ பாருடா, கலெக்டரு ஐயாவின் தங்கச்சி மவ !” என்று அலறியது, ஜமீன்தார் மகனின் காதில் விழுந்தது.

அடுத்த நிமிடம் காரில் கன வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த புவனேசுவரன், பயத்தால் நடுநடுங்கி நின்ற ஒரு யுவதியின்மேல் அந்தப் புலி பயங்கரமாக உறுமிக் கொண்டு பாய்வதற்குச் சித்தமாயிருந்ததைக் கண்டான். உடனே பரபரப்புடன் அந்தப் புலியை நோக்கிக் காலைச் செலுத்தினான். இயந்திரப் புலியைக் கண்டதும் இயற்கைப் புலி சிறிது நகர்ந்தது. காலை அந்த யுவதிக்கு முன்னால் ‘டக்’ என்று நிறுத்தி, “ ஏறிக் கொள்ளுங்கள் !” என்றான்.

அவளும் யோசனை ஒன்றும் செய்யவில்லை ; மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து காரில் ஏறிக்கொண்டாள். அதே வேகத்தில் அவளும் காலைச் செலுத்தினான்.

அவன் மனம் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. காதல் நவீனங்களில் கண்ட அத்தனை காதலர்களும் அவன் மனக் கண்முன் அப்பொழுது காட்சியளித்தனர். கற்பனைக் காதலிகளைப்போல் தனக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருக்கும் நிஜக் காதலியும், “அதோ, அந்த மலரைச் சுற்றி வண்டு ரீங்காரம் செய்வதைப் பார்த்தீர்களா?”, “ஆஹா! இந்தச் சந்திரன் தன் அமுத கிரணங்களினால் நமக்கு எவ்வளவு ஆனந்தத்தை அளிக்கிறான்!” என்று ஏதாவது பேச ஆரம்பிக்கக் கூடாதா? இல்லை, நாமாவது “உன்னைப் பிரிந்து இனிமேல் ஒரு நிமிஷம்கூட உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன்!”, “உன்னைக் கண்ட கண்கள் உறங்கா; உன்னுடன் பேசிய வாய் உண்ணா!” என்று ஏதாவது சொல்லி வைப்போமா?

ஊஹும்; எதற்கும் அவனுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. ஆனால் பகற் களவு மட்டும் காண ஆரம்பித்து விட்டான். அவள் ஏதோ ஒரு பங்களாவைச் சுட்டிக் காட்டிக் காரை நிறுத்தச் சொல்கிறாள். அவன் நிறுத்துகிறான். காரை விட்டுக் கீழே இறங்கியதும் அவள் ஓடோடியும் சென்று தன் அப்பாவிடம் நடந்தவற்றையெல்லாம் மூச்சு விடாமல் சொல்கிறாள். அவள் அப்பா பறந்து வந்து அவளை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறார். “அப்பா! எமன் வாயிலிருந்து என் குழந்தையைக் காப்பாற்றினாயல்லவா? இனிமேல் அவளைக் கடைசி வரையில் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு உன்னுடையதுதான்!” என்று சொல்லி, அவள் கரத்தைப் பிடித்து அவன் கரத்தில் வைத்து ஆசி கூறுகிறார்.

இம்மாதிரி மனோலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த அவனை நோக்கி, “அதோ, ஹரிஹரன் ஐ. வி.

எஸ். என்று சுவரில் 'போர்டு' மாட்டி யிருக்கிறது, பாருங்கள். அந்தப் பங்களாவுக்கு முன்னால் தயவு செய்து காரை நிறுத்துங்கள்!" என்றாள் அந்தப் பெண்.

அந்தக் குரலொலி, ஏதோ மின்சார சக்தியைப்போல அவன் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை ஊடுருவிச் சென்றது.

அவள் சுட்டிக் காட்டிய வீட்டுக்கு எதிரே காரை நிறுத்தினாள். 'திடுதிப்'பென்று காரை விட்டுக் கீழே இறங்கிய அவள். 'தாங்கஸ்' என்று சொல்லிவிட்டு, வீட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்துவிட்டாள்.

ஆனாலும் புவனேசுவரன் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. அவன், அவள் அப்பா வரப் போவதையும், அவர் தன்னை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கப் போவதையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

ஆனால், அப்பா வரவில்லை; அவளே வந்தாள். வந்தவள் சும்மா யிருக்கவும் இல்லை; "எதற்காகக் காத்திருக்கிறீர்?" என்று அவனைத் தூக்கிவாரிப் போடும் படியாக ஒரு காரசாரமான கேள்வியையும் கேட்டு வைத்தாள்.

அவன் என்னத்தைச் சொல்வது? "என்ன நன்றி கெட்ட உலகம்!" என்று நினைத்துக்கொண்டே காலை வந்த வழியே திருப்பினான். அப்பொழுது 'கோல்' லென்ற சிரிப்பொலி அவன் காதில் விழுந்தது.

சிரித்தவள் அவள் தான்!

*

*

*

இந்தச் சம்பவம் நடந்து மூன்று மாதங்களாகி யிருக்கும். அவளை மீண்டும் சந்திக்க முடியும் என்று புவனேசுவரன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. ஆனால் உலகத்தில் நாம் சற்றும் எதிர்பாராத காரியங்கள் தானே சர்வ சாதாரணமாக நடக்கின்றன?

அந்த வருடத்துக் கோடை வெப்பத்தைப் புஷ்ப வனத்து மகாஜனங்கள் அத்தனை பேராலும் சகித்துக் கொள்ள முடிந்தது ; ஜமீன்தார் மகனல் மட்டும் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே உதகமண்டலத்திற்கு அவன் பிரயாணமானான். அன்று 'நீலகரி எக்ஸ்பிரஸ்'ஸில் அவனுக்கென்று பிரத்தியேகமாக முதல் வகுப்பில் இடம் நிச்சயம் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வகுப்புக்குள் அவன் நுழைந்தபோது, யானைத் தலை அளவு 'டிஸம்பர்' பூக்களைத் தலையில் கட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு யுவதி, அடிக்கடி 'பிளாட்பார்' த்தை நோக்கிய வண்ணம் அங்கே உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவள் அப்படியும் இப்படியுமாக அசையும் போதெல்லாம் அவளுடைய தலையிலிருந்த பூச்செண்டும் அவளுடன் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. கன்னக் கரேலென்று மை தீட்டப்பட்டிருந்த அவள் கண்கள் புவனேசுவரனை என்னவோ செய்தன. கம்பன் கண்ட சீதையும், காளிதாசன் கண்ட சகுந்தலையும் அழகுக்கு அவளிடம் பிச்சை எடுக்க வேண்டும்போலிருந்தது. தன்னைக் கண்டதும் சற்று நாணிக் கோணிக் கொண்ட அவளைப் புவனேசுவரன் வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்தான்.

அவ்வாறு பார்த்தபோது அவள் வதனம் எங்கேயோ பார்த்த வதனமா யிருந்தது. புருவத்தை நெரித்துச் சிறிது நேரம் சிந்தையைத் தூண்டிப் பார்த்தான்—ஆம் ; அவன் பள்ளி மாணவனாய் யிருந்தபோது பார்த்த முகம். அவன் பெயர் தேவகி. சதா சர்வ காலமும் அவள் மேலேயே கண்ணோட்டமா யிருந்த ஓர் இளம் தமிழ்ப் பண்டிதரை அவன் அவளுக்காகக் கண்டித்திருக்கிறான். அது எப்பொழுது என்றால், ஒருநாள் வகுப்பில் தமிழ்ப் பண்டிதர் அவளுக்கென்றே கன்னி மாடத்தில் கண்ட சீதையை வர்ணிக் கும் கம்பன் பாடல் ஒன்றை எடுத்துக்

கொண்டு, விரசமாக வியாக்கியானம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த வியாக்கியானத்தைக் கேட்கக் கேட்க அவள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு முகத்தைச் சிவக்க வைத்துக் கொண்டாளோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு தமிழ்ப் பண்டிதர் அவள் அழகில் அறிவை இழந்து என்னவெல்லாமோ பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய இனத்தைச் சேர்ந்த சில மாணுக்கர்களும் அந்த வியாக்கியானத்தை அன்று வெகுவாக அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அருவருக்கத் தக்க அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துப் பொருத புவனேசுவரன், “இதென்ன கலைக்கூடமா, காதல் கூடமா?” என்று நடுவே எழுந்து இரைந்தான். பண்டிதர் முகத்தில் அசடு வழியத் தம் வியாக்கியானத்தை அத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டார். அதே கணத்தில் அவள் பார்வை புவனேசுவரனின் மீது விழுந்தது. அவ்வளவுதான்; அதற்குப்பிறகு அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டதைத் தவிர வேறென்றும் அறியார்கள்!

*

*

*

இந்தச் சம்பவம் நினைவுக்கு வந்ததும், அவள் யாரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்று அவன் கவனிக்க ஆரம்பித்தான். ‘பிளாட்பார’த்தில் இருவர் யாரோ ஒரு பெரிய மனிதருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். என்ன ஆச்சரியம்! அந்த இருவரில் ஒருத்தி அன்று புலிக்கு எதிரே அவன் சந்தித்த யுவதி. அவளுடன் சேர்ந்தாற்போல் நிற்கிறானே, அந்த மனிதன் யார்? அவளுடைய கணவனா? அதற்குள் அவளுக்குக் கல்யாண மாகிவிட்டதா?

இப்படி அவர்கள் விஷயத்தில் அவன் அனாவசியமாகத் தலையிட்டு அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, அந்த யுவதி புவனேசுவரனைப் பார்த்துவிட்டாள்.

உடனே தனக்கு அருகே யிருந்த வாலிபனின் காதோடு காதாக அவள் ஏதோ சொல்ல, “என்ன! நிஜமாகவா, உமா?” என்று வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டே அவன் விரைந்து வந்து புவனேசுவரனின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்.

“இதென்ன, கஷ்டம்?” என்று ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான் புவனேசுவரன்.

“உங்களை நான் என் உயிருள்ளவரை மறக்க முடியாது!” என்றான் அந்த ஆசாமி, அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டே.

“இப்படி தேவகி சொன்னாலாவது நன்றாயிருக்குமே!” என்று நினைத்த புவனேசுவரன், “ஏன்?” என்று அசட்டையுடன் கேட்டு வைத்தான்.

“உங்களால்தான் நான் உமாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடிந்தது!” என்று ஒரு போடு போட்டான் அவன்.

“என்னொலா! அது எப்படி?”

“அந்தப் புலி விபத்திலிருந்து நீங்கள் உமாவைக் காப்பாற்றினீர்களல்லவா?”

“ஆமாம்; அதற்கென்ன?”

“அதற்கென்னவா! அந்த விபத்திலிருந்து நான்தான் தன்னைக் காப்பாற்றியதாகத் தன் அப்பாவிடம் பொய் சொன்னாள் உமா. அதனால்தான் அவள் அப்பா எங்க ளுடைய கல்யாணத்திற்குச் சம்மதித்தார்!”

“என்ன!”

“ஆமாம்; நீங்கள் அன்று உமாவைக் கொண்டு வந்துவிட்டது உண்மையில் அவள் வீடு அல்ல; என் வீடு. என்னுடைய அத்தையின் பெண்தான் உமா. அவள்

என்னைக் காதலித்தாள்; நானும் அவளைக் காதலித்தேன். ஆனால் அவள் அப்பா ஏதோ குடும்பத் தகராறைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு, எங்கள் கல்யாணத்தை ஆட்சேபித்து வந்தார். நல்லவேளையாகச் சமயத்தில் நீங்கள் உதவி செய்தீர்கள். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பிறப்பில் நான் உமாவை அடைந்திருக்க முடியாது!”

பதிலுக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை புவனேசுவரனுக்கு; விதியின் விசித்திரத்தை எண்ணிப் பேசாமல் இருந்தான்.

“உங்கள் உதவிக்குப் பிரதி யுபகாரமாக நான் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்றான் அந்த வாலிபன்.

இந்தச் சமயத்தில், “ஏன் இல்லை? உங்கள் தங்கை தேவகி யில்லையா?” என்றான் உமா.

அவளுடைய யோசனையைக் கேட்டதும், “போமன்னி!” என்று சொல்லியவண்ணம், தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் தேவகி.

“ஆமாம், உங்களிடம் எனக்கு இருக்கும் அன்பின் அடையாளமாக நீங்கள் தேவகியை ஏற்றுக்கொண்டால் நம்முடைய நட்பு என்றும் நீடித்திருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த வாலிபன் புவனேசுவரனின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவன் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது.

செந்தமிழ்நாட்டிலே!

“எழுத்தாளன் பிழைக்க வேண்டுமானால் அவன் எண்ணமும் எழுத்தும் ஒன்றாயிருக்கக் கூடாது; எண்ணம் வேறு, எழுத்து வேறாய்த் தா னிருக்கவேண்டும். இல்லை யானால் அவன் வாழப் பிறந்தவனல்ல; சாகப்பிறந்தவன்!”

இந்த அபிப்பிராயத்தைத் திருவாளர் சதானந்தம் ஒப்புக்கொள்வதேயில்லை. “கேவலம், வயிற்றுப் பிழைப்புக் காக நான் எண்ணத்தையும் எழுத்தையும் மாற்றிக் கொள்ளமாட்டேன், தம்பி! இது செத்தவர் வாழும் தமிழ் நாடு; நானும் செத்தபின் வாழ்வேன்!” என்பார் அவர்.

“வயிற்றுப் பிழைப்பைக் கேவலமாக நினைக்கும் இவர் வாழ்ந்த மாதிரிதான்!” என்று நான் எண்ணிக் கொள்வேன்.

ஏனெனில், “உலகத்திலேயே வயிற்றுப் பிழைப்பைப் போன்ற ஓர் உயர்ந்த லட்சியம் வேறென்றும் கிடையாது!” என்பது என் திடமான அபிப்பிராயம்.

உண்மையில், இன்று எத்தனையோ எழுத்தாளர்க ளுடைய அபிப்பிராயமும் அதுதான். ஆனால், அதைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொள்வதற்குச் சிலர் வெட்கப் படு கிறார்கள்—அவ்வளவுதான் விஷயம்!

முதலில் அந்த லட்சியம் நிறைவேறினால்தானே, அப்புறம் மற்ற லட்சியங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கவாவது முடியும்?

*

*

*

வாழ்க்கையில் சதா துக்கமாக இருந்த திரு சதானந்தம் அவர்களை, அவருடைய வாழ்நாளில் யாருமே கவனிக்கவில்லை.

“அஸ்வனி, பரணி, கார்த்திகை என்று இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களின் பெயர்களையும் நான் ஒருவனே புனை பெயர்களாக வைத்துக்கொண்டு, என் பத்திரிகை பூராவும் நானே கதை, கட்டுரை எழுதிக்கொண்டாலும் எழுதிக் கொள்வேனே தவிர, உம்முடைய கதை, கட்டுரையை மட்டும் ஒரு பக்கம்கூடப் பிரசுரிக்க மாட்டேன்; அப்படியே பிரசுரித்தாலும் ஒரு பைசாகூடக் கொடுக்கமாட்டேன்!” என்று எத்தனையோ பத்திரிகாசிரியர்கள் அவருடைய கதை, கட்டுரைகளை நிராகரித்துவிட்டார்கள்.

“ஒரே புத்தகத்தை ஒன்பது பதிப்புகள் போட்டு லாபம் சம்பாதித்தாலும், அந்தப் புத்தகத்தை எழுதிய வருக்கு ஒரே ஒரு தடவைதான் சன்மானம் கொடுப்போம்!” என்னும் சட்டத்தைத் தங்கள் பிறப்புரிமையாகக் கருதும் பிரசுரகர்த்தர்கள் கூட, திரு சதானந்தத்தை அவருடைய வாழ்நாளில் ஆதரிக்கவில்லை.

பாமர மக்கள் அவருடைய எழுத்தைப் பாராட்டுவதோடு நின்றுவிட்டனர். பணக்காரர்கள் அதுகூடச் செய்யவில்லை; பட்டம் பதவிக்காகவும், பெருமை புகழ்க் காகவும் அவர்கள் பணத்தை வாரி யிறைத்தனர். படித்த வர்கள் அவருடைய எழுத்தைப் பார்ப்பதுகூட இல்லை; அவர்களுடைய பார்வையெல்லாம் மேநாட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களின்மேல் இருந்தது.

பொருமையே உருவான எழுத்தாளர் உலகமோ, அவர் தொண்டுக்கு மாசு கற்பிப்பதையே தன் பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தது.

இதனெல்லாம் திரு சதானந்தம் தம்முடைய வாழ்நாளில் பட்ட துன்பமும் துயரமும் கொஞ்சநஞ்ச மன்று. எழுத்தையே மூலதனமாகக் கொண்ட அவர், வேறு தொழில் ஏதாவது செய்து வாழ்வதற்கும் தகுதி யற்றவராயிருந்தார்.

*

*

*

வருடத்தில் ஒரு மாதமாவது திரு சதானந்தம் தம் மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தியதில்லை. “அவள் நம்மை விட்டுப் பிறந்தகம் போனால் போதும்!” என்று அவர் இருப்பார்; “அவர் நம்மைப் பிறந்தகம் போகச் சொன்னால் போதும்!” என்று அவள் இருப்பாள்.

இந்த லட்சணத்தில் அவருக்கு ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு குழந்தைகள்.

இத்தனைக்கும் சதானந்தத்தின் மனைவி, சந்திரமதியின் கதையைப் படித்துத்தான் இருந்தாள். ஆனாலும் அவளால் எப்பொழுதும் அந்தக் கதையின் கருத்தைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. சில சமயம் அவளுக்குத் தாங்க முடியாத ஆத்திரம் வந்து விடும். தன் கணவனைக் கோபித்துக்கொள்வாள். இம்மாதிரி சமயங்களில், “காதல் கீதல் எல்லாம் வெறும் கதையில் மட்டும் இருக்கட்டும்” என்று எண்ணியவராய், திரு சதானந்தம் தம் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டுவதன் மூலம் நிலைமையைச் சமாளித்துக்கொள்வார்.

அதற்கேற்றற்போல் வறுமைப் பேய் அவரை வதைத்தது. குழி விழுந்த கண்களையும் கூன் வளைந்த முதுகையும் பார்த்துக்கூட அந்தப் பாழும் பேய்க்கு மனம் இரங்கவில்லை.

சந்திர சூரியனும், வாயு வருணனும் மட்டும் வழக்கம் போல் திரு சதானந்தத்தை வஞ்சிக்கவில்லை ; ஆனால் மனித வர்க்கம் அவரை வஞ்சித்தது ; வதைத்தது.

தூக்கி விடுவாரின்றித் துன்பக்கேணியில் நெடு நாட்கள் நீந்திக் கொண்டிருந்த அவருடைய மனைவி கடைசியில் ஒரு நாள் களைத்துப்போனாள். முடிவு என்ன ? முழுகிப் போனாள் !

அவள் தன் ஞாபகார்த்தமாக விட்டுச் சென்ற இரண்டு குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு சதானந்தம் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

அப்பொழுதெல்லாம் அவரைக் கவணிக்காத தமிழலகம், இப்பொழுதோ ?

ஏன், இப்படி மாரடிக்கிறது ?

*

*

*

அந்த அதிசயத்தைக் கேளுங்கள் :

“நேற்றுச் சூரிய கிரகணத்தின்போது நீராட்சி சென்ற திரு சதானந்தம் கடலில் மூழ்கிவிட்டார் !” என்ற செய்தியைக் கேட்டதும் தமிழ் நாட்டில் அவருக்காகக் கண்ணீர் வடிக்காதவர்களே கிடையாது.

அந்தக் கண்ணீரைக் கண்டு கடலே வெட்கியது என்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்களேன் !

நாடெங்குமிருந்து அநுதாபச் செய்திகளும், தந்திகளும் அவர் வீட்டுக்கு வந்து குவிந்தன.

அன்று அவரைப்பற்றி எழுதிய பத்திரிகாசிரியர்களெல்லாம் தங்கள் பேனாவை மசியில் தோய்த்து எழுதவில்லை ; கண்ணீரில் தோய்த்து எழுதினார்கள்.

ரஸிகர்கள், கூட்டம் கூட்டமென்று கூட்டினார்கள் ; பேச்சுப் பேச்சென்று பேசினார்கள் ; தீர்மானம் தீர்மானமென்று நிறைவேற்றினார்கள்.

“சதானந்தம் சகாய நிதி” என்று ஒரு நிதி திரட்டி, அதை நல்லவேளையாகச் செத்துப்போன அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் அனுப்பி வைக்காமல், அவருடைய மக்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இன்னும் அவரைப் பார்க்காதவர்களெல்லாம் பார்த்ததாகச் சொல்லிக் கொண்டனர்; பழகாதவர்களெல்லாம் பழகியதாகச் சொல்லிக் கொண்டனர்; அவர் வீட்டில் தங்காதவர்க ளெல்லாம் தங்கியதாகச் சொல்லிக் கொண்டனர்.

அவர் ‘களுக்’ கென்று சிரித்ததும், ‘கணீ’ ரென்று இருமியதும் கூடக் கட்டுரைகளாயின!

மனம் நொந்து அவர் தம் மனைவிக்கும், மற்றவர்களுக்கும் எழுதிய கடிதங்களெல்லாம், மக்களின் வாழ்க்கை முறையையே மாற்றி அமைக்கக்கூடிய மாபெரும் வேத வசனங்களாகப் போற்றப்பட்டன!

எப்பொழுதோ ஒரு சமயம் நாயைத் தட்டிக் கொடுத்ததற்காக அவரை ‘நான்முகன்’ என்று புகழ்ந்தனர்; பூனையைத் தடவிக் கொடுத்ததற்காகப் ‘புத்தர்’ என்று போற்றினர்!

பத்திரிகாசிரியர்களும், பிரசுரகர்த்தர்களும் ஒருவருக் கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, அவர் எழுதி வைத்துவிட்டுச் சென்ற கட்டுரைகளையும் கதைகளையும் ஆயிரம் ஆயிரமாகக் கொடுத்து வாங்கினர்.

நவயுக எழுத்தாளர்கள் தம்முடைய கதை, கட்டுரைகளில் அவர் பிதற்றி வைத்திருந்த தனித் தமிழ்ச் சொற்களையெல்லாம் பொறுக்கி யெடுத்து, அவற்றுக்கெல்லாம் தனித் தமிழ் அர்த்தம் கண்டு பிடித்துத் தனித் தமிழ் அகராதி ஒன்று வெளியிட்டனர்.

“உங்கள் அப்பாவைப் பற்றித் தெரிந்ததை எழுதிக் கொடுங்கள்” என்று எத்தனையோ பிரசுரகர்த்தர்கள் அவ

ருடைய பிள்ளையின் மென்னியைப் பிடித்தனர். அவனும் அதற்குப் பின் வாங்காமல், “என் தந்தையின் ஞாபகங்கள்” என்று தலைப்புப் போட்டுக்கொண்டு, தன் ஞாபகத்தில் இல்லாதவற்றையெல்லாம் எழுதித் தள்ளினான்!

என்னையும் ஒரு பத்திரிகாசிரியர் அவரைப் பற்றி ஏதாவது எழுதும்படி ரொம்பவும் கேட்டுக் கொண்டார். நானும் சளைக்கவில்லை. “சதானந்தத்தின் சாபம்”— “அவரும் நானும்” என்றெல்லாம் தலைப்புப் போட்டுக் கொண்டு, நடந்தது நடக்காதது எல்லாவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாக எழுதி வெளுத்துக் கட்டினேன்.

அன்று அவர் பெயரைச் சொல்லி அவரே பிழைக்க முடியவில்லை; இன்றே அந்த மனிதன் பெயரைச் சொல்லி எத்தனை பேர் பிழைக்கின்றனர்!

*

*

*

ஒரு நாள், “உடனே வரவும்” என்று திரு சதானந்தத்தின் பிள்ளையிடமிருந்து எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது; சென்றேறன்.

அங்கே கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. ஏனெனில், சாட்சாத் திரு சதானந்தமே அங்கே வீற்றிருந்தார்! என்னைக் கண்டதும் அவர் சாவதானமாக, “இத்தனை நாளும் வடக்கே யாத்திரை போயிருந்தேன். இன்னும் இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் இலங்கை செல்வதென்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். அதற்குள் உன்னை ஒரு முறை பார்த்துவிட வேண்டுமென்று ஆசை. அதனால்தான் தந்தி கொடுக்கச் சொன்னேன்!” என்று தம் நீண்ட தாடியைத் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே சொன்னார்.

“என்ன! உம்மைச் சூரிய கிரகணத்தன்று கடல் கொண்டு போகவில்லையா?”

“இல்லை; வடநாடுதான் கொண்டுபோயிருந்தது!”

“இத்தனை நாளும் அங்கே என்ன செய்துகொண்டிருந்தீர்கள்?”

“உனக்குத்தான் தெரியுமே, தமிழ்நாட்டில் என்னுடைய எழுத்துக்கு மதிப்பில்லையென்று. ஆகவே, வடநாட்டுக்குச் சென்று ‘வக்ரநாத்தி’ என்று பெயரை மாற்றி வைத்துக்கொண்டேன். ஹிந்தியிலே பல நவீனங்களை எழுதித் தள்ளினேன். அவையெல்லாம் இப்பொழுது தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பிரமாதமான ஜோடனைகளுடன் வெளிவந்திருப்பதை நீ பார்த்திருக்கலாமே?”

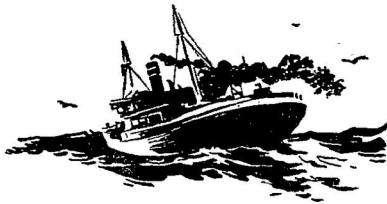
“ஆமாம், ஆமாம்; பார்த்தேன். அந்த ‘வக்ரநாத்தி’ நீங்கள் தானா?”

“ஆமாம் தம்பி, ஆமாம்!”

“இது என்ன வேடிக்கை! அப்படியானால் அமரகவி பாரதியார்கூட ஒருவேளை உங்களைப்போல்தான் எங்கேயாவது இன்னும் யாத்திரை செய்துகொண்டிருப்பாரோ?”

“அவர் அப்படிச் செய்திருந்தால்தான் இன்னும் ஜீவியவந்தராயிருந்திருக்கலாமே!” என்றார் அவர்.

அதைக் கேட்ட எனக்கு, “நாமும் கடலில் மூழ்கி விட்டால் என்ன?” என்று தோன்றிற்று.

வினாக்கள்?

இன்று நேற்றல்ல ; என்றுமே தன் முதுகில் ஏதாவது சுமந்துகொண்டு வந்தால்தான் சுப்பன் எஜமான் வீட்டுக்குள் நுழைய முடியும். உதய சூரியன் உச்சிவானத்துக்கு வரும் வரை அவன் உள்ளமும் உடலும் சோர வயலில் உழைத்துவிட்டுப் பசிக்குக் கூழ் குடிக்க வந்தால்கூட அவனுக்கு 'வரவேற்பு' வாசலோடுதான் !

இந்தச் சம்பிரதாயத்தை யொட்டி அன்றும் வாசலில் நின்றபடியே, "அம்மா!" என்று இரைந்தான் அவன்.

"யாரடா, அது?" என்று 'டா' போட்டுக் கேட்டாள் உள்ளே இருந்த எஜமானியம்மாள்.

வயதில் சுப்பனைவிட அவள் எவ்வளவோ சிறியவள்தான் ; ஆனால் ஜாதியில் 'பெரியவ' எல்லவா?—அதனால்தான் அந்த 'டா'!

அவன், "நான்தான் அம்மா, சுப்பன்!" என்று தன்னைப் பற்றித் தெரிவித்துக் கொள்வதற்குள் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த ரவி, "சுப்பன் வந்திருக்கான், அம்மா!" என்றான்.

"உழைச்ச ரொம்பக் களைப்பாய்ப் போச்சோ?" என்று எரிந்து விழுந்துகொண்டே, எஜமானி சுப்பனுக்கென்றே பிரத்தியேகமாகத் தயாரித்து வைத்திருந்த கூழை ஒரு ஏனத்தில் கரைத்து எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

சுப்பன் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் அவனுக்கு நேரே இரு கையையும் ஏந்தினான்—அவன் பிச்சைக்காரன் அல்ல; உழைப்பாளி. ஆனாலும் ஏனோ அவனுக்கு அத்தனை அடக்க ஒடுக்கம்!

கூழைக் குடித்துவிட்டு வெளியே போகும் வரை சுப்பனையே: கவனித்துக்கொண்டிருந்த ரவிக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னமோ, அவன் உள்ளே ஓடோடியும் சென்று தன் அம்மாவிடம், “ஏன், அம்மா! சுப்பனுக்கு வீடு, வாசல் ஒன்றுமே யில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“ஏண்டா, அப்படிக்கேட்கிறே?”

“இல்லை, அம்மா! அவன் எப்போது பார்த்தாலும் நம்ம வீட்டு வேலையே சேஞ்சுண்டு, நம்ம வீட்டுக் கூழையே குடிச்சுண்டு, நம்ம வீட்டு வாசலையே நாய் மாதிரி காத்துண்டு கிடக்கிறானே, அதனாலே கேட்டேன்!”

“அவனுக்கு வீடு, வாசல் இல்லாமல் என்னடா? அதோ இருக்கே ஒரு குடிசை, அதுதான் அவன் வீடு!”

“ஐயோ! அந்தக் குடிசையில் தீப் பிடித்துக் கொண்டால்.....?”

“அவன் எழவுக்கு நாம்தான் வேறே கட்டிக் கொடுக்கணும்!”

“அதற்கில்லை, அம்மா! அவன் உள்ளே யிருந்தால்?”

“வெளியே வந்து விடுகிறான்!”

“தூங்கிக் கொண்டிருந்தால்?”

“செத்துத் தொலைகிறான்!”

“அவன் செத்தால் நமக்குக் கஷ்டமில்லையோ?”

“நமக்கென்ன கஷ்டம்?”

“நம்ம வீட்டு வேலையை யார் செய்வா?”

“அதற்கென்ன, எத்தனையோ கழுதைகள் இருக்கு!”

“ஊஹும்; கழுதைகள் கூட நம்ம வீட்டு வேலையைச் செய்யுமா, அம்மா?”

அவள் சிரித்தாள்.

“ஏம்மா சிரிக்கிறே?”

“இல்லை, கண்ணே! நான் கழுதை என்று நிஜக் கழுதையைச் சொல்லவில்லை; சுப்பனைப் போன்றவர்களைச் சொன்னேன்!”

“இதென்ன, அம்மா! சுப்பனைப் போன்றவர்களெல்லாம் கழுதைகளா?”

“இல்லையா? அவர்களெல்லாம் உருவத்தில் மட்டுந்தான் மனிதர்களா யிருக்கிறார்களே தவிர, காரியம் செய்வதில் கழுதைகள் தான். இட்ட வேலையைச் செய்வது; வைத்த தீனியைத் தின்பது! இவற்றைத் தவிர அந்தக் கழுதைகளுக்கும் வேறு வேலையில்லை; இவர்களுக்கும் வேறு வேலை கிடையாது!”

“அவர்கள் ஏன் அம்மா, அப்படி இருக்கிறார்கள்?”

“அது அவர்களுடைய விதி!”

“விதி என்றால் என்ன, அம்மா?”

“முன் ஜன்மத்தில் அவரவர்கள் செய்த பாவ புண்ணியத்துக்குத் தக்கபடி பகவான் விதிக்கும் தண்டனை!”

“அப்பாவுக்கு அந்த விதி இல்லையோ?”

“இல்லை; அவர் அதிர்ஷ்டசாலி!”

“அந்த அதிர்ஷ்டம் சுப்பனுக்கு இல்லையோ?”

“இல்லை.”

“ஏன் இல்லேம்மா?”

“அவன் பாவத்தைப் பண்ணியவண்டா!”

“பாவம் என்றால் என்னம்மா?”

“கெட்டதைச் செய்வது!”

“அப்பா என்னத்தைப் பண்ணினார்?”

“புண்ணியத்தைப் பண்ணினார்!”

“புண்ணியம் என்றால் என்னம்மா?”

“நல்லதைச் செய்வது!”

“அப்பா என்ன புண்ணியம் பண்ணினார்?”

“அதென்னமோ, எனக்குத் தெரியாது; போய் அப்பா வைக் கேளு!”

*

*

“அப்பா, அப்பா!”

“ஏண்டா?”

“முன் ஜன்மத்தில் நீ என்னமோ புண்ணியம் பண்ணி யாமே, அப்பா?”

“உனக்கு யார் அதைச் சொன்னா?”

“அம்மா சொன்னா!”

“அவளுக்கு எப்படித் தெரியுமாம்?”

“அது எப்படியோ!”

“நீ ஏன் அதைப்பற்றிக் கேட்கிறே?”

“சுப்பனையும் கொஞ்சம் புண்ணியம் பண்ணச் சொல் லலாம்னு தான், அப்பா!”

“முன் ஜன்மத்தில் நான் என்ன புண்ணியம் பண்ணி னேனோ, இந்த ஜன்மத்தில் எனக்கு அது எப்படித் தெரியும்?”

“இதென்ன, அப்பா! வேடிக்கையா யிருக்கே? நீ செய்த புண்ணியம் அம்மாவுக்குத் தெரிகிறது; உனக்குத் தெரியவில்லையே?”

“ஊஹும்; அம்மாவுக்கும் தெரியாது; எனக்கும் தெரியாது.....!”

“பின் யாருக்குத்தான் தெரியும், அப்பா?”

“கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்!”

“கடவுளுக்கு மட்டும் தெரிந்து என்ன பிரயோஜனம், அப்பா? பாவ புண்ணியம் பண்ணினவனுக்குத் தெரிந் தால்தானே அவன் இந்த ஜன்மத்திலாவது தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முடியும்?”

“போடா, போக்கிரி! அந்தக் கேள்வியெல்லாம் உனக்கு எதற்கு?”

“ இன்னும் ஒரே ஒரு கேள்வி, அப்பா ! புண்ணியம் எப்படிப் பண்ணினும்னாவது உங்களுக்குத் தெரியுமோ ? ”

“ கோயில் கட்டுவது, குளம் வெட்டுவது, அன்ன தானம் செய்வது..... ”

“ அடேயப்பா ! இதெல்லாம் சுப்பனால் செய்ய முடியுமோ ? இரண்டு கை கூழுக்கு அவன் நம்மிடம் நாளெல்லாம் வேலை செய்யவேண்டி யிருக்கிறதே, அவன் எங்கே அன்ன தானம் செய்வது ? அவனுக்குக் குடிக்கத் தண்ணீரைக் காணும், அவன் எங்கே குளம் வெட்டுவது, அவனுக்கு இருக்க வீட்டைக் காணும், அவன் எங்கே கோயில் கட்டுவது ? இந்த லட்சணத்தில் கடவுள் அவனை வைத்து விட்டு, ‘ நீ புண்ணியம் செய்யவில்லை; அதனால் அடுத்த ஜன்மத்தில் நீ கஷ்டப்பட வேண்டுமென்பது உன்னுடைய விதி ! ’ என்றால், அக்கிரமமானால் இருக்கு ! ”

“ இது ஏதடா, வம்பாய்ப் போச்சு ! ” என்று அப்பா எங்கோ நடையைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்.

“ எங்கேப்பா, போறே ? கடவுளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பவா ? ” என்று கேட்டான் ரவி.

“ ஆமாம், போடா ! ” என்று அலுப்புடன் சொல்லி விட்டு, அவர் மேலே நடந்தார்.

“ அனுப்பிவிட்டு வாப்பா, அப்பத்தான் அவருக்குப் புத்தி வரும் ! ” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினான் ரவி.

இந்தச் சமயத்தில் அங்கே வந்த சுப்பனின் மனைவியான குப்பி, “ அம்மா ! ரெண்டு வெத்திலைச் சருகு இருந்தாக் கொடுங்களேன் ? ” என்றாள்.

இந்த ‘ விண்ணப்பம் ’ காதில் விழுந்ததும், “ ஏண்டி, உனக்கு வெற்றிலைச் சருகு இல்லாமல் பல்லெல்லாம் கொட்டிண்டு போறதோ ? மாட்டுக் கொட்டாயைக் கூட்டி அலம்புன்னு சொன்னேனே, அலம்பினாயோ ? ” என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே யிருந்த எஜமானியம்மாள்

வெளியே வந்தாள்—வாழ்க்கையில் எந்த சுகத்தையுமே ஏழை விரும்பக்கூடாது என்பது அவளுடைய எண்ணம் !

“ இப்பத்தான் அலம்பிட்டு வரேன், அம்மா ! ” என்று குப்பி.

“ ஒஹோ ! ” என்று அவள் மீண்டும் உள்ளே சென்றாள். அதற்குள் கை நிறைய வெற்றிலையை எடுத்துக் கொண்டு அவளுக்கு எதிரே வந்தான் ரவி.

“ உனக்கு ஏண்டா, இந்த வேலை யெல்லாம் ? ” என்று அவன் கையிலிருந்த வெற்றிலையை ‘வெடுக்’கென்று பிடுங்கி, ரொம்ப ரொம்ப சிரமப்பட்டு அழுகல், பழுத்தது, உலர்ந்தது—இந்த மாதிரி வெற்றிலைகளாகப் பார்த்துப் பொறுக்கி நாலு எடுத்து அவள் குப்பியிடம் கொடுத்தாள்.

அதைப் பெற்றுக்கொண்ட குப்பி, “ மகராஜியா யிருப்பீங்க ! ” என்று அவளை மனமார வாழ்த்தினாள்.

“ அட, கடவுளே ! குப்பையில் போடும் வெற்றிலையைத் தான் குப்பி போடவேண்டுமென்பது கூடவா உன்னுடைய விதி ! ” என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டான் ரவி.

அவன் குழந்தை உள்ளம் விதியின் கொடுமைகளை எண்ணிக் குழம்பியது.

*

*

*

ஈப்பனும் குப்பியும் மட்டும் ரவியின் வீட்டில் வேலை பார்க்கவில்லை ; அவர்களுடைய ஏக புத்திரனான தொப்பையும் அங்கே வேலை பார்த்து வந்தான். தினசரி எஜமான் வீட்டு மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு வருவது அவனுடைய வேலை. இவர்கள் மூவரும் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர்களைப்படுவதே கிடையாது. ஏன் கவலைப்பட வேண்டும் ? அவர்கள் விதிதான் அப்படி யிருக்கிறதே ? ‘ அன்று எழுதியவன் அழித்து எழுதப் போகிறானா ! ’ என்ற அபத்தமான நம்பிக்கையிலே, அவர்களுடைய அறிவு அவ்வளவு தூரம் மங்கிக் கிடந்தது.

அன்று மாலே வழக்கம்போல் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு எஜமான் வீட்டுக்கு வந்தான் தொப்பை. அதற்கு முன் எத்தனையோ முறை ரவி அவனைப் பார்த்திருக்கிறான். அப்பொழுதெல்லாம் அவன் கண்ணுக்குத் தொப்பை வெறும் ‘மாட்டுக்காரப் பைய’னாகவே தோன்றி வந்தான். அன்று என்னமோ தெரியவில்லை; அவனும் ‘மனித’னாகத் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டான் ரவிக்கு!

தொப்பையப்பனின் சாம்பல் பூத்த கருத்த மேனியும், அழுக்குப் படிந்த பரட்டைத் தலையும், அரையில் அணிந்திருந்த கௌபீனமும் அத்தனை நாட்களாக ரவியின் அகக் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை; அன்று தெரிந்தது!

அவன் உண்பதுண்டா? உடுப்பதுண்டா! படிப்பதுண்டா?—இந்தக் கேள்விகளெல்லாம் ரவியின் உள்ளத்தில் அத்தனை நாட்களாக எழவில்லை; அன்று எழுந்தது!

அவன் ஏன் அந்த நிலையில் இருக்கிறான்? அதற்கும் காரணம் விதியா?

விதி, விதி, விதி!—இவர்களுடைய விதியை மாற்றவே முடியாதா?

சிறிது நேரம் உதட்டின்மேல் விரலை வைத்த வண்ணம் வீட்டுக் கூரையை நோக்கி யோசித்தான் ரவி.

அவ்வளவுதான்; ஓ, மாற்றலாம்போலிருக்கிறதே!—இல்லாதவனுக்கு விதி; இருப்பவனுக்கு அதிர்ஷ்டம்!—இவ்வளவுதானே?

ஒரு கணம் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று விரல் வீட்டு எண்ணிக்கொண்டே போனான் ரவி.

எத்தனைவரை எண்ணினாலே என்னமோ, கடைசியில் “ஆமாம்; அப்படித்தான் செய்யவேண்டும்” என்று தனக்குத் தானே அவன் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. வளர்பிறைபோல் ரவி வளர்ந்து வந்தான். உயரத்தில் மட்டுமல்ல; அறிவிலும் தான்!

மேற்படிப்பை முன்னிட்டுச் சென்னைக்கு வந்தான் ரவி. தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாத 'ஹாஸ்டல்' வாழ்க்கை கூட அவன் மனத்தை மாற்றவில்லை; எப்பொழுதும் போல் அப்பொழுதும் அவன் உள்ளத்தில் ஏழை சுப்பனின் குடும்பம் இடம் பெற்றிருந்தது; அவர்களுடைய விதி அவனை வதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் என்ன ?

அவன் போட்ட புள்ளியும் மாறவில்லை; வைத்த எண்ணமும் அவனை ஏமாற்றவில்லை. காரியம் எப்படியோ கைகூடி விட்டது.

*

*

*

ஹாஸ்டர் விடுமுறையின்போது கிராமத்துக்கு வந்திருந்தான் ரவி. அவன் வந்ததும் வராததுமாக, "ரவி! சுப்பன் சமாசாரம் தெரியுமோ? அவன் விதியை வென்று விட்டான்! இப்பொழுது அவன் நிலமும் நீரும், வீடும் வாசலுமாகச் செளக்கியமா யிருக்கான். தொப்பைகூடக் கையிலிருந்த கோலைத் தூக்கித் தூர எறிந்துவிட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு விட்டான், படிப்பதற்கு!" என்றார் தகப்பனார்.

"விதியையாவது, அவன் வென்றுவிட்டதாவது? கடவுள் கண்ணைத் திறந்தார் என்று சொல்லுங்கோ!" என்றாள் தாயார்.

ரவிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

"கண்ணைத் திறந்தது அந்தக் கடவுள் இல்லை, அம்மா! இந்தக் கடவுள்!" என்று தன்னைத் தானே அவன் சுட்டிக் காட்டிக்கொண்டான்.

“என்ன!” என்று இருவரும் அவனை ஏககாலத்தில் பாதாதிசேசம் வரை பார்த்து விழித்தனர்.

“ஆமாம், அம்மா! நான்தான் இத்தனை வருஷ காலமாக நீங்கள் என் செலவுக்காகக் கொடுத்த பணத்திலிருந்து கொஞ்சம் மிச்சம் பிடித்துச் சேர்த்து வைத்துச் சென்ற வருஷம்தான் அவனுக்கு ஒரு காணி நிலத்தையும், ஒரு ஜோடி மாட்டையும் வாங்கிக் கொடுத்தேன். அதைக் கொண்டுதான் அவன் விதியை — வென்றுவிட்டான்! உண்மை இதுதான்; வேண்டுமானால் யாருக்கும் புரியாத அந்தரார்த்தம், தத்துவார்த்தமெல்லாம் செய்து பொறுப்பை ஆண்டவன் தலையில் போடப் பார்க்கலாம்; அவ்வளவுதான்! — இப்பொழுது சொல்லுங்கள், விதி வென்றதா?”

இந்தச் சமயத்தில், “இல்லை, சாமி! வென்றது உங்க முயற்சிதானே?” என்று எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் கேட்டது.

எல்லோரும் சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கித் திரும்பினர்.

பட்டணத்திலிருந்து ரவி வந்திருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டு ஓடோடியும் வந்த சுப்பன், ஆனந்த பரவசத்தோடு அவர்களுடைய காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

எனக்கு

“ அன்னம்மா ! இந்த அதிசயத்தைக் கேட்டியா ? என்னமோ எங்க வீட்டுக்காரி ரெண்டு மாசமா முழுகாம இருக்காளாம். அதுக்கு அவ பண்ணுற அட்டகாசத்தைப் பார்த்தா, எனக்கு என்னமாத்தான் இருக்குது, தெரியுமா ? தலையைச் சுத்தறதாம், மயக்கம் வரதாம், வாந்தி வரதாம்— இன்னும் என்னவெல்லாமோ சொல்லு ! ஏன், வீட்டு வேலையைச் செய்யறதுக்கு நான் ஒருத்தி இருக்கேனோ, இல்லையோ ? ” என்றுள் கங்கம்மா.

“ என்னமோ அறியாதது ! உன்னுடைய குழந்தை மாதிரி நினைச்சுக்கிட்டுப் போயேன் ! ” என்றுள் அன்னம்மா.

“ போயும் போயும் நான் உங்கிட்ட நியாயம் கேட்க வந்தேனே ! ” என்று அவள்மேல் எரிந்து விழுந்துவிட்டு, அடுத்த வீட்டு ஆண்டாளிடம் மேற்சொன்ன அநியாயத்தைத் தெரிவித்தாள் கங்கம்மா.

அவள் அதைக் கேட்டுவிட்டு, “ வீட்டு வேலைக்கு வேறே ஆளு இருந்தா, அவள் அப்படியும் இருப்பா, அதுக்கு மேலேயும் இருப்பா ! எல்லாம் அவனுங்க கொடுக்கிற செல்லம் ! ” என்று கங்கம்மாவுடன் ஒத்து ஊதினாள்.

*

*

*

கங்கம்மாவுக்குப் பொழுது விடிந்தால் இதே வேலை தான். அவளுக்குத் தன் தம்பி கந்தசாமியைப் பற்றியும், அவன் மனைவி வஞ்சியைப் பற்றியும் எவரிடமாவது

ஏதாவது குறை சொல்லவில்லை யென்றால் பொழுது போகாது. பட்டணத்தில் வாழ்ந்து வந்த அவள், தன்னுடைய கணவன் சண்டைக்குப் போய்விட்டதால் தம்பியின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள்.

முதன் முதலில் அக்காளின் வருகையை அறிந்த போது கந்தசாமி எவ்வளவோ சந்தோஷப்பட்டான். அக்காவந்தால் வஞ்சிக்குத் துணையாக இருப்பாள் என்று அவள் நினைத்தான். தான் இருக்கும் நிலையில் அவள் வருவதைப் பற்றி வஞ்சிக்கும் முதலில் எவ்வளவோ சந்தோஷமாய்த்தானிருந்தது. அதெல்லாம் இப்பொழுது பகற்கனவாகி விட்டது. அவள் வந்ததின் பயனாக, தங்கள் வாழ்க்கையில் அவர்கள் அனுபவித்து வந்த தித்திப்பு, கசப்பாக மாறியதுதான் மிச்சம்!

* * *

கீங்கம்மாவுக்குக் கபாலி என்றொரு பிள்ளை. பிள்ளை என்றாலும் பிள்ளை, மணியான பிள்ளை. வாய் ஒரு நிமிஷங்கூட அசையாமல் இராது.

அன்று வஞ்சி கூழுக்காகக் கம்பு மா அரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். யந்திரத்திலிருந்து மா கொஞ்சங்கொஞ்சமாக விழுந்துகொண்டிருக்கும்போதே, கபாலி அவற்றையெல்லாம் கபளீகரம் செய்துகொண்டிருந்தான். தன் வேதனையை எவ்வளவோ தூரம் சகித்துக்கொண்டு அந்த வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தாள் வஞ்சி. மனித இதயம் மண்ணாங்கட்டியா, மாறுதல் இல்லாமலிருப்பதற்கு? அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. “பச்சை மாவை இப்படித் தின்னா வயித்துக்கு ஆகுமா?” என்று கேட்டபடி, அந்தப் பிள்ளையின் கையைப் பிடித்துத் தள்ளினாள்.

உடனே அது அழுதுகொண்டே அம்மாவிடம் சென்று முறையிட்டது. இந்த மாதிரி ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தைக் கங்கம்மா நழுவ விடுவாளா? திடுதிடுவென்று ஓடி வந்து, “ஏண்டி! உங்க அப்பன் வீட்டுச் சொத்து என்னடி கெட்டுப் போச்சு? அந்தக் குழந்தை தன் மாமன் வீட்டிலே அத்தனை மா எடுத்துத் தின்னச் சொந்த மில்லையா?” என்று அவள் வஞ்சியின் தாடையில் ஓர் இடி இடித்தாள். அந்த இடியில் வஞ்சி கீழே சாய்ந்து விட்டாள்.

அடுத்த கணத்தில் அங்கே வந்த கந்தசாமி, “அக்கா! அந்தப் பெண்ணு என்னத்துக்கு அப்படிப் படுத்துக் கிடக்குது?” என்று கங்கம்மாவை விசாரித்தான்.

“அது என்னத்துக்கோ?” என்று அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள் அவள்.

இந்தச் சமயத்தில் தன் கணவனின் குரலைக் கேட்டு முக்கி முனகிக்கொண்டே எழுந்தாள் வஞ்சி.

“என்ன உடம்புக்கு?” என்று வஞ்சியை விசாரித்தான் கந்தசாமி.

“உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லை; கூழுக்கு இந்த மாவை அரைச்சிக்கிட்டு இருந்தேன். என்னமோ தலையைச் சுத்த ரூப்போல இருந்தது; கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கிட்டேன்!” என்றாள் வஞ்சி.

வஞ்சி எப்பொழுதுமே இப்படித்தான். அவள் வீட்டில் நடக்கும் சண்டை சச்சரவுகளைப் பற்றித் தன் கணவனிடம் ஒன்றுமே சொல்ல மாட்டாள்.

“அக்கா! நீதான் அந்த மாவைக் கொஞ்சம் அரைச்சுக் கொடுக்கக் கூடாதா?” என்றான் கந்தசாமி.

“அரைப்பேண்டா, அரைப்பேன்! ஏன், அவளைக் கூடக் கொஞ்சம் தூக்கி உன் பக்கத்திலே உட்கார வைக்கட்டுமா?” என்றாள் கங்கம்மா.

கந்தசாமி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான். அவன் மனத்தை மாற்றுவதற்காக, “வெய்யில்லே அலைஞ்சட்டு வந்தயே, கொஞ்சம் தயிரைப் போட்டுக் கூழைக் கரைச்சுக்கிட்டு வரட்டுமா?” என்று கேட்டாள் வஞ்சி.

“எடுத்துக்கிட்டு வா!” என்றான் கந்தசாமி.

உள்ளே போய்ப் பார்த்தால் தயிரைக் காணோம். அதைக் கபாலி காலி செய்துவிட்டிருந்தான். ‘கேட்டால் பூனையின்மேல் பழியைப் போடுவார்கள்; கேட்காமல் இருப்பதே நல்லது!’ என்று தீர்மானித்து, வெறும் கூழைக் கரைத்துக்கொண்டு வந்தாள் வஞ்சி.

“என்ன, வஞ்சி! தயிரு இல்லையா?”

“இருந்தது; இப்போ பார்த்தாக் காணோம். பூனை குடிச்சிட்டாப்போல இருக்குது!” என்று தன் நாத்தனார் சொல்லப் போவதைத் தானே சொல்லி வைத்தாள் வஞ்சி.

அப்பொழுது, “இல்லை, மாமா! நான்தான் குடிச்சட்டேன்!” என்று சமர்த்தாகச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தான் கபாலி.

“அட, என் கண்ணு! குடிச்சிட்டியா?—போ!” என்று தன் வயிற்றெரிச்சலை வெகு லாகவமாக வெளியிட்டான் கந்தசாமி.

*

*

*

“சேர்ந்து வாழ்வதுதான் சிறந்தது” என்கிறோம். ஆனால் வாழ்க்கையில் பார்க்கப்போனால் அதைப் போன்ற தொல்லை வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்று தோன்றுகிறது. நமது சுற்றத்தாருடன் நாம் பிரிந்து வாழும் போதோ, அல்லது பிரிந்து செல்லும்போதோ இருக்கிற ஆசையும் அன்பும் சேர்ந்து வாழும்போதோ, அல்லது சேர வரும்போதோ எங்கே இருக்கிறது?

அன்று வஞ்சியைப் பிரசவத்துக்காக அழைத்துச் செல்ல அவளுடைய அம்மா வந்திருந்தாள். அப்பொழுது, “நீங்க என்னாத்துக்கு அழைச்சுக்கிட்டுப் போறீங்க? இங்கேயேதான் இருக்கட்டுமே; எல்லாம் நான் பார்த்துக்கிறேன்!” என்றாள் கங்கம்மா. அவள் போய்விட்டால் வீட்டு வேலைக்கும் சண்டைக்கும் ஆள் கிடைக்காதே என்ற கவலை அவளுக்கு!

இது தெரியாத வஞ்சி, “ஆமாம், அம்மா! எனக்குக் கூட அவரை விட்டுட்டு வரதுக்கு என்னமோ மாதிரியாயிருக்குது! இங்கேயேதான் இருக்கிறேனே, எல்லாம் இந்த அம்மா பார்த்துக்கிறுங்க!” என்றாள்.

“என்ன இருந்தாலும் நாலு பேர் நாலு சொல்லு வாங்க!” என்று சொல்லி, வஞ்சியைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றுவிட்டாள் அவளுடைய அம்மா.

அவள் வாழ்க!

*

*

*

வஞ்சி பிரசவித்து மூன்றாவது மாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கந்தசாமி தன் மனைவியை அழைத்துப் போக வந்தான். அவனுடன் செல்ல வஞ்சிக்கு எவ்வளவோ ஆசைதான். ஆனால் கங்கம்மாவை நினைத்த போது, அங்கே சென்று அவளுடைய வம்புக்கு ஆளாவதைக் காட்டிலும் இங்கேயே இன்னும் இரண்டு மாதங்களளாவது தொல்லையில்லாமல் இருக்கலாமே என்று அவளுக்குத் தோன்றிற்று. இதைக் குறிப்பாகக் கந்தசாமியின் காதிலும் போட்டு வைத்தாள். அவனுக்கும் அவள் சொல்வது ஒருவிதத்தில் நல்லதென்றே பட்டது.

மறுநாள் கந்தசாமி தான் மட்டும் ஊருக்குச் செல்வதற்காக ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தபோது அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது இதுதான் :

சிரஞ்சீவி கந்தசாமிக்கு, ஆசீர்வாதம்.

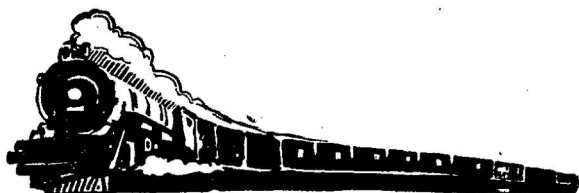
சண்டைக்குப் போனவர் திரும்பி வந்துவிட்டார். நேரே பட்டணத்திற்கு வந்த அவர், அங்கே தனக்கு வேலை பார்த்துக் கொண்டு, இங்கே என்னை அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறார். இந்தக் கடிதம் கண்டவுடன் நீங்கள் உடனே வந்து எங்களை அனுப்பி வைக்கவும்.

கங்கம்மா.

இதைப் படித்ததும், “வஞ்சி! இப்பவே நீயும் என்னுடன் புறப்பட வேண்டியதுதான்!” என்று துள்ளிக் குதித்தான் கந்தசாமி. அவனுடைய தோள்களை ஆசையுடன் பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டு, “ஏன், அந்தக் கடிதாசியிலே அப்படி என்னுடைய எழுதியிருக்கு?” என்று கேட்டாள் வஞ்சி.

விஷயத்தைச் சொன்னான் கந்தசாமி. அதைக் கேட்ட வஞ்சியின் வதனம், காலதேவனைக் கண்ட கமலம்போல் பூத்தது!

இந்தக் காட்சி எந்த நாத்தனாருக்கும் பிடிக்காத காட்சிதான்; ஆனால் ஏன் பிடிக்கவில்லை என்றுதான் தெரியவில்லை!

உறவினர் எதற்கு?

“அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது!” என்கிறார்கள். அப்படியானால், இந்த அகண்டாகார உலகத்தில் அவ்வப்பொழுது நடக்கும் அநீதி, அக்கிரமங்களுக்கும் அவனே ஜவாப்தாரி யாகிறான் அல்லவா? ஆனால் தண்டனை மட்டும் அவனுக்கு இல்லையாம்; அவனால் ஏவப்பட்ட மனிதர்களுக்குத்தானாம்!—இதென்ன வேடிக்கை!—இப்படி அதிசயத்துக்கு ஆளாகி, ஆண்டவனைப் பற்றி ஒன்றுமே அறிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிப்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் பதில் இதுதான் :

“அவனுடைய லீலா விநோதங்களெல்லாம் அற்பங்களாகிய நமக்குப் புரியாதவை!”

அது எப்படியாவது போகட்டும்; ஒரே ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அந்த ஆபத்தபாந்தவனின் அறிய முடியாத தத்துவம் எனக்குப் புரிகிறது. அதாவது பணக்காரனுக்கு மேலும் மேலும் பணம்; பணமில்லாதவனுக்கு மேலும் மேலும் பிள்ளை!

இரண்டாவது விஷயத்தில் தான் பகவானுடைய அருள் எனக்குப் பரிபூரணமாகக் கிடைத்திருந்தது. அதாவது பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாலு ஜீவன்கள் என்னை அல்லும் பகலும் “அப்பா! அப்பா!” என்று ஆட்டிப் படைத்துக்கொண்டிருந்தன. அந்த நாளில் நான் மணக்கோலம் பூண்டிருந்தபோது, எனக்குச் சகல செளபாக்கி

யங்களும் வாய்க்கட்டும் என்று ஆசீர்வதித்த பெரியோர்களின் வாக்கு இந்த முறையில் தானு பலிக்க வேண்டும் ?

என்னமோ, இந்த ஒரு பாக்கியமாவது எனக்குக் கிடைத்ததே என்று என்னை ஆசீர்வதித்த பெரியோர்கள் வேண்டுமானால் சந்தோஷமடையலாம். நான் சந்தோஷமடைய முடியுமா ?

எல்லோருடைய வீட்டிலும் பிறக்கும் குழந்தைகள் அத்தனையும் உயிருடன் இருந்துவிடுவதில்லை ; ஓரிரண்டு செத்துப் போவதுமுண்டு. எனக்கு வேறு என்ன பாக்கியம் வைக்காமற்போனாலும், ஆண்டவன் அந்தத் தூர்ப் பாக்கியத்தை மட்டும் வைக்கவில்லை.

இந்த உலகத்தில் எனக்காக இரங்கிய ஜீவன் ஏதாவது உண்டா என்றால், அது என் மனைவிதான். நாலு பெண்களைப் பெற்று வைத்ததோடு அவள் நமன் உலகம் போய்விட்டாள்!—மகராஜி! அவள் எந்த உலகத்திலிருந்தாலும் அந்த உலகம் தொல்லையில்லாத உலகமாயிருக்கட்டும்.

என்னுடைய குழந்தைகளின் அழகைக் கண்டு என் அம்மா அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. அவள், ஒரு நாளாவது அவர்களுக்குத் திருஷ்டி கழிக்காமலிருக்க மாட்டாள். அக்கம் பக்கத்தாரின் பார்வையினால் அந்தக் குழந்தைகளின் அழகுக்குப் பங்கம் வராமலிருக்கவேண்டுமே என்பது அவள் கவலை!—அழகு மட்டும் இருந்தால் போதுமா? அதற்காகப் பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள் வந்து என்னுடைய பெண்களைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு போய்விடுவார்களா? காட்டில் மலர்ந்த மலர்போல் அந்தக் குழந்தைகள் ஏழையாகிய என் வீட்டில் அல்லவா வந்து பிறந்திருக்கின்றன? அவற்றை அனுபவிப்பார் யார்?

ஆக்கிய கடவுள் அழிக்கும் வரையில் அவை காலந் தள்ளுவது எப்படி?

முதல் பெண்ணை மூன்றாம் தாரமாக ஒரு முதியவருக்குக் கொடுத்து, அவள் அமங்கலியாகி இப்பொழுது என் அகத்தில் அஞ்ஞாத வாசம் செய்துகொண்டிருக்கிறாள். இரண்டாவது பெண்ணை ஓர் இரும்பு வியாதிக்காரனுக்குக் கொடுத்தேன் — தெரியாமல் கொடுத்துவிடவில்லை; தெரிந்துதான் கொடுத்தேன் — அப்புறம் கேட்க வேண்டுமா? அவள் புகுந்ததும் அந்த வீடு ஆஸ்பத்திரியாக மாறிவிட்டது. அந்த ஆஸ்பத்திரியில் அவள் 'நர்ஸ்'ஸாக இன்று வேலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்!

மூன்றாவது பெண் தான் ரங்கா. நாலாவது பெண்ணை நளினியைப்பற்றி இன்னும் நாலேந்து வருடங்களுக்குக் கவலையில்லை. அவளுக்கு வயது பத்துதான் ஆகிறது. ரங்காவுக்குத்தான் இப்பொழுது இருபத்திரண்டாவது வயது நடக்கிறது—ஆமாம்; அவளுக்கு வயது இப்பொழுது இருபத்திரண்டுதான்!—இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. ஏன் ஆகவில்லை? அவளுக்கென்று இந்த உலகத்தில் எந்த ஆடவனும் இல்லவே இல்லையா? எத்தனையோ பேர் இருக்கத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் யாரையாவது ஒருவரை 'வரதட்சணை' என்னும் பெயரால் நான் விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டுமே! அப்படித்தானே சம்பிரதாயம் சொல்லுகிறது? அதற்கு என்னிடம் பணம் இல்லை; இல்லை யென்றால் ஏழை வாழவேண்டாமா?

தற்சமயம் என்னுடைய கவலையெல்லாம் ரங்காவைப் பற்றியதுதான். என்ன கவலை யென்றால், இந்தப் பெண்ணையாவது ஏதாவது நல்ல இடமாகப் பார்த்துக் கொடுக்க வேண்டுமே என்ற கவலைதான்.

பார்க்கப்போனால் இந்த எண்ணம் எனக்கே பைத்தியக்காரத்தனமானதாகத்தான் தோன்றுகிறது. முதல் இரண்டு பெண்களை மட்டும் ஏதாவது நல்ல இடமாகப் பார்க்காமலா கொடுத்துவிட்டேன்? — இல்லை. என்னுடைய நிலைமையில் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நான் எவ்வளவு தான் முயன்றும், அவ்வளவு அழகான சம்பந்தங்கள் தான் கிடைத்தன. ஆனாலும் இந்த மூன்றாவது பெண் விஷயத்தில் என்னமோ அப்படி மீண்டும் ஒரு சபலம்.

அன்னியர் யாரும் வந்து என்னுடன் சம்பந்தம் செய்துகொள்ள மாட்டார்கள் என்பது உறுதி. ஆகவே, உறவினர்களிடையே வீரன் வேட்டை யாட ஆரம்பித்தேன். என் தங்கையின் வீட்டில் ஒரு பிள்ளையாண்டான் இருந்தான். அதே மாதிரி, என் மைத்துனருக்கும் ஒரு மகன் இருந்தான். இருவருக்கும் ரங்காவின் ஜாதகம் ஏற்ற முறையில் தானிருந்தது. என்னுடைய குறையெல்லாம் அந்த இரு வீட்டாருக்கும் தெரிந்ததுதான். அவர்கள் மனம் வைத்தால் தன் சகோதரிகளைவிட ரங்கா, கொஞ்ச நஞ்சம் சுகத்தையாவது காண முடியும்; நானும் கல்யாண காலத்தின்போது என் வீட்டுக்கு வரும் விவாக சப முகூர்த்தப் பத்திரிகைகளைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விடாமலிருக்க முடியும்; கொட்டு மேளத்தின் 'கும்கும்' என்ற முழக்கத்தையும், நாதசுரத்தின் 'பிப்பீ' என்ற கானத்தையும் கேட்டுக் கண்ணீர் சிந்தாமலிருக்கமுடியும்; செந்தாமரைத் தண்டின் நிறத்தை நிகர்த்த கரத்தையே தலையணையாகக் கொண்டு என் மகள் தனிமையில் ஒடுங்கித் தூங்கும் போது, இறுக மூடிய அவள் கண்ணிமைகளின் ஓரத்திலே கண்ணீர்த் துளிகள் கசிவதைக் கண்டு என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து உருகாமலிருக்கமுடியும். இந்த ஆசையுடன் தான் பகவான்மேல் பழியைப் போட்டுவிட்டு நான் என்னால் ஆனவரை இம்முறை முயன்று பார்த்தேன்.

என் உறவினர்களில் யாரும் என்னை அழைக்கா விட்டாலும், நானே என்னுடைய வருகையை முகத்தில் அசடு வழியத் தெரிவித்துக்கொண்டு, அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். முதலில் அவர்கள் என்னுடன் முகம் கொடுத்துப் பேசாவிட்டாலும், நானே அவர்களிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசினேன். கண்ணீரும் கம்பலையுமுடன் அவர்களிடம் என் கருத்தைத் தெரிவித்தேன். ஆனால் நடந்தது என்ன?

என்னுடன் பிறந்து வளர்ந்த என் தங்கை, 'பிச்சைக் காரனைப் பார்ப்பதுபோல்' என்னைப் பார்த்தாள். ரங்கா வின் தாயுடன் பிறந்து வளர்ந்த என் மைத்துனன் நான் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்கும்போதெல்லாம், "இப்பொழுது அதற்கென்ன அவசரம்?" என்று எரிந்து விழுந்து என் வாயை அடக்கினான். ஆனால் அதே சமயத்தில் அவன் தன் பிள்ளைக்கு வேறு இடத்தில் பெண் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்!

நான் அவர்கள் வாயைப் பார்ப்பதும், அவர்கள் வானத்தைப் பார்ப்பதுமாக எத்தனையோ நாட்கள் கழிந்து விட்டன. என்னுடைய எண்ணம் மட்டும் ஈடேறவில்லை.

*

*

*

ஒரு நாள் இரவு பத்து மணி இருக்கும். மழை 'சோ' வென்று பெய்துகொண்டிருந்தது. தூக்கம் பிடிக்காமல் நான் வீட்டு வராந்தாவில் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அழுக்கடைந்த பைஜாமாவும், கிழிந்த ஜிப்பாவும் அணிந்த ஒரு வாவிபன் மழைக்காக வராந்தாவில் ஒதுங்க வந்தான். அவன் முகத்தில் கருகருவென்று வளர்ந்திருந்த தாடியும் மீசையும் பார்ப்பதற்கு விகாரமா யிருந்தன. ஆனால் கண்களில் மட்டும் தெய்விக அமைதி குடி கொண்டிருந்தது.

“நீ யார், தம்பி? எங்கே போகவேண்டும்?” என்று நான் விசாரித்தேன்.

“நானா? கைதி! ‘எங்கே போக வேண்டும்?’ என்று எனக்கே தெரியாது!” என்றான் அவன்.

என மனம் ‘திடீ’ கென்றது. “கைதியா!” என்று பரபரப்புடன் கேட்டுவிட்டுத் தெருவைப் பார்த்தேன்— யாராவது போலீஸ்காரர்கள் அவனைப் பின் தொடர்ந்து வருகிறார்களா என்றுதான்!

அதற்குள் என் குறிப்பை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்ட அந்த வாலிபன், “ஐயா! நான் திருட்டுக் கைதியல்ல; கொலை செய்த கைதியல்ல; சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடி வந்துவிட்ட கைதியுமல்ல!” என்றான்.

அப்புறந்தான் எனக்கு விஷயம் புரிந்தது. ஆனால் பட்ட ஹிட்லராலும், முஸோலினியாலும், டோஜோவாலும் கவிழ்க்க முடியாத பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைக் கவிழ்த்து விட முயன்றவர்களில் அவனும் ஒருவன் என்று தெரிய வந்தது. ஆனால், அவன் பணமும் பக்க பலமும் இல்லாத வனாயிருக்கவேண்டும். அல்லது உலகம் இன்னதென்று தெரியாதவனாயும், இதற்கு முன் ஒரு கஷ்ட நஷ்டமும் அறியாதவனாயும் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விடுதலை யடைந்த அவன், ஒரு ரோஜாப் பூ மாலை யில்லாமல், ஓரிரண்டு பேர் ‘ஜே’ கோஷம்கூடப் பேரடாமல் என் வீட்டு வராந்தாவில் வந்து என் ஒதுங்கியிருக்கப் போகிறான்?

என்னையும் அறியாமல் அவனிடம் எனக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று. “சாப்பாடெல்லாம் ஆச்சோ?” என்று விசாரித்தேன்.

“ஆச்சு; சாப்பிட்டு இரண்டே இரண்டு நாட்கள்தான் ஆச்சு! நேற்றைக்கு முன் தினம்தான் விடுதலை யடைந்தேன்!” என்றான் அவன் சோர்வுடன்.

நான் அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று, அம்மாவைக் கூப்பிட்டுக் கொஞ்சம் சாதம் போடச் சொன்னேன். “அவன் என்ன ஜாதியோ என்னமோ, நேரே உள்ளுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்!” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே அவனுக்குச் சாதம் பரிமாறினான் அம்மா; அவன் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்தான்.

அதற்குள் மழையும் கொஞ்சம் விட்டிருந்தது. அவன் வெளியே போவதற்குக் கிளம்பினான்.

“இந்நேரத்தில் எங்கே போகப் போகிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“படுக்க எங்கேயாவது கொஞ்சம் இடம் பார்ப்பதற்குத்தான்!” என்றான் அவன்.

“இரவு இந்த வராந்தாவில் படுத்திருந்துவிட்டுப் பொழுது விடிந்ததும் போகலாமே?”

“என்ன சொல்வீர்களோ என்று நினைத்தேன். உங்களுக்கு ரொம்பப் புண்ணியமுண்டு; அப்படியே படுத்துக் கொள்கிறேன்” என்று ஜிப்பாவைக் கழற்றி வராந்தாவில் போட்டு அவன் படுத்துவிட்டான்.

நானும் தெருக்கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உள்ளே சென்று படுத்துக்கொண்டேன்.

பொழுது விடிந்தது. அந்த வாலிபன் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு போக வந்தான்.

அப்போது, “உங்கள் பெயரென்ன?” என்று அவன் என்னைக் கேட்டான்.

“கோபாலசாமி” என்றேன்.

உடனே தன் பைஜாமாவின் ‘பாக்கெட்’ டிலிருந்து ஒரு பழைய ‘டைரி’யை எடுத்தான். அதில் என் பெயரைக் குறித்துக் கொண்டான். கதவைப் பார்த்து இலக்கத்தையும் குறித்துக்கொண்டான். தெருவின் பெயர் அவனுக்கு

ஏற்கெனவே தெரியும்போலிருக்கிறது; அதையும் கீழே எழுதிக் கொண்டான். 'தாங்ஸ்' என்று சொல்லி விட்டுத் தெருவை நோக்கி நடந்தான்.

*

*

*

அவன் வந்துபோன நாலைந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு, அவனிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அந்தக் கடிதத்தில், அன்றிரவு நான் அவனுக்குப் போட்ட 'தண்ணீர் விட்ட சாத'த்தைப் பற்றிப் பிரமாதமாக எழுதியிருந்தான். நானும் என் வாழ்நாளிலே எத்தனையோ உறவினர்களுக்கு விருந்து வைத்திருக்கிறேன். கடன் வாங்கியாவது விதனிதமான கறி வகைகளுடனும், பல காரம் பட்சணங்களுடனும் பரிமாறியிருக்கிறேன். அவர்களில் ஒருவராவது இதுவரை என் விருந்தை மெச்சி ஒரு வார்த்தை பேசியது கிடையாது. ஆனால் இவனோ? கேவலம் தண்ணீர் விட்ட சாதத்தை இவ்வளவு பிரமாதப் படுத்தி எழுதியிருக்கிறானே! — ஆமாம்; வாழ்க்கையில் யாருமே தமக்கு மேற்பட்டவர்களை உபசரிப்பதற்கும், தமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை உபசரிப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இது!

அத்துடன் அவன் பெயர் 'ஜேம்ஸ் தாம்ஸன்' என்றும், தற்சமயம் இந்திய விமானப் படையில் வேலை பார்க்கிறானென்றும் மேற்படி கடிதத்திலிருந்து தெரிய வந்தது. இன்னும் வயிற்றுக் கவலையின் காரணமாகத் தன்னுடைய 'தேச பக்தி'யை விலைக்கு விற்ற விதத்தைப் பற்றியும் அவன் கடிதத்தில் விவரித்திருந்தான்.

பெண்ணைப் பெற்ற என் மனம் அவனைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அவன் மட்டும் கிறிஸ்துவனாக இல்லாமலிருந்தால்? ஒருவேளை ரங்கா

அவனால் வாழ்ந்தாலும் வாழலாமல்லவா? தேச விடுதலையில் ஆர்வங் கொண்ட அவன், சமூக விடுதலையிலும் ஆர்வங் கொண்டவனாயிருப்பானல்லவா?

இப்போது மட்டும் என்ன? இந்த இந்து சமூகத்திலேயே இருந்துகொண்டு நாம் என்ன வாழ்ந்துவிடப்போகிறோம்? வேண்டுமானால் ரங்காவையும் இன்னொரு இரும்ல்காரனைப் பார்த்துக் கொடுக்கலாம்; அவ்வளவுதான்!—அப்பப்பா! யார் என்ன சொன்னாலும் சரி, முதல் இரண்டு பெண்களுக்கு நேர்ந்த கதி மட்டும் இந்தப் பெண்ணுக்கு நேரவே வேண்டாம், ஆண்டவனே!

ஆமாம், அவளுடைய சௌகரியத்திற்காக நாம் இந்த இந்து சமூகத்திற்கே ஒரு முழுக்குப் போட்டுவிட்டால் என்ன? அந்தப் பிள்ளையாண்டான் மட்டும் ஒப்புக் கொள்வதா யிருந்தால், நாமும் ரங்காவின் நலத்திற்காகக் கிறிஸ்து மதத்தையே வேண்டுமானாலும் தழுவிவிடலாமே!

இந்தச் சங்கடமெல்லாம் என்னத்திற்கு? என்னமோ, 'கலப்பு மணம்' என்கிறார்களே, அப்படிச் செய்துவிட்டால் என்ன?—ஊராரும் உறவினரும் ஏசுவார்கள்!—அதனால் என்ன? அவர்களா என்னுடைய துன்பத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்?

இப்படி யெல்லாம் எண்ணி என் மனம் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கேற்றாற்போல் அடிக்கடி அவன் எனக்கு எழுதும் கடிதங்களின் மூலம் அன்பை வளர்த்து வந்தான். பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் லீவில் வரும்போதெல்லாம் அவன் என் ஊருக்கு வருவான். எந்த ஹோட்டலில் தங்கினாலும் என்னையும் என் வீட்டையும் மறக்க மாட்டான். அடிக்கடி வந்து என்னுடன் அளவளாவி விட்டுப் போவான். என்னுடைய சுகதுக்கங்களைப்

பற்றி அக்கரையோடு விசாரிப்பான். நானும் என்னுடைய துன்பங்களையும் துயரங்களையும்பற்றி அவனிடம் சாங்கோ பாங்கமாக விவரிப்பேன்.

*

*

*

இப்படியே இரண்டு மூன்று வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. இதற்கு மத்தியில் என் உறவினரிடையே நான் எதிர்பார்த்திருந்த இரண்டு வரன்களுக்கும் வெவ்வேறு இடங்களில் பெண் பார்த்துக் கல்யாணமும் நடந்து விட்டது ; என் அம்மாவும் கண்ணை மூடிவிட்டாள்.

எனக்கு அசாத்தியத் துணிச்சல் ஏற்பட்டுவிட்டது. எத்தனையோ நாட்களாக என் உள்ளத்தில் அழுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த ஆசையை அன்று ரங்காவிடம் தெரிவித்தேன். அவள் சிரித்தாள்.

“ சொல்வதைக் கேள், அம்மா ! ” என்று நான் வற்புறுத்தினேன்.

அவள் சொன்னாள் :

“ அப்பா ! நீங்கள் சொல்வது சரி. ஆனால் ஒன்று: பிரபலஸ்தர்களும் பிரமுகர்களும் ‘ கலப்பு மணம் ’ செய்தால், அவர்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்காகவும் சர்வ சமய சமரசத்திற்காகவும் அப்படிச் செய்வதாக ஊரார் புகழ்வார்கள் ; இது அவர்களுக்குச் சிறுமை யளிப்பதற்குப் பதிலாகப் பெருமையளிக்கும். ஆனால் நம்மைப் போன்ற ஏழைகள் செய்தாலோ ? அப்படிப் புகழ மாட்டார்கள், அப்பா ! ‘ கையாலாகாதவன் வேலை ’ என்றும் ‘ கழுதை கெட்டால் குட்டிச் சுவர் ’ என்றும் இகழ்வார்கள், அப்பா ! ”

“ அவர்கள் புகழ்ந்தாலும் புகழ்நீண்டும் ; இகழ்ந்தாலும் இகழ்நீண்டும், அம்மா ! அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எப்படியாவது நீ சுகமாயிருந்தால் அதுவே போதும்,

எனக்கு. வேண்டுமானால் நீ 'கலப்பு மணம்' செய்துகொள்ள வேண்டாமே! அந்தப் பிள்ளையாண்டானும் பிறக்கும்போதே கிறிஸ்துவனாகப் பிறந்துவிடவில்லையாம்; நடுவில்தான் மாறினாம். அவனுடைய மதத்தை நாமும் தழுவி விடுவோமே? நீதான் நேரில் பார்த்திருக்கிறாயே, உனக்கு அவனைப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ?"

அதற்கு மேல் அவள் அங்கே நிற்கவில்லை. "போங்கப்பா!" என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

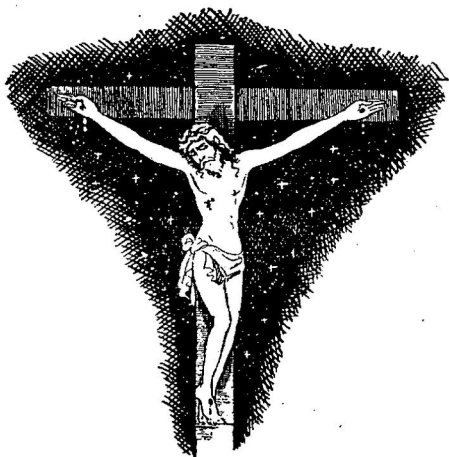
அவ்வளவுதான்; அன்றே அவனுடைய சம்மதத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகக் கடிதம் எழுதினான். அவனும் 'சீர்திருத்த மனப்பான்மையோடு பதில் எழுதி யிருந்தான். அதாவது, 'பெண்ணுக்குச் சம்மதமாயிருந்தால் தனக்கும் சம்மதமே' என்று தெரிவித்திருந்தான்.

அப்புறம் என்ன? ஜேம்ஸ் தாம்ஸன் ஒரு மாத லீவில் ஊருக்கு வந்தான். எல்லோருமாகக் கிளம்பி ஒருநாள் மாதா கோவிலுக்குச் சென்றோம். தன்னைச் சித்திரவதை செய்து சிலுவையில் அறைந்தவர்களுக்காக, 'தந்தையே! அவர்களை மன்னித்து விடு; தாங்கள் இன்னது செய்கிறோம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது!' என்று இறைவனை வேண்டிக்கொண்ட ஏசுநாதரின் படம் எங்களை வரவேற்றது. பாதிரியார் எங்களை முறைப்படி மதம் மாற்றி வைத்தார்.

அதற்கு அடுத்த வாரத்திலேயே 'ஜேம்ஸ் தாம்ஸனுக்கும், ரங்கா என்ற மேரி ரோஸுக்கும்' கிறிஸ்துவ முறைப்படி விவாகம் சிறப்பாக நடந்தேறியது. என்னுடைய கவலையும் ஒருவாறு தீர்ந்தது.

இந்த வைபவத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட எங்கள் உறவினர் யாவரும் என்மீது வசைமாரி பொழிந்து கொண்டே, நான் இறந்துவிட்டதாகப் பாவித்துப் புண்ணிய ஸ்நானம் செய்துவிட்டார்களாம் !

ரொம்ப சரி ; செத்தால் தலை முழுசுத்தானே அவர்கள் இருக்கிறார்கள்?—பின், உறவினர் எதற்கு ?

ஜீவகிஷ்யம்!

“பொன்னும் மணியும் பூண்டவனிடம் ஆண்டவன் இல்லை; பட்டும் ஜரிகையும் தரித்தவனிடம் ஆண்டவன் இல்லை; காஷாயம் தரித்துக் கையில் ஜபமாலையுடன் கண் முடியிருக்கும் கபோதி களிடம் ஆண்டவன் இல்லை!—சேற்றில் இறங்கி மாட்டை ஒட்டி ஏர் பிடித்து இரைக்க இரைக்க உழும் ஏறையிடம்தான் ஆண்டவன் இருக்கிறான்; பட்டப் பகலில், பதைபதைக்கும் வெய்யிலில் ஒட்டிய வயிறுடன் பல்லைக் கடித்த வண்ணம் கல்லை உடைக்கும் பாட்டாளியிடம்தான் ஆண்டவன் இருக்கிறான்!” என்கிறார் ரவீந்திரர்.

ஒருவிதத்தில் இது உண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. இன்று உலகத்தில் பிரபலமடைந்திருக்கும் பல பிரபலஸ்தர்களின் செல்வாக்கிற்கும் செல்வத்திற்கும் ஈடு இணையற்ற இன்பத்திற்கும் யார் மூல காரணம், எது ஜீவநாடி என்று சிறிது நேரம் கண்ணை மூடி, அகத்தை நோக்கி நிஜத்தைப் பார்ப்போமானால், அவன் ‘ஏழை’ என்பதாய்த்தான் இருக்க முடியும்; அவனுடைய ஏதும் அறியாத சபாவமும், வெள்ளை உள்ளமும், கள்ளங் கபடமற்ற சிந்தையும்தான் காரணமா யிருக்க முடியும்; எவனாயிருந்தாலும் அவன் சொன்னதை நம்பும் செய்வதைப் போற்றும் அந்தச் சிந்தனையில்லாத ஜீவன்களாய்த்தான் இருக்க முடியும்.

“ உன்னைக் காப்பாற்றுகிறேன் !” என்று சொல்லிக் கொண்டு வரும் ஒவ்வொருவனும், உண்மையில் அவனால் தானே காப்பாற்றப்படுகிறான் ? அப்படி யிருக்கும்போது அவனிடம் ஏன் ஆண்டவன் இருக்க முடியாது ? இல்லை, அவனே தான் ஏன் ஆண்டவனாயிருக்க முடியாது ?

இப்படிப்பட்ட ஏழை மக்களின் மத்தியிலே, என்ன காரணத்தினாலோ ஊரோடு வாழும் பேறு பெறாத அந்த ஊமை ஜனங்களின் சேரியிலே, வஞ்சகனான இந்தப் பஞ்சையும் வசித்து வந்தேன்.

ஆம் ; நானும் ஒருவிதத்தில் வஞ்சகன்தான் !— வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு வேறொரு வழியும் காணாமல் என்னுடைய அரைகுறைப் படிப்பை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, வெளி வேஷத்தைப் பலமாகப் போட்டுக் கொண்டு, நான் அந்தச் சேரியிலே ஒரு சிறு பள்ளிக் கூடத்தை ஆரம்பித்தேன் ; ஆதரவும் கிடைத்தது. அடியேன் வயிற்றுக் கவலையும் ஒருவாறு நீங்கியது.

நிலைமை இப்படி யிருக்க, அந்தச் சேரி வாசிகள் என்னைப் பற்றி என்னவெல்லாம் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள் !

என்னுடைய வயிற்றுத் தொண்டை தேசத் தொண்டு என்றும், தெய்வத் தொண்டு என்றும் போற்றினார்கள் ; மாதம் அரை மரக்கால் நெல்லுக்கு எழுத்தறிவித்த என்னை இறைவன் என்று புகழ்ந்தார்கள் ; என்னுடைய வாழ்நாட்கள் ரொம்ப ரொம்ப அருமையானதென்றும், அந்த வாழ்நாட்களை யெல்லாம் நான் அவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்து விடுகிறேனென்றும் சாதித்தார்கள் !— அப்படியானால் அவர்களுடைய வாழ்நாட்கள் அருமை பெருமை யற்றதா ?

ஐயோ! உண்மையை அறியாமல் அவர்கள் என்னைப் புகழும்போதெல்லாம் என்னுடைய சுயநலம் என்னையே சுட்டெரிக்கிறதே!

*

*

*

ஒரு நாள் அந்தச் சேரியைச் சேர்ந்த வெள்ளை என்பவரிடம் நான் ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டேன். அன்று என்னுடைய குடிசையில் வழக்கம்போல் பல பிள்ளைகள் உட்கார்ந்துகொண்டு, 'அனா ஆவனா, இனா ஈயனா' என்று சாய்ந்தாடியபடி இரைந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுடைய இரைச்சலையும் மீறி, "போணி பண்ணுங்கோ, சாமி!" என்ற குரல் வாசலிலிருந்து வந்தது.

"யாரடா, அது? வெள்ளையா?"

"ஆமாங்க; கறுப்பியும் கூட வந்திருக்கா!"

"ஓஹோ! இரண்டு பேருமாகக் கிளம்பிவிட்டீர்களா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே, நான் வெளியே வந்தேன்.

"ஆமாம், சாமி! எப்பவும் நாங்க அப்படித்தான் கிளம்பறது!" என்று சொல்லிக்கொண்டே, இருவரும் தங்கள் தலைமீதிருந்த கூடைகளை இறக்கிக் கீழே வைத்தார்கள்.

ஒரு கூடையில் கத்தரிக்காய்; இன்னொரு கூடையில் வெண்டைக்காய். நான் வெள்ளையிடம் ஓராணுவை எடுத்துக் கொடுத்தேன். கறுப்பி 'வாத்தியாரய்யா' என்பதற்காகத் தன் கை கொண்ட மட்டும் காயை வாரித் திண்ணையின்மேல் வைத்தாள்.

"ஏது வெள்ளை, இதெல்லாம்?"

"மவராசன் காளியப்பக் கவுண்டரு நிலத்திலே வாரத்துக்குப் பயிரு வச்சேனுங்க!"

“அப்படி யென்றால்?”

“அவருடைய நிலத்திலே நான் எதையாச்சும் பயிரிட வேண்டியது; விளைவிலே அவருக்குப் பாதி, எனக்குப் பாதி!”

“என்ன! அவருடைய மண்ணையும் உன்னுடைய உழைப்பையும் ஒரே மாதிரி மதிக்கும் அவரா மவராசன்?”

“இல்லையா, சாமி?”

“மண்ணும் மனிதனும் ஒன்று? இதிலே உங்களுக்கு என்ன லாபம்?”

“இந்த ஒரு சாண் வயிற்றுக்குத் தினம் ஒருவேளை கஞ்சி கிடைக்கிறதுதான் லாபங்க!”

“இவ்வளவுதானா?—உம், இந்தக் காய் கறிகளெல்லாம் எவ்வளவு போகும்?”

“அஞ்சு, ஆறு போகும்!”

“என்னடா, இப்பொழுதுதான் காய் கறிக்கெல்லாம் நல்ல கிராக்கியாச்சே?”

“இருந்தா எங்களுக்கு என்ன, சாமி? இடத்தைத் தேடிப் போனா, ‘உங்கக் கொலமென்ன, கோத்திர மென்ன?’ன்னு கேக்கறது நம்ம ஊரு வழக்கமாச்சுதுங்களே! அந்த மாதிரி, நாங்க அங்காடிக் கூடைக்காருதானுங்களே? அநியாய விலை கேட்பாங்களே! அப்படியும் கால் ஓயறவரை நடந்து, தொண்டைத்தண்ணி வத்தறவரை கத்திக் கொஞ்சம் பிசுவோடேயே நாங்க பேரம் பண்ணிப் பார்ப்போம்; பொழுது சாஞ்சிட்டா வந்த விலைக்குப் போட்டுட்டு வந்துடுவோம்!”

“ஆமாம், இந்தக் காய்களுக்காக நீங்கள் எத்தனை நாட்கள் உழைத்திருப்பீர்கள்?”

“ஏறக்குறைய மூணு மாசம், சாமி!”

“என்னடா, மூணு மாசம் உழைத்ததற்கா அஞ்சும் ஆறும் கூலி?”

“இல்லை சாமி! இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு ஏறத் தாழக் கிடைச்சுக்கிட்டு இருக்குமில்லே?—இந்தத் தடவை பூச்சி வேறே எங்க பங்கிலே கொஞ்சம் புண்ணியம் கட்டிக் கிட்டுதுங்க!”

“ஆமாம்; அந்தப் பூச்சியோடே நீங்களும் கொஞ்சம் புண்ணியம் கட்டிக் கொண்டீர்களாக்கும்! காய்கள் பசும் பிஞ்சுகளா யிருக்கும்போது உங்களுடைய நாக்கில் ஜலம் ஊறி யிருக்கும்; தினசரி கொஞ்சம் கொஞ்சமா அறுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டிருப்பீர்கள்! உங்களிடம் வாங்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் என்னதான் காசு கொடுத்தாலும் அவ்வளவு பசும் பிஞ்சுகளாகக் கிடைக்குமா?”

“ஐயோ! கவுண்டரு பார்த்தா சும்மா யிருக்க மாட்டாருங்களே?”

“ஏன்?”

“ரெண்டு பேருக்கும் பங்கு ஆச்சுதுங்களே?”

“இருந்தாலும் அவர் உன்னோடு உழைக்கிறாரா, என்ன? நீதானே உழைக்கிறே? இரண்டு காயை அறுத்துத் தின்பதற்குக்கூடவா உனக்குச் சொந்தமில்லை?”

“அந்தச் சொந்தம் அவருக்குத்தானுங்க!”

“அப்படியானால் பங்கு போட்டுக்கொண்ட பிறகாவது இந்தக் காய்களை நீங்கள் ஒரு கை பார்த்திருப்பீர்கள், இல்லையா?”

“இல்லை, சாமி! எல்லாத்தையும் அப்படியே எடுத்துக்கிட்டுப் போய் வித்தாலும் இந்த மூணு மாசமா நாங்க அங்கங்கே வாங்கித் தின்ன கடனை அடைக்க முடியாமான்னு யோசனையா யிருக்குதுங்களே!”

“சரியாய்ப் போச்சு! நீங்கள் தினசரி என்னத்தைத் தான் தொட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுகிறீர்கள்?”

“இதோ பாருங்க, சாமி! இந்தக் கையிலே கஞ்சி; அந்தக் கையிலே கொஞ்சம் புளியங்காய்த் தொகையலுங்க!” என்றான் அவன்.

“இது என்ன அதிசயம்! உன்னுடைய உழைப்பை விட என்னுடைய காசுக்குத்தான் மதிப்பு அதிகம்போலிருக்கிறதே!” என்றேன் நான்.

“அதிலே என்ன சந்தேகம், சாமி!” என்று சொல்லிய வண்ணம், அவர்கள் கூடைகளைத் தூக்கித் தங்கள் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு நடையைக் கட்டினர்.

ஒரு நிமிஷம் ஒன்றும் புரியாமல் நான் அவர்கள் சென்ற திக்கையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மறு நிமிஷம், “அவர்கள் வீட்டில் புளியங்காய்த் தொகையல்; எங்கள் வீட்டில் கத்தரிக்காய்க் கறீ, வெண்டைக்காய் சாம்பார்!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே உள்ளே சென்றேன்.

பொங்கலோ, பொங்கல்!

10 நூநாள் பொங்கல். போகியன்று பொன்னி வீடு வாசலை யெல்லாம் மெழுகிச் செம்மண் பூசி, அரிசி மாக் கோலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அங்கே வந்த அமிர்தம், “கன்னியை எங்கே காணும்? கைக்குச் சரியா ஒரு பெண்ணை வச்சுக்கிட்டு இந்த வேலை யெல்லாம் நீ சேஞ்சிக்கிட்டிருக்கியே!” என்றாள்.

“குழந்தைக்கு என்ன தெரியும், அக்கா! இந்த வயசிலே நம்ம இருக்கும்போதே அதன் இடுப்பை ஒடிச்சிட்டா, போற இடத்திலே மாடா ஊழைக்கணுமே!” என்றாள் பொன்னி.

உண்மையில் அவர்களுக்குள் எந்த உறவும் இல்லா விட்டாலும், தங்களை உடன் பிறந்த சகோதரிகளைப்போல் அவர்கள் பாவித்துக்கொள்வது வழக்கம்.

“ஆமாம், போற இடத்திலேகூட ‘குழந்தைக்கு என்ன தெரியும்?’னு அவங்க சும்மா இருப்பார்களாக்கும்!” என்றாள் அமிர்தம்.

“அதுக்குத்தான் இத்தனை நாளா அவளை அருமை தெரிஞ்சி வச்சிருக்கிற இடமாப் பார்த்துக் கிட்டு இருக்கேன்!”

“இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் அப்படிப் பார்த்துக்கிட்டு இருப்பே? இந்த நாட்டுப்புறத்திலே ஒரு வயசுக்கு வந்த பெண்ணை இப்படி வச்சுக்கிட்டு இருக்கிறதுன்னா, அடி வயித்திலே நெருப்பைக் கட்டி வச்சிருக்கிறமாதிரியாச்சே!”

“அதுக்கென்ன பன்றது, அக்கா! எதுக்கும் வேகை வரவேணமா? என்னமோ, தை பிறந்திடிச்சி; இனிமே ஏதாச்சும் வழி பிறக்காமலா போயிடும்?”

“நம்மப்பாட்டுக்குப் பேசாம இருந்தா வழி தானப் பிறந்திடுமா, என்ன? பிடிக்கிறவங்களைப் பிடிச்சிக் காலா காலத்திலே கன்னிக்குக் கல்யாணத்தைப் பண்ணிக் கண்ணிலே பாருங்கோ!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கொஞ்சம் செம்மண்ணை வாங்கிக்கொண்டு அமிர்தம் தன் விட்டுக்குச் சென்றாள்.

*

*

*

அமிர்தம் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பொன்னியின் கணவனான முருகப்பன், பொங்கலுக்கு வேண்டியவற்றை பெல்லாம் சேகரித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். அவற்றையெல்லாம் பார்வையிட்ட பொன்னி, “நாலு மஞ்சள் கொத்து கொண்டு வர மறந்துட்டீங்களே!” என்றாள்.

“ஆமாம், மறந்துட்டேன்! வீட்டுக்கிட்ட வந்த போதுதான் கவனம் வந்தது. நல்ல வேகையா அப்போ நம்ம காளப்பன் எதிரே வந்தான். அவங்கிட்டச் சொல்லி யிருக்கேன்; இப்போ கொண்டுவந்துடுவான்!” என்றான் முருகப்பன்.

‘காளப்பன்’ என்றதும் உள்ளே இருந்த கன்னி மேலே என்ன பேசுகிறார்கள் என்று ஒட்டுக் கேட்க ஆரம்பித்தாள்.

அதற்கேற்றாற்போல், “காளப்பன் என்றதும் தான் கவனம் வருது. நம்ம கன்னியை அவனுக்குக் கல்யாணம் சேஞ்சிக் கொடுத்துட்டா, என்ன?” என்று கேட்டாள் பொன்னி.

“அதுதான் நானும் யோசிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன். வெளைஞ்ச நெல்லை யெல்லாம் வரிகாரன், கடன்காரன், வேலைக்காரன் இவன்களுக்கெல்லாம் கொட்டிக் கொடுத்தாச்சு. அந்த வைக்கோலையெல்லாம் பிரி கட்டிக் களத்து மேட்டிலேயே போட்டு வச்சிருக்கேன். அதைப் பட்டணத்துக்குக் கொண்டு போய் வித்தா, ஒரு ஐம்பது ரூபாயாச்சும் கிடைக்கும். அதைக் கொண்டுதான் இந்த மாசக் கடைசியிலே நம்ம கன்னிக்குக் கல்யாணத்தை முடிச்சுடணும்.”

இதைக் கேட்டதும் கன்னியின் கண்கள் கலங்கின. அவள், தான் காதலித்த கண்ணப்பனையே கல்யாணம் செய்துகொள்ள இருந்தது முருகப்பனுக்கு எப்படித் தெரியும்?

*

*

*

ஆற்றங் கரைக்குக் ‘குடுகுடு’ வென்று ஓடி வந்து மணல் வீடு கட்டி விளையாடிய நாளிலிருந்தே கண்ணப்பனுக்குக் கன்னியைத் தெரியும். கன்னி அரும்பாடு பட்டுக் கட்டிய மணல் வீட்டை அரைக் கணத்தில் அழிப்பதின் மூலம் தன் அன்பை வெளியிடுவான் அவன். அவள் அழுவதைப் பார்த்துச் சிரிப்பதில் அப்பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு தனி ஆனந்தம்.

பத்து வயதுப் பாலகியானபோது, பட்டிக்காட்டு வழக்கப்படி களத்து மேட்டுக்கு வேலை செய்ய வருவாள் கன்னி. அவள் நாற்றுப் பிடுங்கி நடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு நிமிஷங்கூடக் கண்ணப்பனால் சும்மா இருக்க முடியாது. அவள் வேலையைப் பிடுங்கித் தானே செய்வதில் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி.

இப்படிச் செய்யும்போது சில சமயம் முருகப்பன் பார்த்துவிடுவான். அப்படிப் பார்க்கும்போது, “ஏண்டா, கண்ணா! இப்படி வலிய வந்து வேலை சேஞ்சுட்டு அப்புறம் என்னைக் கூலி கேட்கலாம்னு பார்க்கிறபா?” என்று வேடிக்கையாகக் கேட்பான்.

“எனக்கு நீ கூலி கொடுக்க வேணும், மாமா! எல்லாம் கன்னி கொடுப்பா!” என்பான் கண்ணப்பன், அவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டே.

ஒரு சமயம் கார்த்திகையின்போது கண்ணப்பன் ‘ஆணங்காய் மாவலி’ சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன் அருகில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கன்னியின்மேல் ஒரு சிறு நெருப்புப் பொறி பட்டுவிட்டது. அதன் காரணமாக அவளுடைய புத்தம் புதிய பாவாடை பொத்தலாகி விட்டது. கன்னி, “அம்மா அடிப்பாளே!” என்று அழு ஆரம்பித்து விட்டாள். அவள் அழுவதைப் பார்க்கக் கண்ணப்பனுக்குச் சகிக்கவில்லை. கன்னியைத் தூக்கிக்கொண்டு கடைத் தெருவுக்கு ஓடினான். அதே மாதிரி ஒரு புதுப் பாவாடையை வாங்கிக் கொடுத்து அவளைச் சமாதானம் செய்தான். அப்பொழுது கன்னி, “இதே மாதிரி எங்கத் தாத்தா செத்துப் போனாக்கூட நீ வாங்கிக் கொடுப்பியா?” என்று வினையாட்டாகக் கேட்டாள்.

இந்தக் கேள்விக்குக் கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல், “ஓ, வாங்கிக் கொடுப்பேனே!” என்றான் கண்ணப்பன்.

இந்தச் சம்பவங்களை யெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நினைத்துப் பார்த்தபோது, கன்னியின் உள்ளம் கவலையின் எல்லையைக் கடந்தது. அவளால் அழுகையை

அடக்க முடியவில்லை; நிம்மி நிம்மி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“என், குழந்தை அழுவது?” என்று பொன்னியைப் பார்த்துக் கேட்டான் முருகப்பன்.

“போன வருசம் பொங்கலுக்கு இருந்த உங்க அம்மா இந்த வருசம் இல்லையே, அதுக்கு அழறப்போல இருக்குது!” என்றுள் பொன்னி.

இதைக் கேட்டதும் திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த முருகப்பன் எழுந்து ‘திடுதிடு’வென்று உள்ளே ஓடினான். “அதுக்கா அம்மா, அழறே? அவுங்க எல்லாம் புண்ணியம் செய்தவங்க; பொழுதோடே போயிட்டாங்க! நம்ம என்னதான் அழுதாலும் அவுங்க திரும்பி வரப் போறாங்களா?” என்று சொல்லி, முருகப்பனும் அவளுடன் சேர்ந்து அழுதான்.

கன்னிக்கு என்ன சொல்வதென்று ஒன்றும் புரியவில்லை; அவள் ‘திருதிரு’வென்று விழித்தாள்.

நல்லவேளையாக அந்தச் சமயத்தில் ஒரு பண்ணையாள் இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்து, “யார் அம்மா, வீட்டிலே? களத்துமேட்டிலே உங்க வைக்கோற் போர் எல்லாம் எரிஞ்சிச் சாம்பலாக் கிடக்குது!” என்று இரைந்தான்; கன்னி பிழைத்தாள்!

முருகப்பன் வெளியே ஓடோடியும் வந்து, “ஐயய்யோ! அந்த வைக்கோற் போருக்கு மேலேதானே எங்க அப்பா காவலாய்ப் படுத்துக்கிட்டு இருந்தாரு!” என்று அலறிக் கொண்டே களத்துமேட்டை நோக்கி ஓடினான்.

பொன்னியும் புலம்பிக்கொண்டே அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“பயப்படாதீங்க; உங்க அப்பாவுக்கு ஒண்ணும் ஆபத்து இல்லே! வைக்கோற்போரின் ஒரு பக்கத்தில் தீப்பிடிக்கும்போதே கண்ணப்பன் அந்த வழியே வந்தானாம். அவன் உடனே வைக்கோற் போரின்மீது ஏறி, தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிழவனைத் தூக்கிக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்துவிட்டாலாம். பெரியவர் ரொம்பவும் பயந்துபோய்ப் பேச்சுமூச்சு இல்லாமற் போய்விட்டாராம். அவருடைய மயக்கத்தைத் தெளிய வைப்பதற்காகக் கண்ணப்பன் அவரைப் பக்கத்திலிருக்கும் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோயிருக்கிறோம்!” என்று வழியிலேயே விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டான் அந்தப் பண்ணையாள்.

முருகப்பன் தம்பதிகளுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல் இருந்தது. அவர்கள் நேரே களத்து மேட்டுக்குப் போகாமல் கண்ணப்பன் வீட்டுக்கே சென்றனர். கிழவன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தான். கண்ணப்பன் கீழே உட்கார்ந்து, ஒரு குவளையில் இளநீரை ஊற்றிக் கிழவனுக்குக் குடிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“அப்பா! உடம்பு இப்போ எப்படி இருக்குது?” என்று கேட்டான் முருகப்பன்.

“இதுக்குத்தானே, நான் ராத்திரியே அவரைக் காவலுக்கு அனுப்ப வேண்டாம்னு சொன்னேன்!” என்றார் பொன்னி.

“நானுந்தானே போகவேண்டாம்னு சொன்னேன்? ‘நீ போய்ப் படுத்துக்கொடா; நான் போய்ப் பார்த்துக் கிறேன்’னு அவரே தானே சொல்லிட்டு வந்தாரு!” என்றான் முருகப்பன்.

இந்தச் சமயத்தில், “ஆன கல்யாணத்துக்கு மேளம் எதுக்குடா?” என்றான் கிழவன்.

அந்த க்ஷணமே முருகப்பனும் பேச்சை மாற்றிக் கொண்டு, “கண்ணப்பா! நீ சேஞ்ச உதவிக்குப் புதிலா நான் என்ன செய்யப் போறேன்?” என்றான்.

“வேறே என்னடா உதவி? நம்ம கன்னியைப் பிடிச்சி அவன் கையிலே கொடுத்துட வேண்டியதுதான்!” என்றான் கிழவன்.

“அப்படியே சேஞ்சுடலாம். ஆனா நம்ம கன்னியின் கல்யாணத்துக்கு அந்த வைக்கோற் போரைத்தானே நான் நம்பியிருந்தேன்? அதுதான் இப்படி ஆயிடிச்சே!”

“ஆனா என்ன? கல்யாணத்துக்குன்னா எவனைக் கேட்டாலும் கடன் கொடுத்துட்டுப் போறான்!” என்று அடித்துச் சொன்னான் கிழவன்.

அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் முருகப்பன் தன் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தான். “அவருடைய இஷ்டத்துக்கு மேலே நாம் என்ன சொல்ல முடியும்?” என்றாள் அவள்.

இந்தச் சம்பாஷணையை ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கண்ணப்பனின் உள்ளம் உணர்ச்சியின் எல்லையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது.

*

*

*

சீறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, முருகப்பனும் பொன்னியும் கிழவனைக் கூட்டிக்கொண்டு தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். நடந்த விஷயங்களை யெல்லாம் அவர்கள் சொல்லக் கேட்ட கன்னிக்குக் கவலை, நீங்கியதோடு, கார்த்திகை தீபத்தன்று நடந்த அந்தச் சம்பவமும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“இந்தமாதிரி எங்க தாத்தா செத்துப்போனாக்கூட நீ வாங்கிக் கொடுப்பயா?”

“ஓ! வாங்கிக் கொடுப்பேனே!”

“அப்பொழுது அவர் அப்படிச் சொன்னது இப்பொழுது சரியாய்த்தானே போச்சு!” என்று எண்ணி அவள் வியந்தாள்.

ஆனால், அந்த வைக்கோற்போரை வேண்டுமென்றே கொளுத்தியவன் கண்ணப்பன்தான் என்பது மட்டும் அப்போது கன்னிக்குத் தெரியாது!

“ வருசத்துக்கு ஒரு நாள் தீவாளி வரது.....” என்று ஆரம்பித்தாள் தங்கம்.

“ ஆமாம், அதுக்கென்ன ? நீ தினந் தினம் தீவாளி வரணும்னு சொல்றியா ?” என்று எரிந்து விழுந்தான் தம்பு.

“ அதுக்கில்லை, நான் சொல்றது ! நல்ல நாளும் அதுவுமர் நம்ம கையிலே நாலு காசு இல்லே. குழந்தையானு இப்ப இருந்தே, ‘ அப்பா, எனக்குத் தீவாளிக்கு ரொம்ப ரொம்பப் பட்டாசுக் கட்டு வாங்கிக் கொடுப்பாரு இல்லே !’ன்னு சொல்லிச் சொல்லிக் குதிக்குது !” என்றாள் தங்கம்.

குழந்தை என்றதும் தம்புவின் கோபமெல்லாம் பறந்துவிட்டது. “ இந்த வருசம்தான் மானம் சதி பண்ணிடுச்சே, என்னு பன்றது ? நல்ல நாளும் அதுவுமா எங்கே போய் நாலு காசு கடன் கேட்கிறது ? கூலி வேலையும் கிடைக்கலே. நாலு கலம் விதை நெல்லு இருக்குது பர்ரு, அதை வித்துத்தான் இந்த வருசம் தீவாளி கும்பிடணும். வண்டி மாட்டை வித்துடலாம்னு பார்த்தாலும் நாளைக்குத் திடீர்னு மழை பேஞ்சா உழவுக்கு என்னு பன்றதுன்னு கவலையாயிருக்குது !” என்று சொல்லி ஏங்கினாள் தம்பு.

“ வேறே என்ன பன்றது ? பகவான்தான் நம்ம பங்கிலே இருக்கணும் !” என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே போவதற்காக நடையை விட்டு எழுந்தாள் தங்கம். தம்புவும் அதுவரை தாடையில் அடக்கிவைத்திருந்த புகையிலைத் திப்பியைத் துப்புவதற்காக வாசற் பக்கம் வந்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் தபாற்காரன் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டுவந்து தம்புசாமியின் கையில் கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

சென்னை, 5—11—'42.

தேவரீர் அண்ணா அவர்களுக்கு, வணக்கம்.

இந்த வருஷம் இவர் தீபாவளிக்கு அங்கே வரவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். 'கல்யாணமாகி நல்லு வருஷமாகிறது. இன்னுமா நமக்கு அங்கே தீபாவளி?' என்று நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன்; கேட்கவில்லை. உன்னுடைய கஷ்டம் எனக்குத் தெரியும்; அவருக்கு என்ன தெரியும்? 'நல்ல நாளும் அதுவுமா நம்ம குழந்தையைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒருத்தர் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது' என்றுகூட நல்லனிதமாகச் சொல்லிப் பார்த்தேன். 'எனக்கு உடம்பு சரியாயில்லை; எங்காவது நாட்டுப்புறத்துக்குப் போய் நாலு நாளாவது தங்க வேண்டும்போலிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார். என்னால் அதைத் தட்டிப் பேச முடியவில்லை. அப்படித் தட்டிப் பேசினாலும், 'உன் அம்மா வீட்டு லட்சணம் அவ்வளவுதான்!' என்று ஏசிக் காட்ட ஆரம்பித்துவிடுவார். நான் என்ன செய்வது, அண்ணா! நாங்கள் வந்தால் புடவை, வேட்டி, பாவாடை என்றெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்தாகவேண்டும். அவர் வீட்டுச் செலவுக்குக் கொடுக்கிற பணத்தில் மிச்சம் பிடித்து நான் பதினைந்து ரூபாய் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். வரும்போது அதைக் கொண்டு வந்து அவருக்குத் தெரியாமல் உன்னிடம் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொண்டு உன் சக்திக்கு ஏற்றபடி ஏதாவது மரியாதை செய்து எங்களை அனுப்பி வைத்துவிடு. என்னால் முடிந்தது அவ்வளவுதான். வேறு நான் என்ன செய்ய முடியும்? தீபாவளிக்கு முதல் நாள் நாங்கள் வருகிறோம். நீ திண்டிவனம் ஸ்டேஷ

னுக்கு வரவேண்டாம் ; முறுக்கேரிக்கு வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து பஸ் நிற்குமிடத்தில் காத்திருந்தால் போதும்.

அன்புள்ள தங்கை,

தனகோட்டி.

இந்தக் கடிதத்தைத் தம்பு படிக்கக் கேட்ட தங்கம், “இதுவும் நமக்குச் சோதனை தான்! என்ன பன்றது? அவங்க பதினைந்து ரூபா கொண்டுவந்து கொடுத்துட்டா, அதிலே எல்லாம் ஆயிடுமா? அந்த நெல்லையும் வித்துத் தான் அவங்களைச் சரிப்படுத்தி அனுப்பணும். நம்ம அருமைக் குழந்தைக்குக்கூட ஒரு கந்தை எடுத்துக் கொடுக்க முடியாதுபோலிருக்குது!” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டாள்.

தம்புசாமியும் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுத் தன்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

*

*

*

தம்புவின் வீட்டில் அவன் மனைவியையும் குழந்தையையும் தவிர வேறு ஒருவரும் கிடையாது. சிறுவாடி கிராமத்திலேயே அவனைப்போன்ற ஏழை விவசாயி ஒருவனும் இல்லை. நல்ல உழைப்பாளிதான் ; இருந்தாலும் என்ன? வறுமை நீங்கிவிடுமா? வான மழை பொழிந்தால்தான் அவனுடைய வாடிய வயிறு நிறையும். அவனுக்கு இருந்த சொற்ப நிலத்துக்கும் ஏரிப் பாய்ச்சலோ, ஆற்றுப் பாய்ச்சலோ ஒன்றும் கிடையாது. தம்புவின் ஒரே தங்கை தனகோட்டி. பட்டணத்தில் கொடுத்தால் பச்சைப் பசேரென்று வாழ்வாள் என்று எண்ணி, மில் தொழிலாளியான தங்கவேலனுக்கு அவளைக் கட்டிக் கொடுத்த

திருந்தான். பிற்காலத்தில் அவர்கள் நமக்கு ஏதாவது உதவி செய்வார்கள் என்று எண்ணித்தான் தம்பு அவளை அப்படிக்கட்டிக் கொடுத்தது. ஆனால் உலகத்தில் எல்லாம் எதிர்பார்ப்பதுபோல் நடக்கிறதா? அவர்கள் இவனுக்கு உதவி செய்யாததோடு நின்றிருந்தாலாவது எவ்வளவோ நன்றி யிருந்திருக்கும். அதுதான் இல்லை; அவர்கள் இவனிடம் அடிக்கடி உதவி கோரினார்கள். உபத்திரவம் தாங்க முடியாமல் தம்பு தவித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், தன் மனைவி அவர்கள்மீது குற்றம் குறை சொல்வதற்கு மட்டும் அவன் எப்பொழுதும் இடம் கொடுப்பதில்லை.

*

*

*

தீபாவளிக்கு முதல் நாள். தம்பு அன்று காலையில் எழுந்ததும் கட்டை வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு முறுக்கேரிக்குச் சென்று அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவர்களும் வந்தார்கள். வண்டியில் ஏறிக் கொண்டார்கள். தம்பு வேகமர்க வண்டியைச் செலுத்தினான். வழியில் அவன் தன் உண்மை மனோ நிலையை ஒளித்து, அவர்களுடன் உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தான்.

முதல் நாள் இரவு நல்ல மழை பெய்திருந்தது. எனவே, வழியில் சேற்றில் சிக்கிக் கொண்டது வண்டி. தம்பு தன்னால் ஆனமட்டும் வண்டி கிளம்புவதற்காக மாட்டை அடித்து விரட்டிப் பார்த்தான். மாடுகளும் ஆனமட்டும் இழுத்துப் பார்த்தன; வண்டி அசையவில்லை. அப்பொழுது தனகோட்டி, “மாட்டைப் போட்டுச் சும்மா அடிக்காதே, அண்ணா!” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் கணவனை நோக்கி, “அங்கே ‘பஸ்’ னைத் தள்ளினாயோ, இல்லையோ? இங்கே இறங்கி, இந்தக் கட்டை வண்டி

யைக் கொஞ்சம் தள்ளேன்!” என்று லர்கவமாகச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

விஷயம் என்னவென்றால், அவர்கள் வரும்போது வழியில் ‘பஸ்’ நின்றுவிட்டது. கண்டக்டர் பிரயாணிகளையெல்லாம் இறக்கிவிட்டு ‘பஸ்’வைக் கொஞ்சம் தள்ளி விடச் சொன்னான். அப்படித் தள்ளிவிட்டவர்களில் தங்கவேலனும் ஒருவன். ஆனால், அவனுக்குப் ‘பஸ்’வைத் தள்ளிவிடும்போது அவமானமா யில்லை; கட்டை வண்டியைத் தள்ளச் சொன்னபோதுதான் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் வண்டியிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சும்மா நின்றான். அவனுடைய முகபாவத்திலிருந்து விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்ட தம்பு, தானே இறங்கி வண்டியைத் தள்ளினான். வண்டியும் நகர்ந்தது. எல்லோரும் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும், விதை நெல்லை விற்றுத் தன் மனைவியிடம் கொடுத்து வைத்திருந்த பத்து ரூபாயைப் பெற்றுக்கொண்டான் தம்பு. அவன் தங்கை தன் கணவனுக்குத் தெரியாமல் கொடுத்த பதினைந்து ரூபாயையும் வாங்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டான். தீபாவளிக்கு வேண்டியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு வருவதற்காகத் திண்டிவனத்துக்குக் கிளம்பினான்.

“அண்ணா! சேலையில் ரெண்டு இழை பட்டு நூலா வது இருக்கட்டும்!” என்று எச்சரித்தாள் தனகோட்டி.

“மாமா! எனக்குக் கொட்டடி போட்ட பாவாடை!” என்றது அவள் குழந்தை.

“அப்பா! எனக்கு மத்தாப்பு!” என்றது தங்கத்தின் குழந்தை.

“அப்போ உனக்குப் பாவாடை வேணாமே?” என்று கேட்டான் தம்பு.

“அதுவுந்தான் வேணும்!” என்றது அந்தச் சமர்த்துக் குழந்தை.

“இதுக்கெல்லாம் பணத்துக்கு எங்கே போகிறது?” என்று எண்ணிக்கொண்டே திண்டிவனத்தை நோக்கி நடந்தான் தம்பு.

*

*

*

அன்று மாலை ஜவுளி தினுசுகளுடனும், பட்டாசுக் கட்டுகளுடனும் தம்பு வீடு வந்து சேர்ந்தான். அவற்றைப் பார்த்த தங்கம், தனக்கும் தன் குழந்தைக்கும் ஒரு ஜவுளியும் இல்லாமலிருப்பதைக் கண்டு ஏமாற்றமடைந்தான். இது முதலிலேயே அவளுக்குத் தெரிந்ததுதான். என்றாலும் அவளுக்கு இப்பொழுது என்னமோ கொஞ்சம் எரிச்சலாய்த்தான் இருந்தது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். தனகோட்டியையும், அவள் கணவனையும் காணவில்லை. எனவே தம்புவைப் பார்த்து, “ஆமாம், இப்படி வாங்கிக்கிட்டு வந்துட்டியே, நாளைக்கு அவங்க புதுத் துணியை உடுத்திக்கிட்டா, நாம் என்னத்தைக் கட்டிக் கிட்டு அவங்களுக்கு எதிரே நிற்பது?” என்று கேட்டாள்.

“நான் என்ன பண்ணட்டும், தங்கம்! துணிமணி களின் விலை சொல்ல முடியாத சிராக்கி, இப்போ!” என்றான் தம்பு.

“நமக்குத்தான் இல்லாமற் போகட்டும்; நல்ல நாளும் அதுவுமா, குழந்தை ஒரு பாவாடைக்குக்கூடவா வழியில்லாமலிருப்பது?” என்று கேட்டாள் தங்கம்.

தம்பு தலையைச் சொறிந்துகொண்டே, “அதுதான் பட்டாசுக் கட்டு நிறைய வாங்கிக்கிட்டு வந்திருக்கேனே!” என்றான் ஒன்றும் தோன்றாமல்.

“அதை உன் தலையில் போட்டுக் கொளுத்திக் கொள்ளு!” என்று தங்கம் எரிந்து விழுந்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில் தனகோட்டி வாடிய முகத்துடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும், “என், அம்மா! என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டான் தம்பு.

“அவர் போயிட்டாரு!” என்றாள் தனகோட்டி.

“எவரு.....?”

“அவர்தான்!”

“என்னுத்துக்கு?”

“நான் வழியில் கட்டை வண்டியைக் கொஞ்சம் தள்ளிவிடச் சொன்னேனோ இல்லையோ, அதுக்காக ‘அடுத்தடுத்து உங்க வீட்டுக்கு வந்தா, கட்டை வண்டியையும் தள்ளச் சொல்லுவே; கட்டை வெட்டிப் போடவும் சொல்லுவே!’ன்னு அவர் கோவிச்சுக்கிட்டு ஊருக்குப் போறேன்னு போயிட்டாரு. அவர் போன அப்புறம் நான் மட்டும் இந்தக் குழந்தையை வச்சிக்கிட்டு இங்கே எப்படி அண்ணா, இருப்பேன்?” என்று சொல்லி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள் தனகோட்டி.

“எப்போ போனாரு?” என்று சோகமே உருவாய்க் கேட்டான் தம்பு.

“இப்பத்தான், அண்ணா!” என்றாள் தனகோட்டி.

“அட தெய்வமே! எல்லாம் எனக்கு இப்படித்தானே வந்து சேரணும்?—அழாதே அம்மா, அழாதே! இந்நேரம் அவன் திண்டிவனம்கூடப் போயிருக்க மாட்டான். நான் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி, அவனை எப்படியாச்சும் சமாதானம் பண்ணி வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துடறேன்!” என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே எடுத்தான் ஓட்டம் தம்பு.

நல்லவேளையாகக் கொஞ்ச தூரத்திலேயே அவன் தங்கவேலனைக் கண்டு பிடித்து விட்டான். காரணம்,

உண்மையாகவே கோபித்துக்கொண்டு ஊருக்குப் போய் விட வேண்டுமென்றால் தங்கவேலன் அதற்குள் போயிருக்கலாம். ஆனால், அவன் கோபித்துக் கொண்டது வெறும் ஜம்பத்துக்காக. எப்படியும் தம்பு தன்னைத் தேடி வந்து சமாதானம் செய்வான் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அதற்காகவே அவன் மெல்ல வழி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனை நெருங்கி, “நல்ல நாளும் அதுவுமா இப்படிக்கூடச் செய்யலாமா?” என்று சாவதானமாகக் கேட்டான் தம்பு.

“என்னத்தைச் செய்துட்டாங்க?” என்று விறைப்புடன் கேட்டுக்கொண்டே, இன்னும் கொஞ்சம் விரைவாகக் காலை இழுத்து வைத்தான் தங்கவேலன்.

“என்ன செய்துட்டேன்னு நான் சொல்றேன்? அங்கே அந்தப் பொண்ணு அழுவுது; குழந்தை வேறே கத்துது. என்னமோ அறியாதது, ஏதோ விளையாட்டுக்குச் சொல்லிப்பூடிச்சி. அதுக்குப் புத்தி அவ்வளவுதான். தெரிஞ்சாச் சொல்லியிருக்குமா? நீ வா, வீட்டுக்கு! நான் அதைத் திட்டம் பண்ணி வைக்கிறேன்!” என்று சொல்லி, அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்தான் தம்பு.

தங்கவேலன் இரண்டு மூன்று முறை அவன் பிடியிலிருந்து விலகிக்கொண்டான். தன்னால் முடிந்தமட்டும் முகத்தைக் கோபமாக வைத்துக்கொண்டான். தோளின் மேலிருந்த துண்டை எடுத்து இரண்டு மூன்று முறை உதறிப் போட்டுக்கொண்டான். “அந்தப் பெண்ணின் சகவாசமே எனக்கு இனிமே வேண்டாம்!” என்று மனமறிந்து ஒரு பொய்யையும் சொன்னான். கடைசியில், “இப்போ உன் மூஞ்சியைப் பார்த்துத்தான் வறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம்புவின் பின்னால் நடந்தான்!

அந்த வெட்கங் கெட்டவனுக்கு, “ஆண் ஜன்மம் என்றால் அவ்வளவு உயர்ந்தது!” என்று எண்ணம்!

*

*

*

இறுநாள் தீபாவளி; எல்லோரும் எண்ணெய் ஸ்நானம் செய்தார்கள். புது ஜவுளிகளை எடுத்து விருந்தாளிகளுக்குக் கொடுத்தான் தம்பு. தன் குழந்தைக்குப் பட்டாசுக் கட்டுகளைக் கொடுத்துக் குழிப்படுத்தினான். அந்தக் குழியில் குழந்தை புதுப் பாவாடையை மறந்து விடுமென்பது அவன் எண்ணம். அந்தப் பொல்லாத குழந்தையா மறந்துவிடும்? “அப்பா! எனக்குப் பாவாடை?” என்று எல்லோருக்கும் எதிரிலேயே அது கேட்டு வைத்தது!

“இப்பவே போட்டுக்கிட்டா நீ பாவாடையை அழுக்காக்கி விடுவேம்மா! அதுன்னா பட்டணத்துக் குழந்தை; நாசூக்கா வச்சுக்கும். நீ சாயங்காலம் கட்டிக்கோயேன்!” என்று சமாளித்துப் பார்த்தான் தம்பு.

“ஊஹும்” என்று கண்ணைக் கசக்க ஆரம்பித்து விட்டது அது.

“குழந்தையை ஏன் அழ விடறே? இப்பொழுதே தான் கட்டிவிடேன்!” என்றான் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த தங்கவேலன்.

தம்புவுக்குத் தன் மானமே கப்பலேறுவது போல் இருந்தது. என்றாலும் அதை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, “அதுக்கென்ன தெரியும்? இப்போ ஒண்ணும் வேண்டாம்!” என்று சொல்லிவிட்டு, “அம்மா பணியாரம் எல்லாம் பண்ணி வைக்கட்டும். நாம் தென்னந் தோப்புக்குப் போய் இளநீர் குடிச்சுட்டு வரலாம், வா!” என்று சொல்லிக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டான்.

தங்கம் புதுப் புடவை உடுத்திக் கொள்ளாம லிருப் பதைக் கவனித்த தனகோட்டி, “ஏன் அண்ணி! நீ புதுப் புடவை கட்டிக்கலையா?” என்று கேட்டாள்.

தன்னால் முடிந்த மட்டும் முகத்தில் மகிழ்ச்சியை வரவழைத்துக் கொண்டு, “எனக்கென்ன, இப்போ அவசரம்? மத்தியானம் கட்டிக்கிட்டாப் போவுது!” என்று சொல்லிவிட்டு, அடுப்பங்கரைக்குச் சென்று விட்டாள் தங்கம்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு தம்பு வீடு திரும்பினான். முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு அங்குமிங்குமாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கும் தங்கத்தைப் பார்த்தபோது, அவனுடைய கவலை பன்மடங்கு அதிகரித்தது. அத்துடன் அவனுடைய குழந்தை மீண்டும் புதுப் பாவாடை வேண்டுமென்று அவனைத் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. அவ்வளவுதான், தம்பு பைத்தியக்காரனான! ஒன்றும் புரியாமல் அவன் தனக்கு எதிரே மாட்டியிருந்த கண்ணபிரான் படத்தைப் பார்த்தான். அந்தப் படத்திலிருந்த கண்ணன் திருவுருவம் அவனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோலிருந்தது.

“கண்ண! இப்படியும் என்னைச் சோதிக்கலாமா?” என்று முணுமுணுத்தான் தம்பு.

*

*

*

இந்தச் சமயத்தில்தான் ‘கதைகள் சுபமாக முடிய வேண்டும்’ என்ற கட்சிக்காரர்கள் சந்தோஷப்படக்கூடிய ஓர் அதிசயச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

தம்புவுக்கு எதிரே கிருஷ்ண பரமாத்மா பிரசன்ன மாறார். “பக்தா! கவலை வேண்டாம். இதோ, உனக்குப்

புது வேஷ்டி!" என்று இரண்டு பட்டுப் பீதாம்பரங்களை வரவழைத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

தம்பு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் அவற்றைப் பெற்றுக் கண்களில் ஒத்திக்கொண்டான்.

"தங்கம்! இதோ, உனக்குப் பட்டுப் புடவை!" என்று ஒரு பட்டுப் புடவையை வரவழைத்து அவனிடம் கொடுத்தார் கிருஷ்ண பரமாத்மா.

அவளும் அளவில்லாத ஆச்சரியத்துடன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

"குழந்தாய்! இதோ, உனக்கும் கொட்டடி போட்ட பாவாடை!" என்று ஒரு பாவாடையை வரவழைத்துக் குழந்தையிடம் கொடுத்தார் கிருஷ்ண பரமாத்மா.

குழந்தையும் குழியுடன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு கும்மாளம் கொட்டிற்று!

இவற்றையெல்லாம் பார்த்த தம்புவுக்கு, "தீபாவளிக் காக விற்றுவிட்ட அந்த நாலு கலம் விதை நெல்லையும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடமிருந்தே வாங்கிக் கொள்வோமே!" என்று தோன்றிற்று. உடனே அவன் பகவானை நெருங்கினான். அவனுடைய தூரதீர்ஷ்டம் அதற்குள் அவர் மாயமாய் மறைந்துவிட்டார்!

அடுத்த கணம் வீட்டுக் கூரையைப் பொத்துக்கொண்டு பட்டாசுக் கட்டுகள் படபட வென்று விழுந்தன.

குழந்தைகள் இரண்டும் ஒன்றை யொன்று தள்ளிய வண்ணம் விழுந்தடித்துக்கொண்டு சென்று அந்தப்

பட்டாசுக்கட்டுகளை வாரி எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டன!

* * * *

“இதென்ன, கடைசியில் கதை ஒரே பிதற்றலா யிருக்கிறதே!” என்கிறீர்களா?—சரியாய்ப் போச்சு! தீபாவளியும் அதுவுமாய்க் கதையைச் சந்தோஷமாய் முடிப்பதற்கு இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த நாட்டில் வேறு என்ன தான் செய்து தொலைப்பது?

